MARILYN HICKEY

RUPE BLESTEMUL GENERAŢIILOR

EDITURA POARTA SPERANŢEI
BUCUREŞTI 2002
Tehnoredactare: Dorel Gheorghe

Ediţia română: Copyright ă 2002: Cecilia Moloce
Traducere din limba engleză: Cecilia Moloce
Revizuire, corectare: Constantin Moloce
Tipărit de Fundaţia Poarta Speranţei
Orice reproducere, parţială sau totală, se poate face numai cu acordul scris al traducătorului.

RUPE BLESTEMUL GENERAŢIILOR

de Marilyn Hickey

traducere din limba engleză – Cecilia Moloce

TABLA DE MATERII

Introducere**...7**
Capitolul unu
IEŞIREA DE SUB BLESTEM...9
— Căutarea blestemului...11
— Dumnezeu vorbeşte... noi ascultăm...14
— Eşecul...14
— Perseverenţă...16
— Lucrarea de mijlocire a lui Peggy...18
— Eliberare!...19
— Blestemul este răsturnat...21
Capitolul doi
CE ADUCE BLESTEMUL...22
— Lumea ştie...23
— Puţină istorie de familie...24

— Noe s-a îmbătat…24
— Canaan a păcătuit…26
— Păcatul sexual este cel mai rău…27
Capitolul trei
VALEA BINECUVÂNTĂRII ŞI A BLESTEMULUI…29
— Blestemul de vrăjitorie…30
— Diferite blesteme…31
— Scris în piatră…32
— Lupta cu omul tare…33
— „Alte şapte duhuri”…34
Capitolul patru
TRONUL DE HAR…36
— Neprihănire şi dreptate…37
— Blestemul canaaniţilor…38
— Numele mai presus de orice nume…40
— Istoria lui Terry…42
— Sfărâmarea blestemului de beţie…44
Capitolul cinci
BLESTEME MOŞTENITE…45
— Secete şi boli…47
— Suferinţe şi boli ereditare…49
— Duhuri familiale…50
— Saul şi vrăjitoarea din En-dor…52
Capitolul şase
BLESTEMUL IROZILOR…54
— Irod cel Mare…54
— Irod Antipa…56
— Irod Agripa…57
— Irod Agripa al doilea…58
Capitolul şapte
BLESTEME ŞI BINECUVÂNTĂRI DE FAMILIE…60
— Dumnezeu a binecuvântat familia…60
— Esau a nesocotit binecuvântarea…61
— Egiptenii…62
— Sângele Mielului…63
— Înjugaţi la un jug nepotrivit…64
— Sfărâmă blestemul… sau vei fi nimicit!…65
— Preţul plătit de Acan…66

— Blesteme des întâlnite…67
Capitolul opt
RĂSTURNAREA BLESTEMULUI…69
— Binecuvântările au început cu Avraam…69
— Povestea mea…70
— Bătălia este în minte…71
— Efectul bumerangului…72
— Cum ne rezolvăm necazurile…73
Capitolul nouă
RĂSPUNZÂND LUI DUMNEZEU…75
— Ruperea blestemului de boli ereditare…76
— Eliberarea generaţiilor noastre…78
— Eliberarea din amărăciune…79
— Din nou Esau…80
— Blestemul depresiei…82
— Părinţi supăraţi… copii supăraţi…84
Capitolul zece
IOV ŞI FAMILIA LUI…87
— „Veţi şti adevărul…”…88
— Blestemul fricii…89
— „… şi adevărul vă va face liberi!”…90
— Sângele răstoarnă blestemul…92
Capitolul unsprezece
BINELE BIRUIEŞTE RĂUL…93
— Casa lui Omri…93
— Ahab şi Ilie…94
— Ahab şi Mica…95
— Ahazia, regele nechibzuit…96
— Ioram şi Elisei…97
— Atalia – când binele se amestecă cu răul…100
— Ioas, regele bun…102
Capitolul doisprezece
MOŞTENIREA RECABIŢILOR…104
— Ionadab, bărbatul care a răspuns lui Dumnezeu…104
— Oamenii care au rămas credincioşi lui Dumnezeu…106
— Promisiunile lui Dumnezeu sunt veşnice…108
— Promisiunea se împlineşte şi astăzi…109

Capitolul treisprezece
CASA NEPRIHĂNIRII…109
— Veghează asupra acestora!…110
— Luptă-te pentru acestea!…113
— Un cuvânt pentru femei…113
— …şi un cuvânt pentru bărbaţi…114
— Calea cea dreaptă…115
— Cea mai bună atitudine…115
— Blesteme care se transformă în binecuvântări…116
— Eliberare de cancer…116
— Nu te clătina, fii tare…117
Capitolul paisprezece
ACŢIUNE: BLESTEME ŞI BINECUVÂNTĂRI…118

INTRODUCERE

Iată două feţe ale aceleiaşi monede:

„… Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi la al patrulea neam…” (Exod 20: 5)

şi:

„Să ştii dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios şi Îşi ţine legământul şi îndurarea până la al miilea neam de oameni faţă de cei ce-L iubesc şi păzesc poruncile Lui” (Deuteronom 7: 9).

Într-o zi consiliam o tânără doamnă care vroia să divorţeze de soţul ei. Am întrebat-o: „Mama ta a fost divorţată?”

„Da”, a spus ea.

Am întrebat-o: „De câte ori?”

„De trei ori”, a răspuns ea.

„Câţi copii a avut?”

„Patru”.

„Dar tu, de câte ori ai fost căsătorită?”

„Sunt la a treia căsnicie”.

„Câţi copii ai”, am întrebat-o.

„Am trei fetiţe”, mi-a răspuns ea.

„Le iubeşti pe fetiţele tale?”

„Da, îmi iubesc fetiţele!”

I-am spus: „Ştii că ele vor creşte, se vor căsători şi vor divorţa de trei ori, şi-ţi vor rupe inima pentru că mama ta este sub un blestem sexual din generaţie. A fost implicată în multe murdării. Te afli în aceeaşi situaţie; iei aceleaşi hotărâri. Dar ai grijă – fetiţele tale vor face la fel.”

Faţa ei arăta de parcă aş fi pălmuit-o, dar mai bine să fim pălmuiţi cu Cuvântul lui Dumnezeu decât să facem nişte greşeli atât de mari. În aceeaşi noapte ea m-a sunat şi mi-a spus că nu se va mai despărţi de soţul ei!

Vrei să fii binecuvântat? Vrei ca odraslele tale să fie binecuvântate? Nimic nu te afectează mai mult decât copiii tăi. Când Îi dai un loc lui Dumnezeu în viaţa ta, te deschizi pentru binecuvântarea Lui. Dar dacă îi faci loc diavolului – sau dacă eşti sub un „blestem din generaţii” – îi aduci şi pe copiii tăi sub acelaşi blestem, şi diavolul îi va nimici!

Iată istoria autentică a două familii americane:

Max Jukes a fost un ateu care s-a căsătorit cu o femeie necredincioasă. S-a putut urmări viaţa a 560 din urmaşii lor:

310 au murit săraci, 150 au ajuns criminali (7 din ei ucigaşi) şi 100 au fost beţivi notorii. Peste jumătate din femei au fost prostituate.

Pentru urmaşii lui Max Jukes guvernul Statelor Unite cheltuie peste 1,25 milioane dolari la paritatea pe care o aveau în secolul al 19-lea.

Jonathan Edwards a trăit în aceeaşi perioadă cu Max Jukes. El a fost un creştin devotat, care a dat lui Dumnezeu locul întâi în viaţa lui. S-a căsătorit cu o tânără credincioasă. S-a urmărit viaţa a 1394 din urmaşii lor:

295 au terminat colegiul. Dintre aceştia 13 au devenit directori de colegiu şi 65 au devenit profesori; 3 au fost aleşi ca senatori ai Statelor Unite; 3 ca guvernatori de stat, şi alţii au fost trimişi ca miniştri în ţări străine; 30 au fost judecători; 100 au fost avocaţi (unul decanul unei renumite facultăţi de drept); 56 au devenit medici (unul a fost decanul unei facultăţi de medicină); 75 au devenit ofiţeri în armată; 100 au fost misionari, mari predicatori şi autori de renume;

alţi 80 au deţinut diferite funcţii de conducere, iar 3 din ei au fost primari ai unor oraşe mari; unul a fost inspectorul Trezoreriei Statelor Unite; şi un altul a fost vicepreşedinte al Statelor Unite.

Niciunul dintre descendenţii familiei Edwards nu a avut vreo datorie faţă de guvern!

Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu cu dăruire – slujindu-L, rugându-te, trăind după Cuvânt – atunci copiii tăi şi copiii copiilor tăi vor creşte şi îi vor da de furcă diavolului:

„*Iată, pun astăzi înaintea voastră binecuvântarea şi blestemul: binecuvântarea, dacă veţi asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veţi asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru…*" (Deuteronom 11: 26-28).

„*Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind şi împlinind toate poruncile Lui pe care ţi le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îţi va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine şi de care vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău*" (Deuteronom 28: 1, 2).

Cine ştie câţi senatori sau judecători sau preşedinţi de stat vor ieşi din familiile noastre? Oamenii care Îl slujesc pe Dumnezeu vor da naştere unor seminţii binecuvântate!

Capitolul unu

IEŞIREA DE SUB BLESTEM

NOTA AUTORULUI: Într-o scrisoare lungă, însoţită de multe documente, adresată către ***Birourile Marilyn Hickey***, în primăvara lui 1988, Delvin şi Annette L. din North Dakota au prezentat modul prin care au reuşit să-şi scoată pământul de sub puterea blestemului. Aproape jumătate din fermierii americani din vest au suferit enorm în ultimii ani, dar această pereche tânără a descoperit cum poate fi biruită lucrarea Celui Rău! Vă rog, citiţi…

„*Ei l-au biruit, prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii*

lor…" (Apocalipsa 12: 11).

Delvin şi cu mine ne-am căsătorit acum nouă ani, şi ne-am mutat la ferma familiei lui, unde a copilărit şi a trăit ultimii 33 de ani. Părinţii lui Delvin se mutaseră acolo în 1949, şi tot acolo trăiseră şi bunicii lui. Noi am semnat actele ca să cumpărăm ferma familiei în 1979.

În ianuarie 1983, amândoi ne hotărâsem să-L urmăm pe Dumnezeu şi în timp ce ne străduiam să aducem o lumină într-o lume pierdută în păcat, au început şi atacurile diavolului împotriva noastră pentru a ne distruge mărturia creştină.

Curând ne-am dat seama că ne aflam sub puterea unui „blestem". Am primit atacuri în trup care s-au manifestat mai ales sub forma unor boli ereditare. Am avut o sarcină extrauterină apoi am suferit un avort, şi aveam probleme de natură alergică. Mai târziu, copiii noştri s-au născut cu defecte, oase rupte, şi defecte de vorbire.

Necazurile financiare au apărut în toamna lui 1983. Atunci ne-am dat seama că datoriile pentru pământ fuseseră amânate trei ani, şi acum trebuia să le achităm. Trebuia să privim lucrurile foarte serios. Am vorbit cu şeful de la Administraţia Gospodăriilor, care era un creştin născut din nou (şi în aceasta am văzut mila lui Dumnezeu!). L-am întrebat care era situaţia noastră, şi a fost de parcă Duhul Sfânt ne-a vorbit chiar prin el: „Dacă lucrurile nu se schimbă, veţi mai putea păstra ferma doar patru ani."

În 1980 deja fusese o secetă grea. Apoi au urmat câţiva ani cu multe lăcuste, care au distrus mare parte din recolte şi producţia. La acea vreme preţul vitelor era scăzut. La aceasta se adăugau şi pierderile cauzate de bolile vitelor.

Ne-am luptat mult şi cu o buruiană dăunătoare, care năpădise păşunile şi ogoarele noastre. Niciun animal nu putea să o mănânce, şi greu am putut afla ceva care să o stârpească. Am cheltuit mii de dolari pe ierbicide, încercând să oprim extinderea acestei buruieni, dar nu am văzut niciun rezultat.

Era în 1985, la sfârşitul lui octombrie – cu o zi înainte adusesem pe lume pe al treilea copil – când Domnul mi-a vorbit prin Cuvântul Său din Osea 4: 6: *„Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă. Fiindcă ai lepădat cunoştinţa, şi Eu te voi lepăda… voi uita şi Eu pe copiii tăi."*

A doua zi fetiţa noastră s-a născut cu o malformaţie congenitală, după care a urmat o infecţie mortală. O lună mai târziu, de Ziua Recunoştinţei, medicul nostru de familie, un creştin născut din nou, a

privit-o pe micuţa de patru săptămâni şi a spus: „Avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu."

În acea săptămână micuţa Brittany a suferit două operaţii care nu au reuşit. Infecţia nu a fost depistată imediat, şi aceasta a oprit procesul de vindecare naturală din trupul ei, care abia cântărea două kilograme. Cuvintele lui Dumnezeu din Osea 4: 6 mi-au revenit în memorie amenințător.

Ne-am rugat pentru „cunoştinţă". Cu toată credinţa pe care o aveam I-am cerut lui Dumnezeu să o cruţe pe micuţa noastră. Rugăciuni s-au înălţat din toate locurile unde era cunoscută situaţia noastră… şi Dumnezeu le-a ascultat cu milă.

În dimineaţa următoare asistentele mi-au spus că Brittany căpătase în mod miraculos 250 grame de la ultima cântărire care fusese cu o dimineaţă în urmă (oricine a avut vreodată un bebeluş la Terapie Intensivă ştie cât de mult contează pentru greutatea lui, chiar şi 200 de grame). Dumnezeu a intervenit şi ne-a arătat mila Sa. I-am mulţumit şi întrucât Brittany şi-a revenit, am luat-o acasă.

Căutarea blestemului

Dar în acea Zi a Recunoştinţei, am ştiut că trebuia să ne grăbim. Trebuia să cunoaştem mai bine Cuvântul lui Dumnezeu, şi să înţelegem mai bine legea Lui. Doream să ştim mai ales ce vroia să ne spună El în acea zi prin Osea 4: 6.

Auzisem aşa de multe argumente: „Astea sunt toate din Vechiul Testament… Noi nu mai suntem sub lege, acum suntem sub har…" Într-adevăr eram sub harul lui Dumnezeu – şi El Se îndurase de noi salvând-o de la moarte pe fetiţa noastră – dar era *mai mult* decât atât.

În timp ce cercetam Scripturile, Dumnezeu a început să ne deschidă ochii minţii. El ne-a lămurit (Efeseni 1: 17-20) că trebuie să fim plini de *cunoştinţa* voii Lui, în orice fel de înţelepciune şi *pricepere* duhovnicească (Coloseni 1: 9-12).

Am citit încontinuu aceste versete fetiţei mele:

„*Rodul pântecelui tău… vor fi binecuvântate."* (Deuteronom 28: 4)

„*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn."* (Galateni 3: 13)

Apoi am început să citim cu mare atenţie tot capitolul 28 din Deuteronom. Versetul unu spune:

Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind şi împlinind toate poruncile Lui pe care ţi le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îţi va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ."

Aici vroiam să ajungem.

Versetele doi şi trei spuneau:

„*Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine şi de care vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău: Vei fi binecuvântat în cetate, şi vei fi binecuvântat la câmp."*

„**La câmp…"** Aceasta ne-a atras atenţia întrucât ca fermieri şi proprietari ai unei ferme de animale, ştiam că Dumnezeu vorbea despre binecuvântarea **câmpului nostru.**

Am citit mai departe:

„*Domnul te va copleşi cu bunătăţi, înmulţind rodul trupului tău, rodul turmelor tale şi rodul pământului tău, în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor tăi că ţi-o va da."* (versetul 11)

Ce mult se potrivea aceasta cu situaţia noastră!

„*Domnul îţi va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să trimită ţării tale ploaie la vreme şi ca să binecuvinteze tot lucrul mâinilor tale:…"* (versetul 12)

Ne-am zidit sufleteşte citind aceste rânduri, căci aici se aflau toate promisiunile lui Dumnezeu pe care orice fermier sau crescător de animale şi le-ar dori! Aveam nevoie de binecuvântările lui Dumnezeu peste lucrul mâinilor noastre, promisiunea ploii la vreme, şi binecuvântările Lui peste ogorul nostru, vitele noastre şi câmpurile noastre!

Acum citim versetul 15:

„*Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi şi nu vei împlini toate poruncile Lui şi toate legile Lui, pe care ţi le dau astăzi, iată toate blestemurile care vor veni peste tine şi de care vei avea parte."*

În timp ce parcurgeam lista de blesteme, ne-am dat seama că ne aflam sub „blestem" şi eram covârşiţi de el!

Semănasem „… *multă sămânţă pe câmpul… şi vei strânge puţin; căci o vor mânca toată lăcustele" (v*ersetul 38); am avut lăcuste care au distrus culturile, câmpuri cu fân, şi păşuni (versetele 21 şi 42);

recoltele au fost distruse de secetă (versetul 24); vitele noastre au fost omorâte de fulgere şi de viscol, în afară de boală, infecţii şi moarte la naştere (versetele 31 şi 51).

De asemenea duceam o luptă zadarnică cu buruienile otrăvitoare. În afară de timpul şi de banii pierduţi, mai pusesem pe teren o substanţă chimică care nu se strica în timp. Încercând să nimicim buruiana otrăvitoare, am împrăştiat pe câmp acea chimicală care a fost spălată în apa de la suprafaţă, apoi a intrat în pământ şi a ajuns în pânza de apă freatică în aceeaşi formă riscantă ca atunci când a fost împrăştiată. Probabil că am infectat multe sălbăticiuni, şi am cauzat mult mai mult rău decât ne închipuiam.

„Bine, dar fiecare fermier şi crescător de vite are unele culturi ratate şi unele vite pierdute. Este ceva normal în afacerea fermierilor". Da, dar când oamenii lui Dumnezeu pierd o cantitate atât de mare încât pământul îi varsă din gura lui (Levitic 18: 25), ceva nu este în regulă! Aveam nevoie cu disperare de ajutorul lui Dumnezeu dacă vroiam să păstrăm ferma familiei.

Dumnezeu vorbeşte… noi ascultăm

Într-o seară la adunare, a fost un cuvânt de cunoştinţă. Domnul ne-a vorbit nouă: „**Eu sunt** Dumnezeu care vindecă copilaşii voştri". Dumnezeu ne-a atras atenţia, şi cuvintele Lui ne-au făcut să înţelegem că El are grijă de micuţa noastră.

Apoi El a spus: „Nu trebuie să cereţi ajutor de la guvern, ci să priviţi la Mine ca să vă împlinesc toate nevoile". La vremea aceea, cu toate programele guvernamentale – mai ales în privinţa fermelor – am ştiut că El vorbea iarăşi pentru noi. În timp ce ne confruntam cu problemele financiare, Dumnezeu ne-a promis binecuvântările Lui… şi ne-a spus că vom reuşi!

Sfârşitul lui aprilie 1986 ne-a găsit într-un viscol sălbatic. Vacile aproape sfârşiseră înţărcatul, de aceea pe lângă fiecare din ele alerga câte un viţel, şi noi aproape îi scosesem în cireadă.

Noaptea în timp ce viscolea, am încercat să dăm o mână de ajutor viţeilor, dar era imposibil să zărim ceva în furtună, şi am fost nevoiţi să ne întoarcem în casă. Atunci am ştiut că tot ce puteam face era să ne rugăm.

L-am rugat pe Dumnezeu să-Şi pună mâna peste vite şi să le

ocrotească pe fiecare din ele, ca să nu piară niciuna. Am mers la culcare plini de pace pentru că ştiam că totul era bine în mâinile Domnului.

Eşecul

Furtuna a ţinut până seara următoare, şi deşi era aproape întuneric, am ieşit afară aşteptându-ne să vedem o minune. În loc de aceasta, am găsit unul… apoi doi… şi trei viţei morţi. Dimineaţa următoare, numărul viţeilor morţi ajunsese la şapte! Ce se întâmplase?

Nu aveam suficientă credinţă? Nu ne ocrotea mâna lui Dumnezeu pe noi, oamenii Lui? Ştiam că în Romani 8: 28 se spune: *„… toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu…" Îl* iubeam pe Domnul, aşa că am început să ne rugăm şi să citim Cuvântul cu mai multă seriozitate.

În curând Dumnezeu ne-a adus la Levitic 19: 19:

„Să păziţi legile Mele. Să nu împreuni vite de două soiuri deosebite; să nu sameni în ogorul tău două feluri de seminţe;…"

Această descoperire ne-a ajutat să înţelegem planul pe care l-a avut Dumnezeu de la început – şi anume a dorit ca omul să ştie ce important era să menţină o separare strictă pentru fiecare lucru, chiar şi pentru vite.

Notiţele de pe marginea Bibliei noastre spuneau: „Dumnezeu a dorit ca fiecare lucru să fie păstrat după soiul lui, astfel ca diferitele culori, tipuri, mărimi, şi soiuri să poată continua de-a pururi după planul Lui."

Din Legea Lui, neschimbată şi veşnică (Geneza 1: 11,12,21,24,26-38; Deuteronom 32: 8; Fapte 17: 26), reiese că Domnul a interzis încrucişarea animalelor şi hibridarea plantelor. Noi ştiam că acestea au fost valabile pentru Israel, pentru că de fiecare dată când ei s-au amestecat cu popoarele păgâne din jur, au alunecat în păcat, au sfârşit în neînţelegere, şi au suferit consecinţe nefaste.

Ne-am dat seama că eram într-o completă neascultare faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că mulţi ani ne încrucişasem vitele cu cinci sau şase soiuri diferite. Am început să ne luminăm când am citit Levitic 18: 25:

„Ţara a fost spurcată prin ele; Eu îi voi pedepsi fărădelegea, şi pământul va vărsa din gura lui pe locuitorii lui."

Aceasta se potrivea şi cu versetele din Deuteronom 28: 45,46:

„Toate blestemurile acestea vor veni peste tine, te vor urmări şi te vor ajunge până vei fi nimicit, pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului tău, pentru că n-ai păzit poruncile Lui şi legile Lui, pe care ţi le-a dat. Ele vor fi veşnic ca nişte semne şi minuni pentru tine şi sămânţa ta."

Până atunci trecusem prin destulă durere şi suferinţă şi nu mai vroiam să ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu! Aşa că am citit Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu ne-am mai îndoit, ci am crezut că acest Cuvânt era adevărat. L-am acceptat fără întrebări, bizuindu-ne pe Ioan 17: 17: *„… Cuvântul Tău este adevărul".* Şi adevărul ne-a făcut liberi.

Eram convinşi că acest *Cuvânt al Lui nu se schimbă niciodată, pentru că El nu se schimbă niciodată.* În Matei 24: 35 Isus a spus: *„Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece."*

Acum vedeam că *păzirea Cuvântului lui Dumnezeu era secretul binecuvântărilor Lui*. Fie în Vechiul, fie în Noul Testament, fie „sub lege", fie „sub har", Cuvântul lui Dumnezeu, încă are nişte cerinţe care trebuie împlinite!

Perseverenţă

Am înţeles că harul lui Dumnezeu din Noul Testament nu ne-a scutit de păcat şi nici nu ne-a dat voie să facem acele lucruri pe care le-a interzis poporului Lui să le facă în Vechiul Testament. Am văzut că puteam fi copii ai lui Dumnezeu şi, în acelaşi timp, puteam avea un „blestem" care să lucreze în vieţile noastre… şi acest lucru ne-a dat răspuns la atâtea necazuri prin care am trecut!

Domnul ne-a călăuzit pe mine şi pe soţul meu ca să postim pe rând o perioadă de 21 de zile, întrucât consideram că ne aflam în faţa a ceea ce a vrut Isus să spună când a afirmat: *„Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune şi cu post."* (Matei 17: 21)

În două rânduri am simţit că nu mai rezist să postesc şi i-am spus lui Delvin că mă opresc. Dar în acele momente de slăbiciune, Dumnezeu m-a îndemnat iar prin Cuvântul Său:

„… Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ţi-ai pus inima ca să înţelegi, şi să te smereşti înaintea Dumnezeului tău, şi tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împărăţiei Persiei mi-a stat împotrivă

douăzeci şi una de zile…" (Daniel 10: 12,13)

Cuvintele lui Dumnezeu au lucrat la inima mea şi m-au încurajat. În timp ce citeam în cartea lui Daniel, m-am oprit la capitolul 9, unde Daniel îşi mărturisea păcatul şi Îl ruga pe Dumnezeu să ia aminte la plânsul lui. Am reţinut că versetul 11 vorbea despre „blestemul" care a fost turnat peste noi. Începeam să înţelegem Cuvântul lui Dumnezeu.

În a douăzeci şi una zi de post, am reuşit să trecem de un prag! Până atunci, nu împărtăşisem cu nimeni detaliile situaţiei noastre în afară de Peggy, o soră în Domnul, pe care am rugat-o să se roage pentru problemele noastre financiare. În timp ce mijlocea pentru noi în rugăciune, Dumnezeu i-a spus **să ne elibereze pământul.**

Exact la ora când noi încheiam postul, Peggy se afla la ea acasă, într-un moment de laudă şi închinare. Ea nu ştia că noi postisem 21 de zile, nici că acele 21 de zile se încheiau atunci. În acel moment de închinare, Domnul i-a arătat în duh cum trebuia să aibă loc eliberarea noastră de blestem.

La 6 aprilie 1987 – noi o numim „Ziua-E" – Peggy a plecat pe drumul obişnuit către ferma noastră, dar s-a întors pentru că drumul era în construcţie. Ea ne-a telefonat ca să ne spună că totuşi vine, dar are nevoie de o îndrumare ca să ştie pe unde să o ia. Noi i-am explicat cum să o ia pe alt drum, şi ea a reuşit să ajungă.

În timp ce se îndrepta spre noi pe acest alt drum, diavolul a încercat din nou să o împiedice să ajungă, oprindu-i maşina în şanţ. După ce a reuşit să-şi repună maşina pe şosea, Peggy a oprit ca să verifice dacă se stricase ceva, dar totul era în regulă. Dumnezeu o apărase cu îngerii Lui, pe care îi trimisese pentru a o înconjura pe ea şi ferma noastră.

Am văzut ce mult dorea Cel Rău ca pământul nostru să nu fie eliberat de blestem. Trebuia ca Satan şi toţi demonii lui să plece în numele lui Isus. Când Peggy a sosit teafără, Delvin şi cu ea s-au dus pe câmp şi au început să rupă blestemele.

Lucrarea de mijlocire a lui Peggy

„Mă rugam cu ardoare pentru Delvin şi Annette şi pentru ferma lor. Pentru că nu mă pricepeam la lucrările unei ferme, nici măcar nu ştiam cum să mă rog anume pentru problemele lor, astfel că m-am rugat lui Dumnezeu cerându-I să mă lămurească în această privinţă.

Răspunsul a venit repede: „Eliberează pământul lor!”

„Domnul mă mai folosise şi cu alte ocazii în lucrări de eliberare, dar niciodată pentru eliberarea unui teren. Am crezut că era ceva biblic – conform cu Efeseni 6: 12 şi Daniel 10: 13 – şi am ştiut că la timpul potrivit El îmi va arăta cum şi unde va avea loc eliberarea. Domnul a început să-mi arate că El ne lasă să alegem între blesteme şi binecuvântări (Deuteronom 11: 26-28; 27: 15-26; 28: 1-14). El mi-a arătat că lipsa de prosperitate a lui Delvin şi soţiei lui, cât şi problemele care erau legate de pământul lor se datorau faptului că Dumnezeu Îşi împlinise Cuvântul Său: **El blestemase pământul lor** din cauza păcatelor trecute care fuseseră comise acolo. În Levitic 18: 25 ni se arată că pământul poate fi pângărit prin faptele păcătoase ale celor care îl locuiesc şi Dumnezeu poate aduce ca o pedeapsă mari necazuri asupra lui. Aceste păcate în Vechiul Testament înseamnă răzvrătire, şi din pricina lor vin necazuri şi judecăţi.

Cuvântul Său arată că un blestem poate să se transmită de la o generaţie la alta (Exod 20: 3-6). Noi nu suntem vinovaţi de păcatele strămoşilor noştri, dar suferim consecinţele neascultării lor, dacă acele păcate nu sunt rezolvate conform Bibliei.

Domnul mi-a dat un cuvânt de cunoştinţă în privinţa păcatelor trecute care fuseseră comise pe pământul lor şi de care Delvin şi Annette nu ştiau nimic. Ei ştiau că pământul lor aparţinuse odată unor băştinaşi indieni, care îşi trăiseră acolo viaţa lor, cu ritualurile lor păgâne (ferma familiei se află la mai puţin de un kilometru de o rezervaţie a indienilor Sioux). Până astăzi, pot fi găsite în acel loc inele de corturi şi alte obiecte de-ale lor, cum ar fi vârfuri de săgeţi.

Vechea închinare la zeii indieni de pe pământul lor a fost ca şi cea relatată în Exod 20: 3-6. Pământul a fost pedepsit cu mari necazuri şi rezultatul a fost acea buruiană otrăvitoare. Omul nu a reuşit să stârpească buruiana otrăvitoare de pe ogorul lui, pentru că tocmai prin ea Dumnezeu pedepsise acel pământ.

În ziua când a avut loc eliberarea, Duhul Sfânt ne-a arătat cum să rupem blestemele. Păcatele trecute şi prezente trebuie mărturisite pentru a căpăta iertare. Cineva trebuie să ierte pe oamenii care au provocat acea ticăloşie.

Cineva trebuie să aleagă să fie ascultător faţă de legea lui Dumnezeu şi să se angajeze să o urmeze. Orice lucrări de urâciune ca vrăjitoria, sau închinarea la zeităţi păgâne, care sunt pe proprietatea ta

trebuie distruse (Deuteronom 7: 25,26).

Bineînţeles toate acestea trebuie făcute cu credinţă în Cuvântul lui Dumnezeu şi în Isus Cristos. Crezând că Cristos S-a făcut blestem pentru noi – cum se afirmă în Galateni 3: 13,14 – putem acum să avem parte de binecuvântările lui Avraam dacă alegem să mergem în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu."

Eliberare!

După ce bătălia spirituală a fost câştigată, era timpul să începem să facem ceva. Nu înaintasem încă un proiect de viitor al fermei noastre pentru anul 1987 la Biroul de Gospodărire a Fermelor, ştiind că în acel an nu ne vor împrumuta bani pentru lucrări, din cauza datoriei neplătite pe anul trecut.

Recolta din anul 1986 a fost distrusă de vânturi puternice şi ploi torenţiale. Nouăzeci şi cinci de pogoane de grâu au fost recoltate la mijlocul lui octombrie, dar din cauza umezelii, recolta s-a distrus şi nu a putut fi vândută. Am dat-o unui vecin ca hrană pentru porci în schimbul folosirii utilajului lui pentru fân. În afară de 110 pogoane de porumb, şaizeci de pogoane au fost pierdute total şi a trebuit să fie arate dedesubt; celelalte cincizeci de pogoane le-am folosit pentru hrana vitelor.

În ziua de 5 mai am mers la Biroul de Gospodărire a Fermelor, încrezându-ne că Dumnezeu Îşi va împlini **planul Său** cu ferma noastră în acel an. Cei de la Biroul de Gospodărire a Fermelor au fost de acord să ne dea bani, în contul vânzării a douăsprezece animale (cele mai rele din cireadă), respectiv trei vaci şi nouă viţei, pentru a-i investi în lucrările fermei şi a trăi din ei.

Aveam posibilitatea să ne cumpărăm seminţele şi combustibilul necesar pentru a obţine culturile la timp. Am vândut nişte tauri obţinuţi prin încrucişare şi am cumpărat în locul lor tauri de rasă pură în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Omul de la care i-am cumpărat a fost foarte cumsecade cu noi şi ne-a lăsat să folosim *fără plată* un alt taur. Am simţit că Dumnezeu era la lucru, ajutându-ne la fiecare pas.

Am fost iar îndemnaţi să postim şi să ne rugăm încă trei săptămâni. Nu ştiam cauza, dar ne-am supus. Când am ajuns la ultimele trei zile ale acestei perioade, Domnul a început să ne descopere ceva. Pe 14 iunie, într-o frumoasă dimineaţă de duminică,

Delvin a insistat să merg cu el să verific vitele. Când am ajuns la una din păşuni, el a ieşit să deschidă poarta. În timp ce făcea aceasta, a observat ceva şi a spus: „Anne, ia te uită!" *Buruiana otrăvitoare era peste tot ofilită*. Ne-am dus să o privim mai îndeaproape, şi am observat că frunzele erau moarte, şi planta se uscase de la rădăcină. Delvin şi-a amintit că atunci când el şi cu Peggy s-au rugat ca să fie sfărâmat blestemul de pe acel pământ, s-au simţit îndemnaţi să întoarcă blestemul asupra buruienii otrăvitoare, blestemându-i rădăcina. Ne-am terminat verificarea vitelor şi am privit atent acea buruiană care murise peste tot. Când am ajuns acasă, am adus o jertfă de mulţumire, lăudând şi slăvind pe Isus pentru ceea ce a făcut!

A doua zi Peggy a ieşit cu aparatul de fotografiat şi a fotografiat buruiana care se ofilise. La mijlocul lui iunie, acea buruiană trebuia să fie plină de flori galbene strălucitoare. În timp ce ne uitam pe teren, am văzut că buruiana cu pricina era cafenie şi uscată, de parcă era toamnă. Niciodată nu mai văzusem aşa ceva.

În acea primăvară, nu aplicasem niciun fel de sprayuri chimice sau erbicide, dar buruiana arăta de parcă ar fi fost tratată cu ele. Era evident că ceva lucrase împotriva răspândirii acestei buruieni otrăvitoare. Dumnezeu împlinise cu adevărat o minune pentru noi!

Blestemul este răsturnat

Pe la sfârşitul verii au venit ploile, iar buruiana otrăvitoare a continuat să se usuce. Am făcut lucrările la vreme, şi am terminat secerişul. Plantasem 100 de pogoane cu orz şi am obţinut cam 40 de baniţe pe pogon (producţiile noastre medii erau întotdeauna scăzute, variind între 15 până la 30 baniţe pe pogon)! A fost cea mai bună producţie obţinută de Delvin până atunci.

Hambarele noastre de cereale erau pline, şi trebuia să depozităm o parte din cereale pe pământ. Cele 130 de pogoane plantate cu porumb au produs din abundenţă, şi am putut să recoltăm fiecare pogon în parte!

În timpul verii am observat că, pentru prima oară, produsesem mai mult cu bani mai puţini. Reparaţiile – care întotdeauna au fost mari şi costisitoare – acum erau nesemnificative. Grădina mea de asemenea a produs cea mai bună recoltă pe care am avut-o vreodată. Am fost chiar în stare să-mi iau o săptămână de vacanţă datorită

proviziilor pe care le-am făcut prin mila lui Dumnezeu.

Am putut, în sfârşit, să simţim binecuvântările promisiunilor lui Dumnezeu. Am început să câştigăm pentru Domnul suflete pierdute (până atunci, nu adusesem pe nimeni la mântuire). Este o mare diferenţă în felul în care decurge lucrarea de la ferma noastră acum, pentru că Isus este Domnul, Cuvântul Lui este adevărat, şi El ne-a eliberat de blestem! Datorită cunoştinţei pe care am căpătat-o prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai eram nişte creştini înfrânţi. Slavă Domnului!

Capitolul doi

CE ADUCE BLESTEMUL

Mărturia Annettei şi a lui Delvin a fost pentru mine o binecuvântare! În scrisoarea pe care au trimis-o la biroul nostru, ei trimiseseră şi câteva fotografii cu buruiana otrăvitoare care se usca, nişte acte prin care arătau cât de mare fusese datoria fermei lor, şi chiar anunţuri din care rezultau încercările (nereuşite) ale omului de a stârpi acea buruiană… când de fapt cauza *reală* consta într-un blestem vechi care era asupra pământului lor!

Multe din problemele de sănătate pe care Delvin şi Annette şi copiii lor le-au suferit au fost probabil ereditare, dar blestemul de pe pământul lor nu fusese adus de propriile lor păcate şi nici de către păcatele strămoşilor lor… ci de către indienii Sioux, care locuiseră înainte pe proprietatea lor! Cât timp nu au rupt blestemul de pe pământul lor, vieţile lor au fost în mare primejdie.

Cei mai mulţi creştini încearcă să meargă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, şi adesea se cercetează să vadă dacă nu păcătuiesc în vreun fel împotriva Lui. De aceea şi noi trebuie să ne dăm seama că putem ajunge sub un blestem pentru care nu suntem personal răspunzători, ci l-am moştenit, fie de la strămoşii noştri, fie de la altcineva. Aceasta este o veste rea!

„Dar, ce tot spui tu, Marilyn? Ce legătură să fie între blestemele vechi şi viaţa mea de acum?”

Mă bucur că mă întrebi aceasta! Pentru mine a durat mult timp până ce am putut înţelege problema binecuvântărilor şi a blestemelor. Cu ani în urmă începusem să mă îngrijorez despre unele lucruri care se

petreceau în viaţa celor cărora le mărturisisem pe Cristos. Era vorba de mari necazuri – astmă, cancer, obezitate, beţie, boli de inimă – şi Dumnezeu a început să-mi arate, rând pe rând, de unde proveneau de fapt aceste necazuri.

Aceste lucruri care ne hărţuiesc şi ne chinuiesc sunt de fapt *blesteme de familie sau de generaţii*… probleme care au început înainte, de la strămoşii noştri şi au fost continuate chiar până astăzi. Mai rău este că ele nu se opresc aici, ci pot să treacă asupra copiilor noştri şi a copiilor copiilor lor!

Lumea ştie

Şi cei din lume ştiu acest lucru, căci atunci când completezi un formular de asigurare, ei te întreabă întotdeauna: „Aţi avut pe cineva în familie cu boală de inimă?" sau „diabet?" sau „cancer?" sau „boli mintale?" De ce întreabă acest lucru? Pentru că ei consideră că dacă ai avut în familie pe cineva cu asemenea boli, le poţi avea şi tu.

Mama unei femei din personalul nostru a murit de o boală asemănătoare cu astma. Bineînţeles, fiica ei a început să simtă aceleaşi simptome care au omorât-o pe mama ei. A început să aibă aceleaşi dureri, stări şi tulburări funcţionale premergătoare bolii respective, care i-au distrus sănătatea. Eu cred că un duh necurat de boală o atacase pe mama ei; apoi când ea a murit, el a aşteptat generaţia următoare pentru a ataca din nou. Când vine slăbiciunea, vine şi vrăjmaşul care atacă.

Wally şi cu mine am adoptat un fiu, Michael. Mike avea trei ani şi jumătate când l-am adoptat şi de-a lungul anilor a suferit multe necazuri. Eu obişnuiam să spun: „Bine, dar noi l-am crescut cum trebuie. Am procedat corect în toate privinţele. De ce mai trece el prin necazurile astea?"

Desigur, făcusem şi unele greşeli; categoric le-am făcut şi ne-am pocăit de lucrurile rele pe care le-am făcut. Dar m-am gândit: „Niciodată nu l-am învăţat să facă aceste lucruri, aşa că de unde provin ele?"

Atunci am început să pricep că aceste lucruri urâte coboară din generaţie în generaţie, şi atacă unul după altul pe membrii familiei. Mike nu căpătase acele obiceiuri de la Wally, sau de la mine; îi parveniseră de undeva din istoria biologică a familiei lui. Dar noi eram

familia lui adoptivă şi spirituală, şi am venit cu autoritate asupra lucrurilor rele pe care le făcea şi l-am eliberat de blestem!

Puţină istorie de familie

Eram în vizită la mătuşa mea de 83 de ani, din Sewickley, Pennsylvania. Ea era foarte bine şi sănătoasă. Am întrebat-o: „Care este longevitatea familiei noastre?"

„Cei din neamul Sweitzer, din neamul tatălui tău, au probleme cu inima. Majoritatea au murit de inimă". Şi a început să-mi povestească despre durata medie a vieţii lor. Apoi a trecut la bunica din partea mamei şi mi-a spus: „Cei care sunt din partea ei trăiesc mult; nu au boli de inimă."

Eu aveam o boală de inimă dar nu-mi dădeam seama că aceasta era o moştenire pe linie paternă. Am fost vindecată de boala de inimă pentru că L-am chemat pe Isus Cristos să înlăture pentru mine acest blestem! Astfel că atunci când am auzit despre boala de inimă moştenită de la tatăl meu, am început să rup blestemul care plana peste viaţa fiicei mele Sara.

Ştiu că Sara nu va avea probleme cu inima. Diavolul nu o va ataca pe Sara… şi copiii şi nepoţii ei nu vor avea nici ei boli de inimă, pentru că noi am oprit pe diavol din drumul lui! Astfel o mulţime de lucruri cu care ne-am confruntat şi care atacă pe copiii noştri sunt de fapt nişte *blesteme de familie*, care au trecut de la o generaţie la alta.

Noe s-a îmbătat

Să vedem ce spune Biblia despre aceasta. În Geneza 9, vedem cum începe acest lucru:

„Noe a început să fie lucrător de pământ, şi a sădit o vie. A băut vin, şi s-a îmbătat şi s-a dezgolit în mijlocul cortului său. Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său, şi a spus celor doi fraţi ai lui afară. Atunci Sem şi Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers deandăratelea şi au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă feţele le erau întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. Noe s-a trezit din ameţeala vinului, şi a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Şi a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraţilor lui!" El a mai zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, şi Canaan să fie robul

lui! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, şi Canaan să fie robul lor!" (Geneza 9: 20-27)

De fapt, aici este o imagine a începutului unui blestem de familie. În Proverbe 26: 2 se spune: „… *nu nimereşte blestemul neîntemeiat*". Dacă vedem un păcat sau diferite lucruri rele care se petrec în familia noastră, să ştim că acel păcat este întotdeauna un blestem. Boala este întotdeauna o parte a unui blestem. Sărăcia poate să se transmită de la o generaţie la alta. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „El nu a venit doar aşa – există o cauză care l-a provocat."

Astfel Noe s-a îmbătat. Alcoolul este una din uneltele favorite ale diavolului pentru a deschide uşa unui blestem cumplit. Poţi vorbi despre o beţie socială care ţine toată ziua, dar eu îţi spun că: **beţia nu este atât de mult o boală cât este un păcat.** Şi păcatul aduce blestem.

O femeie din bordul nostru mi-a spus că bunicul ei a fost alcoolic; şi tatăl ei a fost alcoolic; apoi şi fratele ei a fost alcoolic. Acela era un blestem şi el s-a transmis de-a lungul generaţiilor.

Noe s-a îmbătat. Când oamenii se îmbată ei fac lucruri pe care în mod normal nu le-ar face. Fac lucruri grave, pentru că voinţa lor este prăbuşită. Noe a stat dezgolit în cort. *Dezgolit* în ebraică arată că este vorba despre un act de homosexualitate.

În Habacuc 2: 15,16 ni se spune despre acest lucru:

„Vai de cel ce dă aproapelui său să bea, vai de tine care îi torni băutură spumoasă şi-l ameţeşti, ca să-i vezi goliciunea! Te vei sătura de ruşine în loc de slavă; bea şi tu, şi dezveleşte-te! Îţi va veni şi ţie rândul să iei paharul din dreapta Domnului, şi va veni ruşinea peste slava ta."

Unii se îmbată când vor să facă un păcat sexual. Voinţa lor este prăbuşită, şi ei cad în păcat. Aşa s-a întâmplat cu Noe.

Canaan a păcătuit

Mă gândeam adesea: „Dar Ham a fost cel blestemat". Însă Cuvântul nu spune niciodată că Ham a fost blestemat… el spune că urmaşul lui Ham (*Canaan*) a fost blestemat! Ham l-a găsit pe tatăl său beat, dar blestemul nu a venit asupra lui, pentru că *el* nu a mers în cortul tatălui său ca să comită un act de homosexualitate. *Fiul său, Canaan, a făcut aceasta*; şi asupra lui a venit blestemul. „Nu nimereşte blestemul neîntemeiat", şi Canaan a păcătuit.

Ani de zile oamenii au spus: „Rasa neagră este blestemată

pentru că Ham a fost blestemat, şi Ham a fost negru". Asta e o mare minciună a diavolului! Este adevărat că Ham a fost negru – numele lui înseamnă *fierbinte, sau piele de culoare închisă*. Dar Dumnezeu nu a spus: „Blestemat să fie Ham". Al cui nume l-a spus El? „Blestemat fie Canaan!" Ce culoare avea Canaan? Canaan era alb. Aşa că Dumnezeu nu a blestemat culorile sau rasele.

Să nu spui: „Păi, eu sunt alb, aşa că sunt blestemat". Nu eşti blestemat fiindcă eşti alb. Căci Dumnezeu a blestemat păcatul. Dacă păcătuieşti, atunci eşti blestemat.

Canaan a fost blestemat. Ham a avut patru fii: Canaan, Mizraim, Phut, şi Cuş. Phut şi Cuş au fost negri la culoare, şi de la ei se trag toate triburile africane. Din Mizraim se trag egiptenii, şi ei au feţele măslinii sau o nuanţă de bej. Dar Canaan a fost alb, canaaniţii erau albi şi toţi urmaşii lor au fost albi.

„Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc." (Exod 20: 5)

Acum dacă urmăriţi în continuare acest blestem – pentru că Biblia spune că acest blestem este întâlnit la a patra generaţie a celor care Îl urăsc pe El – veţi vedea cum s-a transmis el la generaţiile de canaaniţi. Când un tată comite un păcat, fiul lui îl ia. Există deja o slăbiciune pentru păcat, şi firea care vine de la tată se transmite asupra fiului. Apoi vine diavolul şi îl ispiteşte pe fiu, şi la rândul lui, cade şi el în acelaşi păcat.

Păcatul sexual este cel mai rău

Pentru care păcat a distrus Dumnezeu Sodoma şi Gomora? Pentru homosexualitate. Din cine descindeau locuitorii Sodomei şi Gomorei? Ei descindeau din Canaan. Canaan a fost primul homosexual, şi de aceea oamenii din Sodoma şi Gomora erau implicaţi în acest păcat.

Dacă urmăriţi pe canaaniţi veţi observa că pe tot drumul lor, până în ziua lui Iosua ei au fost implicaţi în păcate sexuale. Ei făptuiau lucruri oribile: homosexualitate, lesbianism, sex cu animale, activităţi sexuale în faţa idolilor. Practicau tot felul de perversiuni sexuale, şi este o murdărie chiar să le menţionăm.

Dar aceasta se întâmpla cu canaaniţii. Pentru că acele generaţii continuau să păcătuiască, oamenii erau tot mai legaţi de păcat. Cu cât oamenii păcătuiesc mai mult, cu atât se adâncesc mai mult în el. „Practica perfecţionează" – numai că practicarea păcatului produce ceva îngrozitor.

Există blesteme care coboară şi atacă o generaţie, şi trebuie sfărâmate ca să nu mai continue. Trebuie să sfărâmi blestemul familiei! Poate ai bunici sau părinţi, sau copiii tăi, sau chiar tu eşti implicat în tot felul de probleme, dar nu te lăsa înfrânt de acest lucru! Diavolul s-ar bucura să pună acest vechi blestem de familie asupra ta, dar tu îl poţi nimici ca să nu mai aibă putere asupra ta şi a familiei tale.

Şi dacă i te împotriveşti, el va încerca să pună acel lucru asupra copiilor tăi. Şi dintr-odată copiii tăi devin sălbatici pe la doisprezece sau treisprezece ani, şi tu te gândeşti: „Ce s-a petrecut cu băieţelul meu?" Ei bine, diavolul a venit şi ţi-a ispitit copilul cu el. Dar nu trebuie să se întâmple aşa!

Blestemul din familia lui Noe a fost provocat de propria lui beţie. Noe s-a îmbătat, şi aceasta a deschis uşa păcatului. Oamenii cred că beţia este doar un lucru mic, dar în Proverbe 20: 1 se spune:

„Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înţelept."

Poate spui: „Dar eu beau doar puţin vin ca să-mi ajute digestia". Eu mă îndoiesc că o faci pentru stomac. De fapt, bei puţin vin ca să te simţi bine, sau ca să faci pe placul celorlalţi. Dar Dumnezeu spune că vinul este batjocoritor şi gălăgios. De ce? Pentru că el aduce un blestem.

Proverbe 31: 4-6 vorbeşte despre conducători:

„Nu se cade împăraţilor, Lemuele, nu se cade împăraţilor să bea vin, nici voivozilor să umble după băuturi tari; ca nu cumva, bând, să uite legea, şi să calce drepturile tuturor celor nenorociţi. Daţi băuturi tari celui ce piere, şi vin, celui cu sufletul amărât;"

Conducătorii nu ar trebui să bea – nici măcar în situaţii de protocol – pentru că nu ştiu niciodată când pot fi chemaţi pentru o urgenţă, iar acţiunile lor pot afecta întreaga naţiune.

Versetul de la Proverbe 31: 6 – *„Daţi băuturi tari celui ce piere…"*, poate fi înţeles în două moduri. Se poate spune: „Acest om este pe moarte. Daţi-i o băutură ca să-l readuceţi la viaţă. Să-i faceţi inima să bată şi să-şi reia respiraţia. Daţi-i o băutură ca să-l stimulaţi". Acest

lucru nu este atât de rău, dar există metode mai bune ca să-i faceţi o resuscitare cardiopulmonară!

Cealaltă modalitate de a înţelege Proverbe 31: 6 este când spunem: „Acestui om nu-i pasă prea mult de viaţă. Daţi-i o altă băutură ca el să intre în comă şi să moară. Este ca şi cum băutura i-a distrus deja ficatul şi inima şi voinţa, şi oricum nu i-a mai rămas mult de trăit. El este gata să renunţe şi să moară, aşa că daţi-i ceva de băut". Doresc să nu ajungeţi niciodată în această situaţie de autodistrugere de a bea până terminaţi cu viaţa. În ambele situaţii, alcoolul nu este bun pentru sănătatea omului!

Proverbe 23: 20 spune: *„Nu fi printre cei ce beau vin, nici printre cei ce se îmbuibează cu carne*". Nici măcar nu te asocia cu oamenii care beau.

În Isaia 5: 11 se spune:

„Vai de cei ce dis-de-dimineaţă aleargă după băuturi ameţitoare, şi şed până târziu noaptea şi se înfierbântă de vin!"

De ce? Ce se întâmplă dacă vei continua să bei? Nu numai că băutura te va ucide, dar mai rău, vei aduce un blestem peste familia şi peste urmaşii tăi.

„Dar de unde am căpătat patima beţiei?" Probabil că ai căpătat-o de la vreo rudă îndepărtată, şi diavolul vrea să treacă acest blestem asupra ta.

Capitolul trei

VALEA BINECUVÂNTĂRII ŞI A BLESTEMULUI

Acum să ne întoarcem la capitolele 27 şi 28 din Deuteronom. Ele sunt printre cele mai interesante pasaje din Biblie, pentru că ne arată pe poporul ales a lui Dumnezeu punând în acţiune Cuvântul Lui, comparând binecuvântările Lui cu nişte blesteme îngrozitoare.

Înainte ca Moise să transfere conducerea copiilor lui Israel lui Iosua, el a instruit poporul cu multă grijă. Apoi, când Iosua a dus pe israeliţi în Ţara Promisă, ei au urmat poruncile lui Moise şi s-au întors la o „lecţie practică de şcoală duminicală".

Urmând instrucţiunile lui Moise, Iosua a împărţit tot poporul lui Israel în două grupe. El a trimis un grup pe Muntele Garizim, iar pe

celălalt l-a trimis pe Muntele Ebal. Preoţilor şi leviţilor din primul grup, le-a dat o listă lungă de binecuvântări, iar preoţilor şi leviţilor din al doilea grup, le-a înmânat o listă lungă de blesteme. Apoi Iosua a condus cele două grupe ca un conducător de orchestră.

Primul grup a strigat cea dintâi binecuvântare de pe listă, şi poporul a răspuns: „Amin"- sau „Am înţeles". Apoi cel de-al doilea grup a strigat cel dintâi blestem, şi poporul a răspuns: „Amin"- sau „Sunt de acord". Aceasta a continuat şi, în cele din urmă, poporul a trebuit să hotărască ce preferau mai mult, blestemele sau binecuvântările. Tu pe care le-ai alege?

„Şi Leviţii să ia cuvântul, şi să spună cu glas tare întregului Israel: „Blestemat să fie omul care va face un chip cioplit sau un chip turnat, căci este o urâciune înaintea Domnului..." (Deuteronom 27: 14,15).

Deci oricine se implica în idolatrie ajungea sub blestem. Idolii aduc blesteme. Oamenii care se implică în vrăjitorie sau în vreun cult satanic transmit acest păcat din generaţie în generaţie.

Blestemul de vrăjitorie

Odată am văzut un film făcut de baptişti despre un tânăr care făcea o mărturie unui grup de creştini. Acest tânăr dorea să fie mântuit, dar mintea lui era groaznic de atacată. Se pare că bunica lui fusese vrăjitoare, şi ea pusese un blestem asupra lui. El nu-L putea primi pe Domnul pentru că era orbit de acel blestem.

Dar creştinii din acel grup s-au ridicat împotriva acelui blestem. Atunci diavolul a înnebunit şi a spus: „Am omorât pe bunica şi pe mama din această familie. Acum voi omorî pe acest băiat". Duhul rău a spus chiar şi timpul când îl va omorî pe băiat.

Creştinii au continuat să lupte împotriva blestemului. S-au uitat la ceas, au rostit Cuvântul împotriva blestemului, şi s-au rugat. La ceasul în care băiatul trebuia să moară, blestemul a fost rupt şi el L-a primit pe Isus ca Mântuitor! Blestemele sunt îngrozitoare, dar pot fi sfărâmate.

Diferite blesteme

Acolo pe cei doi munţi, au fost rostite şi blesteme pentru oamenii care-şi blestemau familia:

„Blestemat să fie cel ce va nesocoti pe tatăl său şi pe mama sa!" Şi tot poporul să răspundă: „Amin!" (Deuteronom 27: 16)

Oamenii care se răzvrătesc împotriva părinţilor lor aduc un blestem asupra lor înşişi, şi acest blestem poate fi transmis din generaţie în generaţie. Nu vă ridicaţi împotriva părinţilor voştri. Nu are importanţă ce fac ei; veţi atrage un blestem asupra voastră şi îl veţi transmite copiilor voştri… şi voi nu doriţi ca să se întâmple aşa!

Apoi este un blestem de cruzime:

„Blestemat să fie cel ce va face pe un orb să rătăcească pe drum!…" (Deuteronom 27: 18)

Există oameni care sunt realmente cruzi şi violenţi. Am văzut un program la televizor despre o mamă care şi-a ucis propriul copil, şi m-am gândit: „Ce îngrozitor!" Dar dacă s-ar verifica originea acelei mame, s-ar descoperi că şi ea fusese abuzată de propria *ei mamă*. Ea nu fusese omorâtă de mama ei, dar păcatul s-a amplificat pe măsură ce a progresat de la o generaţie la alta. Mama moştenea slăbiciunea de la mama ei, şi duhurile rele au ispitit-o, iar ea a căzut în capcana lor, făcând mai rău decât fusese făcut înainte.

Blestemul sexual pare să fie unul dintre cele mai rele blesteme. În Deuteronom 27: 20-23 ni se vorbeşte despre toate felurile de păcate sexuale care aduc blesteme. Oamenii au impresia că e ceva plăcut să aibă o legătură amoroasă cu cineva, dar eu cred că nu este aşa de nostim când diavolul îţi fură tot ce ai adunat, aruncându-te în mocirlă. Imoralitatea nu este deloc nostimă. Este un blestem; este păcat. Ea te răneşte; aduce disperare… şi va răni şi sămânţa ta!

Ultima parte din Deuteronom 27 tratează despre violenţă. Violenţa este un blestem, şi cel care se simte atras spre violenţă şi o acceptă, este sub un blestem. Stai departe de ea! Nu o promova! Şi nu o transmite copiilor tăi.

În Deuteronom 27 şi 28, Dumnezeu le-a spus israeliţilor care erau blestemele şi care erau binecuvântările. El le-a spus: „Dacă veţi face aceste lucruri veţi fi blestemaţi". El a vrut să fie sigur că poporul le-a înţeles, şi le-a fixat în inimă. Astfel, când ei au citit blestemele, toată lumea a spus: „Amin". Şi când au citit binecuvântările, toată lumea a spus: „Amin".

Poporul nu le-a citit, dar le-a auzit de la preoţi… şi când a răspuns cu „Amin" la acestea, a vrut să arate că a înţeles. Dumnezeu a

ştiut că trebuiau sfărâmate slăbiciunile transmise de la generaţiile trecute. A ştiut că ei puteau semăna ceva rău în copiii lor care să vină asupra acestora ca un blestem.

El nu dorea ca ei să sfărâme numai blestemul generaţiei *trecute*, ci şi blestemul generaţiei *prezente.* El spune: „Dacă faci ce este bine, vei fi binecuvântat. Dar dacă faci ce este rău, vei atrage blestemele". Şi poporul a spus „Amin" la aceasta.

Scris în piatră

Copiii lui Israel trebuiau de asemenea să scrie binecuvântările strigate de pe Muntele Garizim, dar şi blestemele strigate de pe Muntele Ebal. Ei au scris binecuvântările şi blestemele în piatră, ca ele să nu fie niciodată uitate sau distruse. În timp ce oamenii citeau binecuvântările şi blestemele, ei răspundeau: „Amin, amin, amin."

Cu alte cuvinte, „Dacă vrei să fii binecuvântat tu şi sămânţa ta, fereşte-te de păcat, căci el aduce asupra ta un blestem. Dar dacă vei păcătui, ţi se va întâmpla aceasta. Înţelegi?" Oamenii au răspuns: „Amin. Da, înţelegem. Înţelegem ce vor fi binecuvântările, şi înţelegem ce vor fi blestemele."

Lupta cu omul tare

În Evanghelia după Matei cap. 12: 29 se spune:

„Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, şi să-i jăfuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jăfui casa."

În acest verset, *casa* poate însemna „generaţia" (vezi Matei 10: 6). Pentru a sfărâma blestemul generaţiilor dinaintea noastră – obiceiurile lor, păcatele lor, slăbiciunile lor fizice – trebuie să intri şi să-l legi pe omul tare care a adus acel blestem din generaţie în generaţie.

„Dar cine este acest om tare?" Bineînţeles, Satan. Diavolul este omul tare. „Ce trebuie să-i facem?" Trebuie să-l legăm. „Şi apoi ce urmează?" Îi luăm *casa* – sau acea generaţie şi-l îndepărtăm!

Îi spunem: „Stai puţin, diavole! Generaţia mea nu îţi aparţine pentru că te leg în numele lui Isus, şi nu vei mai putea face nimic!" Să facem aceasta; să sfărâmăm acel blestem în numele lui Isus.

Când aceste lucruri îngrozitoare încep să se întâmple, spunem: „Eu nu voi avea boală de inimă… Nu voi avea diabet… Nu voi avea patima beţiei… Nu voi comite adulter din cauza mamei care a fost implicată în aceasta… Nu-mi voi abuza copiii pentru că am fost bătut, sau a existat un incest, sau am fost molestat! Acel blestem nu va veni asupra mea. Nu voi face aceasta copiilor mei, şi copiii mei nu vor face niciodată aceasta copiilor lor!"

De ce? „Pentru că eu fărâm acel blestem şi îl leg pe acel om tare. Blestemul generaţiilor este sfărâmat!"

Dar dacă crezi că diavolul „se dă bătut" numai pentru că îi spui o singură dată, greşeşti! El se va întoarce şi te va ataca din nou. Trebuie să faci acest lucru cu toată seriozitatea. Nimeni nu a spus vreodată că a merge cu Domnul şi a se lupta cu diavolul este o jucărie! Trebuie să fim pregătiţi tot timpul pentru un război spiritual!

Aceasta este o lecţie importantă pentru tineri. Când diavolul te ispiteşte cu gânduri imorale, acesta este un blestem. Fetelor, când vreun bărbat vrea de la voi ceva ce nu ar trebui să îi daţi, acela este un blestem. Dacă căderi în curvie, veţi atrage un blestem asupra voastră, a copiilor voştri, şi a copiilor copiilor voştri. Nu o faceţi. Nu vă implicaţi. Fiţi deştepte.

Amintiţi-vă că diavolul încearcă să aducă un blestem asupra voastră. De aceea, spuneţi cu autoritate: „Eu nu sunt sub blestem, eu sunt sub puterea sângelui lui Isus!" Şi lăsaţi-l să plece mai departe. Nu îl ascultaţi niciodată.

„Alte şapte duhuri"

Acum să ne uităm în Matei 12: 43-45:

„Duhul necurat, când a ieşit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, şi n-o găseşte. Atunci zice: „Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieşit. Şi, când vine în ea, o găseşte goală, măturată şi împodobită. Atunci se duce şi ia cu el alte şapte duhuri mai rele decât el: intră în casă, locuiesc acolo, şi starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi. Tocmai aşa se va întâmpla şi cu acest neam viclean."

Aceasta este chiar în acelaşi capitol ca şi partea de mai sus despre legarea omului tare. Când îl înfrângem pe diavol pentru prima dată, să fim siguri că el va mai încerca încă o dată!

Iată ce se spune aici: „*Duhul necurat, când a ieşit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, şi n-o găseşte*". Vedem aici că diavolul este aruncat afară. „*Atunci zice: „Mă voi întoarce în casa mea…"* A cui casă? Diavolul crede că *familia ta* – generaţia ta, sămânţa ta, copiii tăi – îi aparţin lui!

Diavolul crede că odraslele tale îi aparţin lui! Tu îl dai afară, dar el spune: „Voi avea pe copiii tăi, pentru că aceasta este casa mea şi nu-mi place să mă plimb degeaba pe aici. Am fost mulţi ani aici, în această generaţie – sau am perpetuat acel blestem – şi m-am întors înapoi. Nu-mi place să fiu dat afară din familie. Vreau să mă întorc în aceeaşi familie, aşa că voi merge după copii."

Asta mă supără grozav! Diavolul are îndrăzneala să creadă că familia mea este a lui! Dar familia mea nu aparţine diavolului. Casa mea – generaţia mea, familia mea, copiii mei, nepoţii mei – aparţin Domnului!

Ce face diavolul atunci? El este aşa de josnic şi murdar că atunci când intră, o găseşte goală, măturată şi împodobită. Întrucât casa mea a fost toată curăţată de către Isus. Duhul Sfânt a intrat în ea şi a aruncat afară tot gunoiul vechi şi a împodobit din nou întregul loc.

Atunci ce face diavolul? El ia „*… alte şapte duhuri mai rele decât el: intră în casă, locuiesc acolo, şi starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi. Tocmai aşa se ve întâmpla şi cu acest neam viclean."*

Am vorbit despre generaţii, despre familii. Diavolul va intra şi-ţi va ataca copiii cu vechile slăbiciuni şi păcate pe care le-ai făcut tu… sau bunica ta… sau străbunica ta. El va urmări pe copiii tăi, şi ei vor fi mai răi decât ai fost tu!

De ce este această generaţie aşa de rea? Păcatul este mai rău decât l-am văzut vreodată, pentru că duhurile rele au venit de şapte ori mai numeroase ca să atace. De câte ori a avut loc o curăţire, ele vin după copii ca să-i facă de şapte ori mai răi. Este bine să ştii că **diavolul este pe urmele copiilor tăi.** Dar el nu-i poate avea căci *casa ta nu este casa lui.* Nu-l lăsa să-i ia! Nu lăsa copiii tăi să se implice în beţie, droguri, curvie sau în alte lucruri murdare. Isus a venit să ne elibereze şi să ne păstreze liberi, iar casele noastre aparţin Domnului!

Capitolul patru

Acum îţi voi da câteva veşti bune şi câteva veşti rele. Când ne uităm la beţia lui Noe, spunem: „Ce groaznică este!" Ce s-a întâmplat cu Noe? S-a îmbătat. Dar când este păcat – „*... nu nimereşte blestemul neîntemeiat*" (Proverbe 26: 2) – Dumnezeu creează o cale pentru a rupe acel păcat.

Când Adam şi Eva au păcătuit, Dumnezeu a creat imediat o cale pentru a anula acel blestem. În Geneza 3: 21 se spune: „*Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele, şi i-a îmbrăcat cu ele.*"

Dumnezeu a ucis un animal şi le-a făcut haine de piele. El a vărsat sânge pentru că *sângele era răspunsul la blestem!*

Când Cain şi Abel au apărut pe scenă (Geneza 4), ei au ştiut ce s-a petrecut înainte de ei. Au ştiut despre păcatul părinţilor lor şi că răspunsul lui Dumnezeu la blestemul lor era sângele. Dar când a venit vremea ca fiii lor să-şi aducă darurile, Cain a nesocotit sângele şi a adus în schimb vegetalele pe care le culesese. Abel a adus un miel din turma lui pentru că ştia că sângele va rupe blestemul.

Cain a ales să nesocotească faptul că acolo ar putea fi un blestem datorat păcatului, aşa cum şi astăzi sunt oameni cărora nu le pasă că păcatul poate aduce un blestem. Diavolul încearcă să le spună: „Da, s-ar putea să fie un blestem pentru asta sau asta, dar pe tine nu te va afecta. Eşti aşa de blând şi de bun şi, în fond, ce poate să însemne un mic păcat?"

Iată ce a spus Cain: „Nu cred că este nevoie de sânge. Nu cred că aici este vorba de un blestem". Dar jertfa fratelui său a fost primită, pe când jertfa lui Cain nu a fost primită, pentru că el a refuzat sângele. La fel se întâmplă dacă refuzi adevărul, vei crede o minciună; vei fi înşelat.

Cain a fost înşelat şi şi-a omorât fratele. Nu există scuză pentru Cain, căci el a refuzat sângele pe care l-ar fi putut avea. Dumnezeu vrea *întotdeauna* să sfărâme blestemul prin sânge!

Cum poate fi rupt blestemul pentru tine? Prin sânge!

Al cui sânge? Sângele Mielului!

Cum poate fi rupt blestemul din familia ta? Prin sânge!

Cine poate sfărâma blestemul moştenirilor rele din trecut? Numai sângele lui Isus Cristos!

Neprihănire şi dreptate

Dumnezeu a spus: „Prin sânge, capeţi izbăvire de blestem". Adam şi Eva şi copiii lor aveau un loc unde se închinau lui Dumnezeu. Ei erau în afara Grădinii, dar aveau un loc deosebit unde se aflau doi heruvimi. Acel loc era o preînchipuire a Tronului de Har. Cei doi heruvimi însemnau *neprihănire* şi *dreptate*.

Când ei aduceau sângele mielului şi-l stropeau pe Tronul de Har, ei spuneau: „Dumnezeu nu ne va judeca pentru că El vede sângele şi sângele sfărâmă blestemul păcatelor noastre". Acela a fost un model al Tronului de Har.

Apoi a fost adevăratul Tron de Har. În Exod 25 şi 26, Domnul i-a spus lui Moise cum să facă cortul: *„Să pui Chivotul Legământului în Sfânta Sfintelor, şi el va avea un capac mare aurit; şi el va avea doi heruvimi, şi ei se vor privi unul pe celălalt... când marele preot intră în Ziua Ispăşirii, el va stropi sângele pe Tronul de Har."*

Prin aceasta, Dumnezeu vrea să spună: „În loc să vă judec păcatele, ele sunt judecate prin jertfirea sângelui. Eu voi sfărâma blestemul prin sânge. Dreptatea şi neprihănirea sunt satisfăcute prin sânge."

Acum să ne întoarcem la Isus. Isus a înviat din morţi. Ucenicii s-au uitat în mormântul Lui, şi au văzut doi îngeri, unul la căpătâiul Lui şi celălalt la picioarele Lui. Ce vroia să arate aceasta? *Isus este Tronul nostru de Har. El Şi-a vărsat sângele pentru a sfărâma blestemul!* Neprihănirea şi dreptatea sunt satisfăcute datorită sângelui lui Isus.

Nu există niciun motiv pentru noi ca să luăm un blestem fizic, mintal, emoţional, sau de orice fel, de la o generaţie trecută sau de la o rudă. Slavă Domnului, suntem liberi!

Aşa cum se spune în Evrei 9: 14, Isus s-a adus pe Sine jertfă lui Dumnezeu şi prin sângele Lui putem sta înaintea Tatălui. „Cortul" şi tot ce a fost făcut pe pământ referitor la el, a fost făcut după modelul ceresc (Evrei 9: 23). Isus a luat sângele Său şi l-a pus pe Tronul de Har în cer. El a spus: „Tată, aici este sângele Meu."

Tatăl a răspuns: „Aici se află Tronul de Har. Toţi care vin sub sângele Tău sunt deja judecaţi."

Cei care au primit cursul meu biblic ştiu că atunci când dau un test, el cuprinde 100 de puncte şi pentru a promova trebuie să răspundeţi corect la cel puţin 60 de întrebări. Însă când sunteţi testaţi

de Dumnezeu, dacă greşiţi un singur răspuns, cădeţi. Dacă păcătuiţi o singură dată, sunteţi la fel de păcătoşi ca cel care a păcătuit de un milion de ori. Nu aţi trecut testul, v-aţi atras un blestem.

Dar atunci a venit Isus şi a spus: „Voi lua Eu testul pentru tine". Cum a rezolvat Isus acel test? El a luat o sută de procente! Iar tu când te întâlneşti cu diavolul, poţi să-i arăţi rezultatul testului lui Isus şi să-i spui: „El a luat testul. Eu sunt în El; am sângele Lui şi prin el am biruinţa. El sfărâmă blestemul tău, aşa că pleacă de aici!"

Blestemul canaaniţilor

Au fost anumiţi oameni care au sfărâmat blestemul. Când privim la Noe şi la genealogia lui, vedem că sămânţa lui Cain a rămas în păcat. A fost Lameh şi un întreg şir de oameni care au descins din el. Păcatul a coborât în acele generaţii, şi nimeni nu l-a sfărâmat cu sânge.

Noe a fost iertat pentru beţia lui pentru că el a adus o jertfă. El a luat sângele, şi sângele a cerut îndurare, şi aceasta a satisfăcut neprihănirea şi dreptatea lui Dumnezeu pentru ceea ce făcuse el.

Dar priviţi la canaaniţi. Erau tare răi. Ei au continuat în păcat, şi acele duhuri rele au atacat pe rând fiecare generaţie spunând: „Aceasta este casa mea! Aceasta este casa mea!" Şi ei au ajuns din ce în ce mai rău. „Au putut scăpa de păcat?" Păi, au **scăpat** de păcat, dar nu într-un mod bun. Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Când vei intra în Canaan, ucide-i pe toţi. Nu mai vreau pe niciunul din ei pentru că există atâtea generaţii păcătoase, şi trebuie să se termine cu păcatul. Păcatul este molipsitor, şi nu vreau ca el să vă prindă şi pe voi."

Ei erau generaţiile blestemate provenite din Cain. Noe a oprit blestemul, dar Canaan l-a trezit iar. Astfel că, în cele din urmă, când nelegiuirea lor a ajuns la „maxim", Domnul a hotărât să îi omoare pe toţi canaaniţii (Geneza 15: 16). El i-a spus lui Iosua să o facă. Porunca lui Dumnezeu a fost: „Ucide-i pe toţi."

De ce? Poate aveau SIDA. Nu m-aş mira, căci dacă practicau homosexualitatea, lesbianismul, împreunarea cu animale şi multe alte lucruri murdare, generaţie după generaţie, cine ştie ce boală vor fi avut la acea vreme!

Douăzeci şi patru de mii de israeliţi s-au amestecat cu madianiţii, şi au murit toţi într-o singură zi. Păcatul lor era foarte grav. Păcatul aduce un blestem.

Iosua şi israeliţii erau pregătiţi să intre în Ţara Promisă şi să-i omoare pe toţi canaaniţii la porunca lui Dumnezeu. Dar era o femeie, numită Rahav, care era canaanită şi prostituată. Ea practicase toate păcatele sexuale – toate acele păcate moştenite de la o generaţie la alta. Dar într-un fel sau altul, ea a înţeles Cuvântul lui Dumnezeu, l-a crezut şi a rupt blestemul!

„Să ştii dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios şi Îşi ţine legământul şi îndurarea până la al miilea neam de oameni faţă de cei ce-L iubesc şi păzesc poruncile Lui" (Deuteronom 7: 9).

Ea a rupt blestemul nu numai pentru ea însăşi, ci şi pentru generaţiile viitoare. *„Pe cei care Mă iubesc îi voi binecuvânta până la al miilea neam de oameni."*

Cu alte cuvinte, trebuie să spui diavolului: „Nu vei avea parte de copiii mei, nici de nepoţii mei şi nici de strănepoţii mei. Dacă Isus zăboveşte, nu vei avea pe niciunul care aparţine casei mele până la al miilea neam! Acest blestem nu va continua. El se va opri în Numele lui Isus."

Aşa a oprit Rahav blestemul. „De unde ştii că Dumnezeu i-a binecuvântat pe urmaşii ei?" Rahav s-a căsătorit cu un iudeu, şi a avut un prunc. A dat acelui prunc numele Boaz. Boaz s-a căsătorit cu Rut, care a devenit mama lui Obed. Obed a avut un fiu pe nume Işai; Işai a avut ca fiu pe David, şi David a devenit rege. Rahav se află în genealogia lui Isus Cristos! Nu a fost destul de binecuvântată? Chiar dacă coborâm până la al miilea neam tot o vom vedea pe Rahav binecuvântată. Care a fost trecutul ei? Ea a fost canaanită şi prostituată… dar sângele a fost suficient, şi blestemul a fost sfărâmat!

Când israeliţii au intrat ca să se lupte cu gabaoniţii, s-a petrecut ceva asemănător (Iosua 9 şi 10). Gabaoniţii erau canaaniţi, dar ei au venit sub sânge. Erau înşelători, răpitori, mincinoşi; chiar numele lor înseamnă „şarpe". Dar ei au spus: „Noi dorim pe Dumnezeul vostru". Când au făcut aceasta, ei au rupt blestemul.

Rut a fost un alt exemplu. Ea provenea dintr-un neam rău, era moabită. Genealogia ei a fost groaznică. Dar ce s-a întâmplat, când a venit la Domnul? Ea a venit sub jertfa sângelui, şi sângele a rupt blestemul. Sângele poate sfărâma orice blestem.

Numele mai presus de orice nume

„… Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem… Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, şi Canaan să fie robul lor!” (Geneza 9: 26,27).

„Bietul Noe. Acel nepot al său, Canaan, a dat un neam aşa de rău”. Dar erau trei feciori: Ham, Sem şi Iafet. Despre Sem, Biblia spune: *„El va avea un cort, şi ei vor veni în cortul lui.” „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem;… Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, şi Canaan să fie robul lor.”*

Aceasta înseamnă că amândoi fraţii şi toţi urmaşii lor vor veni în cortul lui Sem, sau vor fi acoperiţi şi ocrotiţi de el. Desigur, urmaşii lui Ham – Canaan şi sămânţa lui – vor fi robii urmaşilor lui Sem din pricina blestemului, şi nu egali sau moştenitori ai binecuvântării.

Sem înseamnă „nume”. Ce a proorocit Noe de fapt când a spus: „Ei vor veni în corturile lui Sem”? El a vrut să spună: „Ei vor fi ocrotiţi de Sem… sau de *nume.*”

Neamul evreiesc provine din urmaşii lui Sem. Noe a vrut să spună: „Va fi un *nume* la care va putea alerga chiar şi Canaan ca să găsească ocrotire!” Şi care va fi numele care va veni prin Sem? Cine este Mesia al lor? Care este numele mai presus de orice nume? **Isus!** Isus a devenit blestem pentru ca noi să fim binecuvântaţi!

Când apare ceva rău în familia ta, trebuie să respingi acel blestem şi să le spui copiilor tăi: „L-am alungat; am păcătuit. Acela este un blestem, dar diavolul nu îl va pune asupra voastră. Eu m-am pocăit de el. Am primit milă şi neprihănire prin sângele lui Isus. Căutaţi să nu alunecaţi şi voi sub acelaşi blestem, numai pentru că am fost eu. Voi sunteţi salvaţi din blestem!”

Puteţi hotărî chiar încotro vor merge urmaşii voştri. Ei vor merge fie spre Isus, fie spre… diavol. Diavolul este pe urmele familiei tale, dar îl poţi opri înainte ca el să pornească!

Odată am alungat un duh rău dintr-o femeie. L-am întrebat pe acel duh: „Cum ai ajuns în femeia aceasta?” El ne-a răspuns ceva murdar. Atunci l-am întrebat: „De ce te afli aici?” Duhul rău a răspuns: „Pentru că dacă o am pe ea, voi avea şi copilul ei”. De cele mai multe ori, diavolul nu spune adevărul, dar cred că atunci l-a spus. Am mustrat acel duh şi i-am spus: „Nu o să ai parte de copiii ei, pentru că nu o să ai parte de ea!” Femeia aceea a fost eliberată. După aproape şapte ani a venit la biserica noastră şi mi-a spus: „Eu sunt Bonnie. Îţi aminteşti de

mine?" I-am răspuns: „Dacă îmi amintesc de tine! N-am să te uit niciodată!" Ea fusese prima mea experienţă de alungare de demoni! Slavă lui Dumnezeu – noi am putut sfărâma blestemul acelui neam! Ea a spus: „Noi aparţinem lui Isus şi El ne aparţine, şi aşa este şi cu familia noastră!"

Istoria lui Terry

Un bărbat din biserica noastră se trăgea dintr-un neam de beţivi notorii. Mărturia lui Terry este frumoasă. Îl las pe el să v-o povestească cu propriile cuvinte: „În familia mea erau cinci bărbaţi. Şi toţi, inclusiv tata, erau beţivi. Tata era din Hazard, Kentucky, în zona minelor de cărbuni, unde oamenii vindeau băuturi tari făcute pe ascuns pentru a-şi câştiga existenţa. Tata a băut aproape toată viaţa lui numai vodcă (cam 50 de ani), dar în ultimul an de viaţă, plăcerea lui era să urmărească predicatorii de la TV şi să meargă acasă ca să fie cu Isus.

Niciodată nu am locuit prea mult cu fratele meu mai mare, Darrell. Era cu mult mai mare decât mine. Când eram un copil de numai 4-5 ani, el era deja un alcoolic. Îmi amintesc că în copilăria mea, îl priveam cum se bătea cu cuţitul pe o alee din spatele casei. Dar acum un an, când l-am văzut, am stat jos şi am vorbit cu el. Şi lui nu-i mai plăcea să vorbească decât despre ce a făcut Dumnezeu în viaţa lui. Numai asta conta pentru el.

Fratele următor – care este cu patru ani mai mare ca mine – a fost şi el alcoolic şi a mers în războiul din Vietnam. După ce s-a întors se îmbăta tot timpul. Dar ultima oară când l-am văzut, era însurat cu fiica unui predicator penticostal din Middletown, Ohio. Acum ei predică pe rând duminica.

Am avut un frate cu un an mai mare decât mine. El a traversat o perioadă dificilă, din care nu a putut să scape prin băutură. Dumnezeu lucrează cu adevărat în viaţa lui; am văzut cum s-a lepădat de multe lucruri rele. Şi el va merge în ceruri, dar încă nu ştie acest lucru.

Am fost la spital cu aproape şase ani în urmă. Eram aşa de beat când am completat foaia de internare, că nici măcar nu ştiam în ce an m-am născut şi dacă eram sau nu însurat.

Într-o noapte, o asistentă medicală m-a luat deoparte şi mi-a spus: „Uite Terry, acum mai ai o şansă. De când nu ai mai stat de vorbă cu Dumnezeu în rugăciune?"

„De mult timp”, i-am răspuns eu.

„De ce nu te rogi acum?”, mi-a spus ea. Şi aproape douăzeci de minute, i-am explicat că nu eram vrednic să-I cer ajutorul lui Dumnezeu. Ea a spus: „Spune-i Tatălui acest lucru, şi ai să cunoşti pe Dumnezeul înţelepciunii” (Exod 35: 31).

I-am răspuns că pot să fac asta. Şi m-am dus în camera mea, m-am pus pe genunchi, şi I-am spus lui Dumnezeu cât de nevrednic sunt. Am spus: „Dacă vrei, poţi să mă iei. Nu vreau un lucru făcut pe jumătate. Dar dacă mă ajuţi să ies de aici, voi face tot ce-mi spui de aici încolo”. Am sfârşit acea rugăciune aşa cum am fost învăţat: „Prin puterea Numelui lui Isus.”

M-am ridicat de pe genunchi ştiind că nu voi mai bea niciodată. Am ştiut acest lucru atunci, şi din acel moment nu am mai pus o picătură de alcool în gură. De atunci sunt şase ani.

Poate că eşti la fel de bolnav cum eram eu atunci. Nu trebuie să mai bei dacă doreşti ca Dumnezeu să se îngrijească zilnic de viaţa ta. Am vorbit cu oameni care au fost alcoolici, sau care au crescut în familii de beţivi. Sunt unii oameni care au venit la biserică cinci, zece, douăzeci de ani, şi aveau cu ei mereu o sticlă care le zornăia prin buzunar.

Poate ţi-a plăcut să bei de când erai mic, sau ai pe cineva din familie cu viciul acesta. Poate chiar unul din copiii tăi este dedat alcoolului. Dacă Dumnezeu caută de mult timp să te convingă să renunţi la beţie şi încă nu ai reuşit, nu te decepţiona. Diavolul nu este aşa de tare; noi îl credem mai puternic decât este.

Sunt cazuri când cineva provine dintr-o familie de alcoolici, sau se căsătoreşte cu un alcoolic, de care mai târziu divorţează sau se desparte. În asemenea situaţii faci tot ce poţi ca să umbli cu Domnul şi să rămâi în căile Lui. Dar există mereu ceva care te ţine, şi nu-ţi dai seama ce este. Nu mai fi dezamăgit. Dumnezeu a făcut un plan şi pentru tine.

Odată familia mea s-a rugat pentru cineva care făcea umbră pământului degeaba. Acela am fost eu. Ai mei au stăruit şi s-au bizuit pe Cuvântul lui Dumnezeu, iar eu m-am întors din păcat ca o adevărată minune! Eu sunt rezultatul rugăciunii. Întreaga mea familie este o minune! Noi eram *toţi* alcoolici… şi acum suntem toţi mântuiţi.”

Sfărâmarea blestemului de beţie

Înainte de a merge mai departe, dacă tu, ca şi Terry, te lupţi cu patima beţiei care a ajuns la tine din generaţie în generaţie, opreşte-te chiar acum şi rosteşte cu voce tare această rugăciune:

„Scumpe Tată din ceruri, Tu mă iubeşti! Tu L-ai trimis pe Fiul Tău ca să rupă acest blestem de la generaţia trecută şi de la mine. Acest blestem al beţiei se va opri chiar în clipa aceasta. Eu nu voi mai avea niciodată această patimă.

Eu dau această patimă lui Isus. Isus mă eliberează! El a biruit şi pentru mine şi mi-a făcut parte de biruinţa Lui pe deplin. Şi eu am dovada acestei biruinţe. Eu am numele Lui, şi merg sub adăpostul acestui nume. Acest nume mă acoperă. Sângele Lui mă curăţeşte chiar acum, şi eu sunt liber prin sânge. În numele lui Isus, amin."

Acum rosteşte cu glas tare această declaraţie de credinţă:

„Satan, tu şi duhurile tale rele de beţie aţi auzit rugăciunea mea chiar acum! Aţi avut o şansă, dar puterea voastră este sfărâmată. Niciodată eu – sau vreun altul din casa mea – nu vom mai fi robii alcoolului. În numele lui Isus, blestemul vostru este sfărâmat. Amestecul vostru în viaţa mea este oprit chiar acum. Am fost odată beţiv, dar acum sunt eliberat. Blestemul de familie este rupt. Nimeni din familia mea – copiii, nepoţii şi strănepoţii mei – nu va mai fi vreodată beţiv pentru că sângele lui Isus Cristos ne-a curăţat astăzi pentru totdeauna. Aşa că, diavole, ieşi afară de aici!"

După ce ai terminat această mărturie de credinţă, nu uita să mulţumeşti lui Isus şi să Îl lauzi atât pentru sângele Lui cât şi pentru eliberarea dată. Şi caută cu credincioşie să spui şi altora despre Acela care te-a „vindecat" din patima beţiei.

Capitolul cinci

BLESTEME MOŞTENITE

Blestemele sunt transmise de la o generaţie la alta. Companiile de asigurări ştiu acest lucru. De aceea, ei întreabă: „Există vreo boală de inimă moştenită în familia dumneavoastră? Aţi avut în familie pe cineva bolnav de rinichi, de tensiune, de diabet?" În Exod 20: 5 se spune că păcatele părinţilor se transmit copiilor până la a patra generaţie.

Acest lucru mă enerva grozav. M-am gândit: „Ia stai puţin! Eu nu vreau să răspund pentru păcatele străbunicilor mei!" Este de ajuns că trebuie să dăm socoteală pentru propriile noastre păcate. Dar există o lege în natură, numită „legea vinovăţiei". Dicţionarul defineşte *vinovăţia* ca fiind „responsabilitatea pentru greşeli sau erori; condamnabil" (American Heritage Dictionary, 1976).

Scriptura spune că fiecare om va răspunde pentru propriile păcate. Ei vor da socoteală lui Dumnezeu pentru păcatele lor, dar acea slăbiciune dintr-un domeniu al vieţii lor – fizic, mintal, emoţional – este transmisă generaţiei următoare, sau generaţiei care urmează după ea. Aceasta este rău. Şi este din cauza „… *lor care Mă urăsc"* (Exod 20: 5).

Să recapitulăm puţin. În Deuteronom 27 şi 28 ni se spune totul despre blesteme şi binecuvântări. În timp ce blestemele erau citite cu voce tare, toţi – bărbaţi, femei, copii, bunici şi bunicuţe – le-au auzit şi au răspuns: „Amin, aşa să fie". Dumnezeu a vrut ca ei să ştie că păcatul aduce un blestem. El nu a încercat să fie rău cu ei. El a vrut să fie bun cu ei astfel ca ei să nu-şi atragă blesteme asupra lor.

În Proverbe 26: 2 se spune: „… *nu nimereşte blestemul neîntemeiat"* – sau „Când există un blestem de generaţie, nu este din întâmplare; în spatele lui se află o cauză". Care este întotdeauna cauza din spatele blestemului? Păcatul. Păcatul aduce întotdeauna blestem. De fiecare dată când există un blestem în viaţa cuiva, există acolo o rădăcină de păcat.

Când am vizitat-o pe mătuşa mea, am vrut să-mi spună cum a fost bunicul. Dar ea a răspuns: „Lasă-mă să-ţi spun mai întâi despre străbunicul tău. El se îmbăta o dată pe an, şi atunci îşi bătea animalele. Avea multe calităţi, dar avea acest unic defect: era crud cu animalele."

Apoi ea mi-a spus că bunicul era la fel de crud. În familia mea, am văzut acea cruzime manifestându-se de multe ori. Cruzimea este un blestem. Când eşti crud sau nemilos sau plin de ură faţă de cineva, te afli sub puterea unui blestem.

În Deuteronom 27 se vorbeşte despre păcatele sexuale. Dumnezeu pedepseşte mai aspru ca orice păcatele sexuale. Curvia, preacurvia, lesbianismul, homosexualitatea… sunt blesteme grele pentru că sunt păcate grele.

Violenţa este un alt blestem. De fiecare dată când vedeţi violenţa transmiţându-se de la o generaţie la alta – mai întâi un bărbat care este

foarte crud, apoi fiica lui, apoi nepotul, apoi strănepoţii – să ştiţi că ei poartă un blestem îngrozitor. Uneori blestemul poate sări o generaţie, apoi, când se arată mai târziu, oamenii se întreabă: „De unde a apărut starea asta îngrozitoare?"

Dar Domnul a venit pentru a face ceva frumos din nişte lucruri oribile, căci a venit ca să răstoarne blestemul. Trebuie să ştim de existenţa blestemului, dacă vrem să fim eliberaţi de el.

Secete şi boli

Domnul va trimite peste tine ciuma, până te va nimici în ţara pe care o vei lua în stăpânire. Domnul te va lovi cu lingoare, cu friguri, cu obrinteală, cu căldură arzătoare, cu secetă, cu rugină în grâu şi cu tăciune, care te vor urmări până vei pieri (Deuteronom 28: 21,22).

Boala şi duşmanul care va veni după tine, vor fi o parte a păcatului. Când păcătuieşti, când nu asculţi, tu încalci legea, şi atunci vine blestemul.

Apoi Dumnezeu vorbeşte despre secetă, o lipsă a ploii:

Cerul deasupra capului tău va fi de aramă, şi pământul sub tine va fi de fier. Domnul va trimite ţării tale în loc de ploaie praf şi pulbere, care va cădea din cer peste tine până vei fi nimicit (Deuteronom 28: 23,24).

Prin aceasta, El vroia să spună: „Dacă vei cădea în idolatrie şi vei aluneca în păcat, vei provoca secetă şi foamete".

Când israeliţii au căzut în idolatrie sub Ahab şi Izabela, Ilie s-a rugat: „Doamne, nu da ploaie trei ani şi jumătate". Când poporul s-a pocăit, s-a potolit focul din cer. Atunci Ilie s-a rugat, a privit şi a aşteptat… şi ploaia a venit. De ce? Când poporul s-a căit, s-a îndepărtat blestemul. Blestemul poate fi sfărâmat prin căinţă.

Dar cum a reuşit Ilie să oprească ploaia prima oară? El a folosit Scripturile. El nu s-a înfuriat pe Ahab şi Izabela şi nu le-a spus cu ranchiună: „Voi opri ploaia". Ci doar s-a rugat după Cuvântul lui Dumnezeu:

„… Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sunt, că în anii aceştia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu" (1 Împăraţi 17: 1).

El a spus: „Am mers la Cuvânt", şi s-a rugat după Cuvânt, şi a oprit ploaia. Apoi el s-a rugat după Cuvânt şi a sfărâmat blestemul,

pentru că poporul s-a căit, şi ploaia a venit iar:

„Pe vremea lui David, a fost o foamete care a ţinut trei ani. David a întrebat pe Domnul, şi Domnul a zis: „Din pricina lui Saul şi a casei lui sângeroase, pentru că a ucis pe Gabaoniţi este foametea aceasta". David a zis Gabaoniţilor: „Ce pot face eu pentru voi, şi cu ce să fac ispăşire, ca să binecuvântaţi moştenirea Domnului?" (2 Samuel 21: 1,3).

După moartea lui Saul, a fost o secetă care a durat ani de zile. David a venit înaintea Domnului şi a întrebat: „Ce nu este bine, Doamne? Aceasta nu este o secetă naturală, care este cauza ei?"

Domnul a răspuns: „Aceasta este din pricină că Saul a omorât nişte gabaoniţi nevinovaţi. Sângele acela strigă după răzbunare. Caută să rezolvi această problemă."

Atunci David s-a dus la gabaoniţi şi i-a întrebat: „Ce să facem? Casa lui Saul a făcut ceva rău, şi noi suferim din această pricină. Există un blestem din cauza păcatului său".

Cine a adus blestemul? Păcatul. Un blestem nu vine fără o pricină, el nu hoinăreşte fără rost ca să se lipească de tine. El vine întotdeauna din cauza păcatului. Şi la fel ca în îndrumările Lui către Iosua, Dumnezeu a spus: „Trebuie să curăţeşti pământul."

David i-a întrebat pe gabaoniţi cum să rupă blestemul. Ei au spus: „Să fie spânzuraţi cei ce sunt rămăşiţa casei lui Saul". Pentru ca blestemul casei lui Saul să fie rupt, trebuia să fie exterminat restul familiei lui.

Ei au aflat pe cinci dintre nepoţii lui Saul şi pe doi din feciorii lui la Rizpa, şi i-au spânzurat. Aceasta i-a mulţumit pe gabaoniţi, pentru că acum „morţii lor nevinovaţi" au fost răzbunaţi.

Dar îţi aminteşti de Rizpa? Numele ei înseamnă „stâncă fierbinte". Ea îţi încălzeşte inima prin ce a făcut! Blestemul din neamul lui Saul era acum sfărâmat, dar încă era ruşine şi jale în familia lui. Aşa cum „a dovedit" Rizpa. Ea a mers la locul execuţiei şi a acoperit cu rochia ei trupurile celor şapte bărbaţi spânzuraţi. Apoi s-a aşezat pe pietre lângă trupurile moarte şi a bocit în faţa tuturor până ce David a luat seama la durerea ei.

Atunci David s-a hotărât să cinstească pe morţii casei regale a lui Saul. El a adunat toate oasele lor – a adus şi oasele lui Saul şi Ionatan – şi le-a îngropat cu toată cinstea în mormântul familiei lor. El a lăsat acea familie să se odihnească în pace odată pentru totdeauna!

Suferinţe şi boli ereditare

Ereditate: „Transmiterea genetică a caracteristicilor de la părinte la copil; totalitatea caracteristicilor şi a stărilor combinate transmise unui individ prin ereditate" (American Heritage Dictionary, 1976).

Există neamuri întregi care suferă numai înfrângeri. Wally şi cu mine ştim o familie în care bunicul a fost înfrânt, tatăl este înfrânt, şi cei doi feciori sunt înfrânţi. Unul dintre băieţi a murit de cancer, şi celălalt este tare speriat. Nu-mi place să mă gândesc ce se va întâmpla cu nepoţii şi urmaşii lor. Aceasta ar fi a patra generaţie apăsată de acelaşi blestem. Este îngrozitor.

Există anumite boli de familie:

Domnul te va bate cu buba rea a Egiptului, cu bube rele la şezut, cu râie şi cu pecingine, de care nu vei putea să te vindeci. Domnul te va lovi cu nebunie, cu orbire, cu rătăcire a minţii (Deuteronom 28: 27,28).

Buba rea a Egiptului se manifestă prin furuncule şi tumori; tumorile sunt o formă a cancerului. Nebunia şi rătăcirea minţii sunt confuzia minţii şi amnezia; acestea sunt boli mintale.

Orbirea se manifestă prin glaucomuri, cataracte, miopie şi prezbitism împreună cu toate bolile de ochi. Ai văzut vreodată o familie în care fiecare membru poartă ochelari? De la tata şi mama până la cel mai mic copil, toţi poartă ochelari, şi de obicei din cei cu lentile groase. Aceşti bieţi oameni se află sub un blestem şi au nevoie să fie eliberaţi de el!

Apoi Dumnezeu vorbeşte despre sărăcie:

… nu vei avea noroc în treburile tale, şi în toate zilele vei fi apăsat, prădat, şi nu va fi nimeni care să-ţi vină în ajutor. Vei avea logodnică, şi altul se va culca cu ea; vei zidi casă, şi n-o vei locui; vei sădi vie, şi nu vei mânca din ea (Deuteronom 28: 29,30).

Poate tu vrei să spui: „Dar eu provin dintr-o familie în care niciunul nu ştie cum să cheltuie banii. Nimeni nu m-a învăţat vreodată să pun bani deoparte, să dau zeciuială, să fiu chibzuit". Noi vorbim acum despre ceva care este mai mult decât o nepăsare sau o lipsă de îndrumare – vorbim despre a fi sub un blestem!

Alt exemplu des întâlnit în care se manifestă blestemul sărăciei este numărul imens de case expropriate din zilele noastre:

„… vei zidi o casă, şi n-o vei locui…" (versetul 30).

Blestemul devine din cei în ce mai puternic de la o generaţie la alta.

Şi la familiile cu venit mic, imoralitatea este în floare:

„Vei avea logodnică, şi altul se va culca cu ea;…” (versetul 30).

Iată ce se întâmplă: tatăl beţiv îşi duce salariul la cea mai apropiată crâşmă şi îl bea pe tot. Atunci nevasta lui începe să îl înşele cu cel mai apropiat vecin, pentru că oricum soţul ei nu este niciodată acasă.

Apoi urmează divorţul, soţia abandonată este lăsată cu toţi copiii, şi foarte rar capătă vreun sprijin material pentru copii. Acei copii cresc lângă mama lor, care umblă când cu unul când cu altul, şi nici ei nu mai ştiu cine este tatăl lor.

Sărăcia dă naştere la imoralitate, ruşine, neglijenţă şi crimă. Blestemul începe într-o generaţie şi creşte mereu, înrăutăţindu-se la fiecare nouă generaţie. De unde vine acest blestem, căci „Blestemul neîntemeiat nu se împlineşte”. A existat un păcat!

Duhuri familiale*

* n.tr. – în versiunea King James a Bibliei în limba engleză apare „familiar spirits” – „duhuri familiale”

Amintiţi-vă ce am citit în Matei 12: 29 şi 43-45 despre „omul tare” şi despre cele „şapte duhuri rele”? Termenul ebraic pentru *casă* este tradus „generaţie” sau „genealogie”:

„Duhul necurat, când a ieşit dintr-un om… o găseşte goală, măturată şi împodobită” (versetele 43, 44).

Aceasta înseamnă că tu ai naşterea din nou, şi eşti plin de Duh. Ai în tine o viaţă nouă, ai o fire nouă. Dar copiii tăi pot moşteni slăbiciunea ta!

Generaţia ta a fost curăţită, dar şi copiii tăi trebuie să se curăţească! Blestemul trebuie să fie rupt şi pentru ei, dacă nu, ei vor moşteni slăbiciunile tale care ţi-au venit de la tatăl tău şi mai de departe, de la bunicul şi străbunicul tău. Ce face diavolul? El urmăreşte noile generaţii, ca să le poată ataca şi pe ele. El îi urmăreşte de la naştere.

„De unde ştii asta, Marilyn?” Pentru că Vechiul Testament vorbeşte despre „duhuri familiale”:

*„Să nu vă duceţi la cei ce cheamă **duhurile morţilor**... ca să nu vă spurcaţi cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”* (Levitic 19: 31).

*„Dacă cineva se duce la cei ce cheamă **pe morţi**... Îmi voi întoarce Faţa împotriva omului aceluia, şi-l voi nimici din mijlocul poporului lui”* (Levitic 20: 6).*

Ce sunt „duhurile familiale”? Sunt duhuri rele, căzute, care devin familiare cu o familie. Ele urmăresc tot timpul acea familie cu slăbiciunile ei – păcate fizice, mintale, emoţionale – atacând şi ispitind pe fiecare membru în acele puncte, pentru că ele deja ştiu că aceştia au o slăbiciune în anumite domenii.

Dacă tatăl tău a fost beţiv, acele duhuri rele te vor urmări. Ele ştiu că tu ai moştenit probabil o slăbiciune pentru alcool, şi te vor îndemna cu putere să bei. Dacă ai copii, ele vor urmări şi generaţia următoare, ca să-i atace şi pe ei. Ele sunt familiarizate cu familia ta de la o generaţie la alta, şi caută să împingă în păcat fiecare generaţie, ca să poată duce mai departe blestemul.

Saul şi vrăjitoarea din En-dor

Un exemplu de duhuri familiale este dat în relatarea despre vrăjitoarea din En-dor (1 Samuel 28). Saul s-a dus la această vrăjitoare pentru că el se depărtase total de Dumnezeu. Păcătuise şi nu se căise de fapta lui. Ar fi putut îndepărta de la el blestemul dacă ar fi admis că a păcătuit faţă de Dumnezeu.

Domnul ar fi schimbat situaţia lui… la fel şi pentru Cain, şi pentru Esau. Dar ei nu s-au căit de păcatele lor; de fiecare dată dădeau vina asupra altcuiva. Pentru Saul, „era vina lui David”… pentru Esau, „era vina lui Iacov”… pentru Cain, „era vina lui Abel”. Ei nu s-au curăţit, pentru că erau prea ocupaţi cu vânarea greşelilor altora!

„La vederea taberii Filistenilor, Saul a fost cuprins de frică, şi un tremur puternic i-a apucat inima. Saul a întrebat pe Domnul şi Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin prooroci. Atunci Saul a zis slujitorilor lui: „Căutaţi-mi o femeie care să cheme morţii, ca să mă duc s-o întreb”. Slujitorii lui i-au zis: „Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morţii”. Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine, şi a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul chemând un mort*, şi scoală-mi pe cine-ţi voi spune.”*

Femeia a zis: „Pe cine vrei să-ţi scol?" Şi el a răspuns: „Scoală-mi pe Samuel". Când a văzut femeia pe Samuel, a scos un ţipăt mare… Împăratul i-a zis: „Nu te teme de nimic; dar ce vezi?" Femeia a zis lui Saul: „Văd o fiinţă dumnezeiască sculându-se din pământ". El i-a zis: „Cum e la chip?" Şi ea a răspuns: „Este un bătrân care se scoală, şi este învelit cu o mantie". Saul a înţeles că era Samuel… Samuel a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai tulburat, chemându-mă?"

N-ai ascultat de glasul Domnului, şi n-ai făcut pe Amalec să simtă aprinderea mâniei Lui: de aceea îţi face Domnul aşa astăzi. Şi chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mâinile Filistenilor. Mâine, tu şi fiii tăi, veţi fi împreună cu mine şi Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile Filistenilor (1 Samuel 28: 5-8, 11-15, 18-19).

Saul nu a putut privi adevărul în faţă şi a fost înşelat. Dacă refuzi adevărul, vei crede o minciună. El s-a dus să o vadă pe vrăjitoarea din En-dor ca să afle dacă va câştiga sau nu bătălia. Vrăjitoarea a chemat un duh, dar eu nu cred că era cel al lui Samuel.

El semăna cu Samuel, vorbea ca Samuel, avea o mantie ca a lui Samuel. El a spus: „Pentru ce mă tulburi? Aveam atâta pace. Îţi voi spune ce ţi se va întâmpla. Mâine tu şi casa ta veţi fi omorâţi."

Vrăjitoarele nu pot chema sufletele celor morţi. Numai Isus poate. El l-a chemat pe Lazăr din mormânt (Ioan 11). El aduce învierea. Dar duhul rău care avea aspectul lui Samuel era un duh familial. „Cum a putut acel duh rău să-l imite aşa de bine pe Samuel?" Pentru că era familiarizat cu Samuel şi casa lui.

Există astăzi tot felul de practici oculte. Sunt oameni care găsesc pe cineva care suferă pentru pierderea unei fiinţe dragi, şi le spun: „Hai să chemăm pe acea fiinţă iubită". Ei bat în mese şi fac tot felul de lucruri năstrușnice. Apoi se prezintă un duh rău străin care spune: „Eu sunt unchiul Joe. Voi ce mai faceţi? Mi-e dor de voi."

Ei bine, acesta nu este unchiul Joe. Acei oameni nu pot readuce duhurile celor plecaţi. Atunci cine este acel duh? Este un duh rău care este familial unchiului Joe.

Dacă tu te îndeletniceşti cu asemenea lucrări – te joci cu tabla Ouija sau altele ca ea – atunci eşti implicat în ceva periculos. Fugi de orice are legătură cu asemenea lucrări. Nu ai nevoie să fii înconjurat de duhuri familiale sau de duhuri rele. Ai nevoie să fii înconjurat permanent de Duhul Sfânt. Şi trebuie să-ţi avertizezi copiii despre

acest lucru. Ca nici ei să nu aibă vreo o tangenţă cu aceasta.

Capitolul şase

BLESTEMUL IROZILOR

Irod cel Mare

*După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din Răsărit la Ierusalim, şi au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, şi am venit să ne închinăm Lui". Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult; şi tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el (*Matei 2: 1-3).

Acesta este Irod „cel Mare". Irod cel Mare nu a fost iudeu, dar nici nu era din alt neam. El era idumeu, care înseamnă edomit. Edomiţii sunt urmaşi ai lui Esau. Deci el era dintr-un neam blestemat, pentru că Esau a urât lucrurile lui Dumnezeu (Geneza 25: 34, Evrei 12: 16, 17).

Dacă urmăreşti istoria edomiţilor, ai să vezi că şi ei au urât lucrurile lui Dumnezeu. Ei îi atacau tot timpul pe Israeliţi şi nu a existat niciodată un sentiment bun între aceşti „verişori". Istoria relatează că fiii lui Esau L-au urât pe Dumnezeu, iar fiii lui Iacov L-au iubit. Între ei era un conflict.

Irod cel Mare a fost jumătate idumeu şi jumătate iudeu. În propria lui fire exista un conflict între partea care-L iubea pe Dumnezeu şi cea care-L ura. Dar Irod L-a căutat şi a avut de-a face cu Dumnezeu. Dumnezeu doreşte întotdeauna să rupă blestemul generaţiei; aceasta este întotdeauna dorinţa Lui. Astfel El a trimis Cuvântul şi mărturia cuiva pentru a sfărâma complet acel păcat.

În acest caz, Domnul a trimis la Irod pe magi, şi ei i-au spus despre stea. Atunci Irod s-a dus la cărturari şi a întrebat: „Puteţi afla ceva care să mă ajute să ştiu dacă acesta este într-adevăr regele iudeilor?"

Aceasta este o lucrare cu totul supranaturală. Magii nu erau nici iudei nici idumei. Ei veniseră din Orientul Îndepărtat, pentru că în mod supranatural, le apăruse o stea neobişnuită. Ei au urmărit steaua, aşa cum proorocise Balaam:

Îl văd, dar nu acum,
Îl privesc, dar nu de aproape.
O stea răsare din Iacov,
Un toiag de cârmuire se ridică din Israel.
El străpunge laturile Moabului,
Şi prăpădeşte pe toţi copiii lui Set.
Se face stăpân pe Edom,
Se face stăpân pe Seir, vrăjmaşii lui.
Israel face fapte mari (Numeri 24: 17, 18).

Astfel magii au venit la Irod cel Mare, şi acesta era un semn cu totul supranatural. Dar ce credeţi că a făcut Irod? „Cineva bate la uşa lui". Cine este? „Dumnezeu bate la uşa lui". De fiecare dată când are loc un semn supranatural, sau se petrece o minune în viaţa ta prin puterea lui Dumnezeu, El încearcă să-ţi atragă atenţia.

Cărturarii au căutat în Scripturi şi au spus: „Da, în Cuvânt se spune că Cineva se va naşte în Betleem şi că El va fi regele". Astfel ei i-au dat lui Irod Cuvântul.

De fiecare dată când Cuvântul vine, ce aduce el? „Cuvântul aduce lumină". Ce se întâmplă cu întunericul acestui om? „Lumina Cuvântului lui Dumnezeu bate la uşa lui."

Dar ce a făcut Irod cu lumina? A refuzat-o. El a avut prilejul să fărâme blestemul din neamul lui, dar nu a făcut aceasta!

El moştenise blesteme şi păcate de la o generaţie la alta, dar a ratat şansa de a fi eliberat de blestem. Apoi s-a întors şi a comis un păcat şi mai mare, îngrozitorul măcel al pruncilor de parte bărbătească sub vârsta de doi ani.

Irod Antipa

Irod cel Mare a avut un fiu: Irod Antipa. Toţi feciorii lui au avut asupra lor blestemul generaţiei, pentru că păcatele părinţilor sunt pedepsite în copii (Exod 34: 7). Irod Antipa avea o slăbiciune. Dar Dumnezeu vrea întotdeauna să rupă blestemul. Nu are importanţă ce slăbiciune este, nu are importanţă cât de mare este păcatul respectiv, pentru că pocăinţa şi sângele lui Isus vor rupe blestemul!

Dumnezeu a început să trateze cu Irod Antipa (Marcu 6: 14-28). Irod comisese un păcat foarte grav: se căsătorise cu Irodiada, soţia fratelui său Filip. Ioan Botezătorul a predicat împotriva acestui lucru,

spunând că este o faptă rea.

Atunci Irodiada s-a enervat şi a spus: „Aruncă-l în închisoare! Nu vreau să mai vorbească de mine pe străzi!" Ioan probabil că a numit-o prostituată şi stricată. Aşa că ei l-au aruncat în temniţă:

Căci Irod se temea de Ioan, fiindcă îl ştia om neprihănit şi sfânt; îl ocrotea, şi, când îl auzea, de multe ori sta în cumpănă, neştiind ce să facă; şi-l asculta cu plăcere (Marcu 6: 20).

Totuşi Irod Antipa a fost atins de Ioan. El l-a chemat pe Ioan din închisoare şi i-a spus: „Ioan, vorbeşte-mi despre cele duhovniceşti". Irod era flămând! Şi Ioan i-a vorbit, şi aţi văzut că inima lui Irod s-a întors.

Ce este gata să împlinească Dumnezeu? Să rupă blestemul! Ioan i-a dat lui Irod Cuvântul… Cuvântul a adus lumină… lumina a început să îndepărteze întunericul. Lumina lui Dumnezeu este mai mare decât orice blestem al generaţiilor.

Dar într-o noapte Irodiada a dat o mare petrecere la aniversarea zilei lui Irod, şi a fost o beţie cu mare tărăboi. Ea a arătat-o pe fermecătoarea ei fiică, Salome – care nu era fiica lui Irod, ci nepoata lui – şi aceasta a început să danseze înaintea lui. Irod a fost foarte impresionat de fată şi a spus: „Îţi voi da orice, chiar jumătate din împărăţie."

Atunci Salome a alergat la maică-sa şi i-a spus: „Ce să-i cer?"

Dar Irodiada era nebună de furie şi a răspuns: „Vreau să-mi aduci capul lui Ioan Botezătorul". Atunci Irod Antipa a trebuit să-şi ţină promisiunea, şi i-a tăiat capul lui Ioan Botezătorul. I-a părut rău de aceasta. Dar în loc să lase lumina să biruiască întunericul, el a rămas sub blestem. Şi a acţionat cu violenţă şi cruzime, ca şi tatăl lui.

Dar Dumnezeu a continuat să-l cerceteze. Dacă ar fi fost după voia mea, pe asemenea oameni i-aş fi aruncat pe fereastră! Nu aş mai fi încercat încă o dată. Ci aş fi spus: „Las-o baltă. Toţi sunt nişte ticăloşi!" Dar Dumnezeu nu face aşa. El încearcă în continuare să rupă blestemul acestei familii. Aşa a apărut Isus înaintea lui Irod Antipa.

În acea perioadă Irod Antipa era o epavă nervoasă. Când Isus a fost adus înaintea lui (Luca 9: 9 şi 23: 8-11), Irod – simţindu-se încă vinovat, a spus: „Eşti Ioan Botezătorul înviat din morţi?" Apoi Irod L-a refuzat şi pe Isus, minunatul Mântuitor al lumii, şi astfel blestemul familiei lui nu a fost rupt.

Irod Agripa

Cam pe aceeaşi vreme, împăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică, pentru ca să-i chinuiască; şi a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Când a văzut că lucrul acesta place Iudeilor, a mai pus mâna şi pe Petru.

— Erau zilele prazniculuiAzimilor.

— După ce l-a prins, şi l-a băgat în temniţă, l-a pus sub paza a patru cete de câte patru ostaşi, cu gând ca după Paşte să-l scoată înaintea norodului. Deci Petru era păzit în temniţă, şi Biserica nu înceta să înalţe rugăciuni către Dumnezeu pentru el (Fapte 12: 1-5).

Eu aş fi spus: „Las-o baltă. Nu te mai preocupa de asta". Dar Domnul a continuat să încerce timp de patru generaţii! Şi aici avem de-a face cu un alt Irod, al treilea. Acesta l-a aruncat pe Petru în temniţă şi avea de gând să-l omoare. Evreii erau foarte fericiţi că Petru se afla în închisoare, şi că Irod îl omorâse deja pe Iacov.

Irod era în al nouălea cer şi credea că aceasta îi va spori popularitatea. El era foarte conştient de situaţia politică şi ştia că nu era prea popular. Dar în timp ce Petru se afla în închisoare, iată cum l-a cercetat Dumnezeu pe acest Irod.

Domnul a trimis un înger care l-a eliberat pe Petru, şi Irod a auzit despre această minune. Întrucât toate aceste minuni avuseseră loc în cetate, ştia şi el de ele. De fiecare dată când apare ceva miraculos, Dumnezeu încearcă să trateze cu oamenii. Dumnezeu câştigă mult dintr-o minune. El a încercat să-l facă pe acest Irod să se pocăiască.

Dar acest Irod – în loc să se pocăiască – a omorât pe cei care îl păziseră pe Petru. El a refuzat lumina şi a acţionat cu violenţă şi cruzime ca şi bunicul şi tatăl lui. Era acolo un blestem, şi „blestemul neîntemeiat nu nimereşte", nu-i aşa? Dar blestemul poate fi rupt.

Irod Agripa al doilea

„Pe când vorbea el astfel ca să se apere, Festus a zis cu glas tare: „Pavele, eşti nebun! Învăţătura ta cea multă te face să dai în nebunie."

„Nu sunt nebun, prea alesule Festus", a răspuns Pavel; „dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate şi chibzuite. Împăratul ştie aceste lucruri, şi de aceea îi vorbesc cu îndrăzneală; căci sunt încredinţat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s-au petrecut într-un colţ!

Crezi tu în Prooroci, împărate Agripa?... Ştiu că crezi."

Şi Agripa a zis lui Pavel: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creştin!" (Fapte 26: 24-28)

Generaţia următoare de Irozi a fost Irod Agripa al doilea şi citim despre el în Fapte 25 şi 26. El a fost strănepotul lui Irod cel Mare. Irod Agripa al doilea a fost chemat ca să asculte pe un bărbat la judecată. Cine era acel bărbat? „Apostolul Pavel". Acum Dumnezeu le-a trimis pe cel mai bun dintre luptătorii Lui!

Pavel a fost adus înaintea lui Agripa al doilea şi a spus: „Împărate Agripa, ştiu că nu eşti în necunoştinţă de cauză". Astfel Irod Agripa a fost stârnit şi provocat de Dumnezeu. Dumnezeu a vrut iarăşi să sfărâme pentru totdeauna acel blestem şi să dea afară duhurile rele din blestemul acelei generaţii. El a vrut să întoarcă o întreagă familie, o familie care a amprentat enorm întreaga naţiune.

Poate că cele mai triste cuvinte din Biblie sunt atunci când Pavel a predicat lui Agripa, iar răspunsul lui a fost: „Pavele, aproape m-ai convins." „Aproape" nu este de ajuns. Ori eşti deplin convins, ori nu eşti. Irod Agripa al doilea a pierdut această şansă, şi el a fost a patra generaţie.

Irod Agripa al doilea a fost ultimul din familia lui. Ei au fost domnitorii ţării lor, dar au pierdut totul. Istoria spune că Agripa şi-a pierdut poziţia şi a cumpărat o fermă pe Muntele Vezuviu, pentru a-şi trăi restul vieţii în ruşine şi exil. Dar Muntele Vezuviu nu era un loc bun pentru a avea o fermă, pentru că atunci când a început să erupă a distrus toată zona respectivă şi aşa s-a sfârşit neamul Irozilor.

Dumnezeu a vrut să rupă blestemul acelei familii cu fiecare generaţie. El a tratat cu fiecare Irod şi fiecare din ei L-au respins. El a încercat cu prima generaţie, cu a doua, cu a treia şi cu a patra. Păcatele părinţilor au fost pedepsite în copii timp de patru generaţii, şi la fiecare generaţie, Dumnezeu a încercat să rupă blestemul.

Şi acum gândiţi-vă la aceasta: aţi auzit sau aţi citit vreodată de un alt Irod? Nu veţi mai auzi niciodată de Irod. Nu aţi întâlnit niciodată pe cineva care să spună: „Eu provin din faimoasa familie a Irozilor, din timpul lui Isus". De ce? Pentru că ei au pierit; nu mai există astăzi idumei (sau edomiţi), pentru că ei au fost devoraţi de blestem. Diavolul vrea să facă acelaşi lucru cu neamul *tău*, dar Domnul a găsit calea de a opri blestemul şi de a-l înlocui cu binecuvântarea!

Capitolul şapte

BLESTEME ŞI BINECUVÂNTĂRI DE FAMILIE

Dumnezeu a binecuvântat familia

Dumnezeu s-a îngrijit întotdeauna de familie. În Geneza, El a stabilit patru instituţii divine:

1. Prima este voinţa liberă a omului (Geneza 2: 16). Dumnezeu a creat pe om cu o voinţă suverană.

2. A doua instituţie a fost căsătoria (Geneza 2: 18, 21-25). Dumnezeu a dorit ca noi să ne căsătorim.

3. A treia a fost familia (Geneza 3: 16, 4: 1,2). Dumnezeu a instituit căsătoria pentru a fi cuibul care să ocrotească copiii, în care copiii sunt educaţi ca şi ei la rândul lor să poată face copii şi să-i crească pentru a deveni creştini şi a continua în felul acesta.

4. A patra instituţie a fost naţiunea (Geneza 11: 6-9). După potop, Dumnezeu nu a mai vrut ca un singur popor să stăpânească peste întreaga lume. El a vrut ca să existe întotdeauna popoare mici pentru ca ele să poată proteja drepturile individului.

Dumnezeu a plănuit pentru familie lucruri atât de unice! El a binecuvântat pe Adam şi Eva, şi le-a dat lor şi copiilor lor drept de stăpânire. Dar ei au păcătuit, şi păcatul aduce blestem.

După ce au păcătuit, Dumnezeu a găsit o cale de ieşire din păcat: prin vărsare de sânge, El i-a îmbrăcat cu piei de animale (Geneza 3: 21). Ei au văzut că există în depărtare o cale de ieşire din blestem, prin care vor avea acces la Tronul Lui de Indurare.

Esau a nesocotit binecuvântarea

Apoi Dumnezeu i-a arătat lui Avraam cum să-şi binecuvânteze familia (Geneza 13: 14-16). El i-a spus: „Eu voi binecuvânta sămânţa ta". Dumnezeu i-a făcut lui Avraam nişte promisiuni măreţe pentru sămânţa lui. Când s-a născut Isaac, El într-adevăr a binecuvântat familia. Apoi a apărut Iacov, şi El a binecuvântat familia. Dar Esau a nesocotit acest lucru:

Esau a înţeles astfel că fetele lui Canaan nu-i plăceau tatălui său Isaac. Şi Esau s-a dus la Ismael. El a mai luat de nevastă, pe lângă nevestele pe care le avea, pe Mahalat, fata lui Ismael, fiul lui Avraam, şi sora lui Nebaiot (Geneza 28: 8, 9).

Eu mă gândeam mereu: „Păi, Esau a nesocotit acest lucru pentru că el şi-a vândut dreptul de întâi născut. A tratat cu uşurinţă lucrurile lui Dumnezeu şi nu s-a căit niciodată de ceea ce a făcut. Desigur, i-a părut rău de situaţie – şi a vrut să-l omoare pe Iacov pentru că l-a înşelat – dar nu s-a căit niciodată de păcatul lui. El s-a lăsat cuprins de răzbunare."

Dar Esau a mai făcut ceva. S-a căsătorit cu femei hitite. Esau a avut două neveste hitite.

„Este ceva rău în asta?"

Isaac şi Rebeca s-au necăjit tare mult pentru că Esau s-a însurat cu cele două femei. Ei l-au trimis pe Iacov la Laban pentru a-şi lua nevastă, dar ce s-a întâmplat cu Esau care şi-a luat neveste hitite?

Am cercetat şi am aflat că hitiţii erau urmaşii canaaniţilor. Exista un blestem asupra canaaniţilor, un blestem strămoşesc care nu s-a oprit. Şi atunci ce a făcut Esau? El a adus acel blestem strămoşesc în familia lui.

De aceea Biblia vă spune să nu vă căsătoriţi cu un necreştin, nu numai pentru că „vă înjugaţi la un jug nepotrivit" (2 Corinteni 6: 14). De ce atunci? Pentru că ei se află sub blestemul total al păcatului. Vrei ca odraslele tale să nu fie sub blestem? Atunci nu te căsători cu un necredincios, dacă vrei ca familia ta să fie binecuvântată, nu blestemată; dacă vrei ca odraslele tale să fie binecuvântate, nu blestemate.

Când ai venit la Isus ai început să fărâmi acel blestem. Atunci nu te căsători cu un necredincios ca să chemi un nou blestem în familia ta. De aceea Isaac şi Rebeca erau aşa de supăraţi, pentru că ştiau că Esau însurându-se cu o canaanită, aducea în familie o persoană necredincioasă, şi prin ea blestemul neamului ei.

Dar Dumnezeu a căutat mereu să facă ceva pentru a schimba familia!

Şi este adevărat. Aşa că următorul lucru pe care îl vedem la această familie este mielul. În Exod, Dumnezeu S-a preocupat foarte mult de familia lui Israel, şi El a făcut-o mereu. El S-a preocupat mereu de familia lui Adam şi Eva, de familia lui Set, de familia lui Avraam. De

ce? Pentru că nu numai blestemele pot trece de la o generaţie la alta, dar şi binecuvântările!

Unele din talentele tale înnăscute sau din înclinaţiile tale sunt moştenite de la părinţii tăi. Şi probabil că ai căpătat nişte învăţături spirituale de la o bunică care te-a purtat în rugăciune, sau de la un stră-străbunic care a stat tare în credinţă când tu erai un mare păcătos. Acestea sunt binecuvântări care ţi se transmit.

Egiptenii

Moise a zis: „Aşa vorbeşte Domnul: „Pe la miezul nopţii, voi trece prin Egipt; şi toţi întâii născuţi din ţara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care şade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul-născut al roabei care stă la râşniţă, şi până la toţi întâii-născuţi ai dobitoacelor. În toată ţara Egiptului vor fi ţipete mari, aşa cum n-au fost şi nu vor mai fi (Exod 11: 4-6).

Ştiţi cum continuă această istorie. Egiptenii înrobiseră pe israeliţi, şi Dumnezeu a ridicat pe un bărbat evreu, care era un fiu adoptat de Faraon, pentru a elibera din captivitate pe poporul Său.

Moise l-a avertizat pe Faraon de fiecare dată, dar el a continuat să-şi împietrească inima faţă de poporul lui Dumnezeu, şi astfel egiptenii au suferit o plagă după alta: broaşte, lăcuste, apă poluată, şi tot felul de boli. Dar Faraon a continuat să respingă avertizările lui Dumnezeu, şi el şi poporul lui au rămas sub blestem.

În cele din urmă, Dumnezeu a spus: „Acum voi judeca familia egipteană". Observaţi că El S-a referit la familie ca unitate. „Voi lua pe întâiul-născut din fiecare familie egipteană". De ce? Pentru că familiile egiptene erau sub blestem, şi „blestemul neîntemeiat nu nimereşte."

Egiptenii se bălăceau în păcat. Ei se închinau la idoli şi nu s-au căit deloc în ciuda minunilor impresionante pe care le-a făcut Dumnezeu. Domnul a vrut ca ei să se căiască. El nu a făcut minunile doar pentru a-i scoate pe israeliţi din robie – El a vrut şi aceasta – dar El a vrut mai ales să-i aducă pe egipteni în împărăţia Lui. Şi unii dintre ei au reuşit aceasta.

Sângele Mielului

Vorbiţi întregei adunări a lui Israel, şi spuneţi-i: „În ziua a zecea a

acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă… şi toată adunarea lui Israel să-l junghie seara. Să ia din sângele lui, şi să ungă amândoi stâlpii uşii şi pragul de sus al caselor unde îl vor mânca.

În noaptea aceea, Eu voi trece prin ţara Egiptului, şi voi lovi pe toţi întâii-născuţi din ţara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; şi voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu, Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veţi fi. Eu voi vedea sângele, şi voi trece pe lângă voi, aşa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi ţara Egiptului (Exod 12: 3, 6, 7, 12, 13).

Dumnezeu a spus: „Pentru ca familia ta să nu fie sub blestem, trebuie să iei un miel şi să pui sângele lui pe uşorii uşii". Când Îngerul Morţii a trecut pe deasupra, ce a văzut el? A văzut sângele acelui miel, şi sângele a răsturnat blestemul! Dumnezeu a spus: „Sângele va salva familia ta."

Ce va salva familia ta astăzi? Sângele lui Isus. Nu îl găseşti în umanism sau în psihologie. Aceasta nu înseamnă să-l citeşti pe dr. Spock sau să „nu cruţi nuiaua". Sângele lui Isus va salva familia ta astăzi. Poporul lui Israel ştia că sângele era cheia pentru familia lor. Singura soluţie pentru familia ta astăzi este sângele lui Isus.

Înjugaţi la un jug nepotrivit

„Ce se întâmplă dacă după căsătorie cineva devine creştin, iar partenerul lui de viaţă continuă să trăiască în necredinţă. Ce putem face în situaţia aceasta? Această situaţie se datorează cumva unui blestem de familie, care nu poate fi sfărâmat?"

Nu este adevărat, şi pot dovedi aceasta cu un verset din Vechiul Testament şi două din Noul Testament!

Dumnezeu dă o familie celor părăsiţi, El izbăveşte pe prinşii de război şi-i face fericiţi; numai cei răzvrătiţi locuiesc în locuri uscate

(Ps. 68: 6).

Dumnezeu spune: „Voi salva câte unul în familie, şi acesta îi va elibera pe cei care sunt prinşi de război. Voi scoate afară pe cei care sunt răzvrătiţi, ca să trăiască într-un pământ uscat":

Şi dacă o femeie are un bărbat necredincios, şi el voieşte să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei. Căci bărbatul

necredincios este sfinţit prin nevasta credincioasă şi nevasta necredincioasă este sfinţită prin fratele; altmintrelea, copiii voştri ar fi necuraţi, pe când acum sunt sfinţi (1 Corinteni 7: 13, 14).

Un singur membru credincios sfinţeşte familia. Şi copiii tăi sunt izbăviţi de orice blestem provenit din generaţiile trecute:

Tot astfel, nevestelor, fiţi supuse şi voi bărbaţilor voştri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat şi în temere (1 Petru 3: 1, 2).

Vorbirea sau purtarea nevestei va fi cea mai bună mărturie creştină pentru un soţ necredincios. Dacă soţul este cel mântuit, el o va iubi aşa cum Şi-a iubit Cristos Biserica, iar ea nu va putea rezista iubirii imense a lui Isus Cristos arătată prin soţul ei!

„Dar e aşa de greu". Da, dar Isus a fost Primul din familia noastră şi nimeni nu a fost cu El. A dorit să fie Singurul şi a mers la Cruce şi a fost înviat din morţi. De ce? Ca să ne salveze pe noi, prinşi de război şi răzvrătiţi într-un pământ uscat în familie.

Uneori este nevoie doar de unul singur pentru a sfărâma blestemul strămoşesc. Acela poţi fi tu! Nu căuta să renunţi şi să spui: „Soţul meu nu va veni la biserică – soţia mea nu va veni – aşa că renunţ". Dacă ai să faci aşa, aduci înapoi în familia ta blestemul strămoşesc… şi poate de şapte ori mai rău!

Desigur nu doreşti un blestem asupra ta, sau asupra soţului tău, a copiilor, a nepoţilor tăi, sau al generaţiilor viitoare. Preţul renunţării este prea scump!

Sfărâmă blestemul… sau vei fi nimicit!

Dumnezeu a dorit mult ca blestemele de familie să fie sfărâmate. De aceea El a nimicit neamul Irozilor. El a tratat cu ei mereu, dar ei au refuzat să se pocăiască. De aceea, după a patra generaţie, El i-a nimicit.

El a nimicit pe canaaniţi. Pe toţi acei „iţi" despre care aţi citit în Vechiul Testament – Amoriţi, Hitiţi, Heviţi – care provin toţi din canaaniţi. Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Când vei intra în Ţara Promisă, nimiceşte pe toţi aceştia. Am tratat cu ei mereu, dar ei au continuat în păcat. Nu mai vreau ca ei să se căsătorească în poporul Meu şi să aducă în sânul lui blestemele generaţiilor lor". De aceea El i-a nimicit.

Preţul plătit de Acan

Iosua şi tot Israelul împreună cu el au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, mantaua, placa de aur, pe fiii şi fiicele lui Acan, boii lui, măgarii, oile, cortul lui şi tot ce era al lui; şi i-au suit în valea Acor. Iosua a zis: „Pentru ce ne-ai nenorocit? Şi pe tine te va nenoroci Domnul azi". Şi tot Israelul i-a ucis cu pietre. I-au ars în foc, i-au ucis cu pietre (Iosua 7: 24, 25).

Acan era din seminţia lui Iuda. De felul lui, era un om credincios, dar a furat un veşmânt babilonian şi nişte aur şi argint. Dumnezeu a spus: „Îţi dau o şansă să te pocăieşti, să sfinţeşti poporul". Dar Acan nu s-a pocăit. Astfel că în cele din urmă Duhul Sfânt l-a dat pe faţă că este vinovat.

Israeliţii nu l-au ucis cu pietre doar pe Acan. Au ucis cu pietre şi pe soţia şi copiii lui. De ce? Pentru că Dumnezeu a spus: „Nu vreau ca acest blestem să mai continue în poporul Meu. Nu vreau ca următoarea generaţie şi cea care va urma după ea să fie nişte hoţi. Ei nu se vor pocăi, aşa că nimiceşte-i". Astfel Acan a plătit preţul greu pe care îl plăteşte cel care calcă legământul Domnului.

Ce se întâmplă când devii credincios? Este necesar să ştim cum trebuie să procedăm, pentru că eu cred că multe din problemele pe care eu şi Wally le-am avut cu fiul nostru adoptiv Michael, s-au datorat faptului că nu ştiam nimic despre blestemele moştenite.

Multe din necazurile pe care le avem cu copiii noştri naturali se datorează unor blesteme moştenite. Dacă verificăm atent, unele probleme cu care ne confruntăm noi înşine – nesiguranţă, frică, sărăcie, stări de mânie, violenţă – sunt moduri în care acţiona fie tatăl sau mama noastră, fie bunica sau bunicul. Dar trebuie să-i spunem diavolului că el nu va mai face aceasta casei noastre!

Spuneţi-i: „Această casă a fost curăţată. Sângele lui Isus este deasupra ei, şi tu nu vei putea aduce înăuntru alte şapte duhuri rele. Aceasta nu este casa ta; este casa mea şi ea aparţine lui Isus! În numele lui Isus, îţi poruncesc să te opreşti, Satan! Această casă nu va fi niciodată a ta! Şi nici cea a copiilor mei, sau a nepoţilor mei."

Un pastor a povestit o întâmplare care s-a petrecut în familia lui. La un moment dat, fiica lui începuse să alunece în păcat. Atunci el a luat Biblia şi i-a citit partea cu blestemele, apoi a spus: „Iată ce se

întâmplă când păcătuieşti cu asemenea lucruri. Vrei să ţi se întâmple şi ţie asemenea lucruri?" Ea a răspuns: „Nu!"

El a spus: „Ţi-am arătat ce se întâmplă. Aceste blesteme au venit asupra ta, şi acum este momentul să le opreşti. Vrei să le opreşti?" Şi ea a vrut să le oprească.

Trebuie să le arătăm copiilor noştri adevărul: „Ia seama, dacă mă blestemi şi te răzvrăteşti faţă de mine, aduci asupra ta un blestem", sau: „dacă aluneci în curvie, aduci asupra ta un blestem."

Dacă ai fost implicat într-un păcat, poţi foarte bine să te aduni cu copiii tăi şi să le spui: „Am falimentat în acest punct când am fost de vârsta ta şi nu vreau ca acest lucru să vină asupra ta. Am avut o slăbiciune în acest domeniu, dar m-am pocăit, şi Dumnezeu m-a curăţit. Şi voi nu veţi lăsa ca acest păcat să vină asupra voastră."

Blesteme des întâlnite

Există în Biblie nişte blesteme des întâlnite care au legătură cu felul de viaţă pe care îl ducem astăzi, în acest secol.

Aşa vorbeşte Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijineşte pe un muritor şi îşi abate inima de la Domnul! (Ieremia 17: 5).

Noi vedem aceasta petrecându-se în sistemul nostru politic. Un individ chipeş se ridică şi se luptă ca să ajungă guvernator sau senator sau congresman, iar noi suntem impresionaţi: „Omul acesta va face mari schimbări în ţara noastră! Este inteligent, milos, are experienţă, are deja un nume bun!" Apoi el falimentează într-un anumit lucru – poate este mare, poate este mic – şi noi nu înţelegem ce s-a întâmplat cu el.

Acel om nu trebuie să se sprijine pe fizicul lui, pe talentele lui, sau pe inteligenţia lui… ci în fiecare zi din viaţa lui particulară şi publică trebuie să stea pe genunchi înaintea lui Dumnezeu şi să-I ceară înţelepciune divină şi călăuzire! Nu trebuie să ne punem încrederea în el şi, la rândul lui, nici el nu trebuie să-şi pună încrederea în vreun om, ci numai în Dumnezeu Tatăl. Când ne punem încrederea într-un om, aducem un blestem asupra naţiunii noastre.

Sunt unele persoane care se căsătoresc apoi se îndepărtează de Dumnezeu. „Tare mult ţi-ai dorit un soţ. Acum ai căpătat unul, dar L-ai părăsit pe Domnul". Ţi-ai pus încrederea într-un om, şi ai adus un

blestem asupra căsniciei tale. Vrei să ai o căsnicie binecuvântată? Atunci pune-L pe Dumnezeu în centrul ei.

Nu te poţi încrede în munca ta:

„Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului, blestemat să fie cel ce îşi opreşte sabia de la măcel!" (Ieremia 48: 10)

Dacă tu faci lucrarea lui Dumnezeu cu nebăgare de seamă, îţi poţi atrage un blestem. O asemenea situaţie o observăm şi datorită vorbelor tăioase ale „evanghelistului din vechime" care au pus în cumpănă naţiunea noastră:

„Orice faceţi, să faceţi din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni." (Coloseni 3: 23)

Indiferent de slujba pe care o ai, nu uita, că adevăratul tău Stăpân nu este patronul tău sau şeful tău, ci Domnul.

Dacă îţi pui încrederea în slujba pe care o ai, îţi atragi un blestem asupra ta. Încrederea ta trebuie să fie în sângele vărsat la cruce. Sursa ta nu este salariul tău – sursa ta este Isus Cristos.

Nu poţi fura de la Dumnezeu şi să te încrezi în banii tăi. „Nu ştiu de ce, eu nu pot să dau zeciuială". Ştii ce spui de fapt? „Eu mă încred în banii mei mai mult decât în Cuvântul lui Dumnezeu". Aceasta îţi va aduce un blestem.

„Sunteţi blestemaţi, câtă vreme căutaţi să Mă înşelaţi..." (Maleahi 3: 9).

Dacă refuzi să dai zeciuială, prin aceasta aduci un blestem în viaţa ta.

Capitolul opt

RĂSTURNAREA BLESTEMULUI

Binecuvântările au început cu Avraam

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, şi voi blestema pe cei ce te vor blestema;..." (Geneza 12: 3)

Iată ce a spus Dumnezeu: „Eu vreau să întorc blestemul într-o binecuvântare. Vreau ca cel care te-a blestemat să se întoarcă şi să te binecuvinteze". Există un loc unde Dumnezeu a răsturnat blestemul pentru familii.

Cum a ajuns Avraam să capete acest lucru totuşi? Prin credinţă. Când venim la Isus şi luăm sângele Lui, trebuie să-l luăm prin… credinţă. Luăm Cuvântul Său prin credinţă. Când ne folosim credinţa, ce începe să se întâmple? Lucrul care ne-a blestemat în spate, începe acum să se întoarcă şi să ne binecuvinteze!

Când oamenii vin împotriva noastră, şi ne urăsc, Dumnezeu ne spune: „Pe acei care te binecuvintează, îi voi binecuvânta; dar pe cei care te blestemă, îi voi blestema. Eu voi răsturna acest lucru; el nu va mai lucra împotriva ta, el va lucra pentru tine."

Când vrăjmaşul vine împotriva noastră ca să ne blesteme, el sfârşeşte prin a fi rănit, şi noi sfârşim prin a fi binecuvântaţi! De ce? Pentru că noi suntem sămânţa lui Avraam, şi noi păşim prin credinţă.

Chiar dacă nesocotim acest lucru, dar apoi ne pocăim de el, diavolul tot ar vrea să ne mai facă ceva. Când Balaam s-a dus să blesteme pe israeliţi – şi era gata să-i blesteme pentru fiecare lucru, oricât de neînsemnat – el nu a putut să-i blesteme. Regele Moabului s-a supărat tare rău pe el şi a spus: „De ce nu blestemi poporul acesta? Ţi-am spus să-i blestemi, şi tu continui să-i binecuvintezi!"

Balaam a răspuns: „Nu poţi blestema ceea ce a binecuvântat Dumnezeu". Acesta este adevărul! Cuvântul spune că nu poţi blestema ceea ce a binecuvântat Dumnezeu, şi aceasta este binecuvântarea familiei noastre!

„Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blastămă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul?" (Numeri 23: 8)

Iată ce spuneţi prin aceasta: „Noi am căpătat binecuvântarea lui Dumnezeu în noua noastră familie. Vechea familie se poate să fi avut o mulţime de blesteme!"

Povestea mea

Tatăl meu a avut două căderi nervoase grave. Când l-am întâlnit pe Wally, tata se afla într-o criză nervoasă şi mă temeam să nu mi-o transmită mai departe la nuntă. Era tare bolnav şi suferea tratamente cu şocuri electrice, şi altele asemănătoare. Şi mama avusese o cădere nervoasă când eram de opt ani.

Aşa că vă închipuiţi lucrarea pe care diavolul vroia s-o facă asupra mea! Pe atunci, nu înţelesesem ce era cu blestemele generaţiilor, şi nu puteam întotdeauna să-mi dau seama care era vocea

Satanei. Dar lumina lui Dumnezeu şi descoperirea Cuvântului Lui, este mai mare astăzi decât a fost vreodată înainte. Ea creşte şi capătă o tot mai mare autoritate în vieţile şi inimile oamenilor. Trăim într-o minunată perioadă a descoperirii Cuvântului lui Dumnezeu şi ştim cum să biruim vrăjmaşul şi să trăim o viaţă de biruinţă.

Diavolul mi-a spus: „Vei avea o cădere nervoasă pentru că semeni mult cu tatăl tău. Arăţi ca el, acţionezi ca el, gândeşti ca el". Şi este foarte adevărat. Într-adevăr semăn cu tatăl meu şi în multe împrejurări mă port ca el. De aceea vrăjmaşul mi-a spus: „Vei avea o cădere nervoasă."

Aceasta a fost când aveam treizeci şi şase de ani. Diavolul mă minţea şi eu mă gândeam: „Sunt aşa de apăsată!" Dar acum îmi dau seama că de fapt aceea nu era apăsare. În comparaţie cu munca pe care o fac astăzi, pe atunci aveam o muncă tare uşoară!

Cel mai important este cum gândim. Dacă ne conformăm gândirea după voia lui Dumnezeu, nimic nu este imposibil. Putem face tot felul de lucruri. Putem mişca popoare!

Aşa am auzit vocea diavolului şi am coborât în subsolul casei. El mi-a spus: „Omoară-te! Nu vrei să ai o cădere nervoasă şi să-l superi pe soţul tău. El este pastor şi ceilalţi vor spune: „Bietul de el, nevastă-sa a avut o cădere nervoasă. Este o nebună care zgârie pereţii în diferite locuri". Ce neplăcut pentru Wally! Aşa că, pune-ţi capăt zilelor, şi nu o să-l mai incomodezi."

Acest atac din partea diavolului a fost aşa de puternic, încât am strigat: „Doamne, ajută-mă! Semăn cu tatăl meu şi n-am să mai rezist cu nervii!"

El a răspuns: „Aşa este. Semeni cu Tatăl tău. Eu sunt Tatăl tău, şi Eu nu am avut niciodată o cădere nervoasă, şi nici tu nu vei avea vreodată". Şi aceasta a fost tot.

Ce stupid a fost diavolul! Ceea ce îşi propusese el să aducă asupra mea ca un blestem, a devenit o binecuvântare, pentru că nu poţi blestema ceea ce a binecuvântat Dumnezeu!

Stai departe de păcat, rămâi în Cuvânt, şi n-ai să ajungi sub blestem. Tot ce poţi face este să capeţi binecuvântare. Cu cât lumea încearcă să te blesteme, cu atât mai mult te binecuvântează El, dacă rămâi în Cuvânt. Dar dacă aluneci în păcat, atragi un blestem.

Bătălia este în minte

Când vorbim cu copiii noştri trebuie să-i învăţăm despre blesteme şi binecuvântări. Trebuie să le arătăm cum să acţioneze împotriva acestor lucruri.

Lumina Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie în minţile lor:

A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu (2 Corinteni 4: 4).

Adevărata influenţă a diavolului este în minte. Dacă putem capta minţile copiilor noştri cu Cuvântul lui Dumnezeu – saturând şi curăţind minţile lor (şi ale noastre) cu Cuvântul – atunci vrăjmaşul nu va putea să aibă o influenţă asupra lor:

„Ei l-au biruit, prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor… „(Apocalipsa 12: 11).

Noi biruim pe vrăjmaş prin sângele Mielului – şi întrucât tu eşti un creştin născut din nou, înseamnă că sângele este valabil pentru tine – şi prin mărturisirea noastră, care foloseşte Cuvântul lui Dumnezeu ca o armă împotriva vrăjmaşului. Noi dăm copiilor noştri Cuvântul, şi la rândul lor, ei rostesc Cuvântul împotriva diavolului… iar el nu-I poate rezista, şi pleacă!

Atunci copiii noştri hotărăsc: „Acesta este un blestem din generaţii. Dar eu nu voi fi atins de el. Voi veni sub binecuvântarea generaţiei lui Dumnezeu!"

Efectul bumerangului

„A zărit de departe un smochin, care avea frunze, şi a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de smochin, dar n-a găsit decât frunze, căci nu era încă vremea smochinelor. Atunci a luat cuvântul, şi a zis smochinului: „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!" Şi ucenicii au auzit aceste vorbe.

Dimineaţa, când treceau pe lângă smochin, ucenicii l-au văzut uscat din rădăcini. Petru şi-a adus aminte de cele petrecute, şi a zis lui Isus: „Învăţătorule, uite că smochinul, pe care l-ai blestemat, s-a uscat". Isus a luat cuvântul, şi le-a zis: „Aveţi credinţă în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te şi aruncă-te în mare", şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut". (Marcu 11: 13, 14, 20-23)

Ce a vrut să spună aici Isus? El a blestemat smochinul pentru că nu avea niciun fruct. Când El şi ucenicii Lui s-au întors înapoi, şi au descoperit că într-adevăr aşa s-a întâmplat, El le-a spus: „Şi voi puteţi face la fel."

Noi nu luăm blestemul, noi rostim blestemul! Îl rostim asupra diavolului. Îl anatemizăm pe el şi lucrările lui cu numele lui Isus! Noi rupem blestemul pe care încearcă el să-l aducă naţiunii noastre. Noi blestemăm incestul. Noi blestemăm pornografia.

Diavolul nu poate aduce un blestem asupra noastră, pentru că noi avem sângele lui Isus şi neprihănirea Lui care ne-au curăţat de păcat. Noi folosim Cuvântul împotriva lui. Avem autoritatea de a blestema lucrarea lui. Rolurile sunt inversate. Trebuie să ne îndeplinim rolul şi să fărâmăm blestemul circumstanţelor.

Mai înainte am vorbit despre politică. Când votaţi, vreau să cred că vă rugaţi pentru a alege persoana potrivită şi că blestemaţi lucrarea diavolului, care încearcă să aducă la conducere o persoană nepotrivită.

Responsabilitatea voastră este să vă rugaţi şi să votaţi. Nu trebuie să ne lungim pe jos şi să facem pe mortul, spunând: „Eu sunt creştin. Îmi citesc Biblia şi nu votez". Trebuie să citiţi Biblia, să vă rugaţi şi să votaţi. Trebuie să fiţi activi, şi să sfărâmaţi lucrarea pe care o face diavolul.

Cum ne rezolvăm necazurile

„Foarte bine, Marilyn, dar ce fac cu oamenii? Cu cei care se ridică împotriva mea, care mă lovesc şi mă rănesc. Cum să procedez cu ei?" În acest caz, trebuie să înţelegi că diavolul va trimite pe cineva să te hărţuiască:

„*Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc*."(Matei 5: 44)

Cum trebuie procedat dacă vreţi să răsturnaţi blestemul cu privire la atitudinea oamenilor. Ei pot să nu vă placă, pot să vă bârfească, pot spune lucruri urâte despre voi. Dar ce vă spune Dumnezeu să le faceţi? Să răsturnaţi blestemul lor şi să-l schimbaţi în binecuvântări. Cum? Binecuvântaţi-i, rugaţi-vă pentru ei, faceţi-le bine, iubiţi-i.

Ce se întâmplă? „*Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face*

prieteni chiar şi pe vrăjmaşii lui" (Proverbe 16: 7). Oamenii care au fost împotriva ta, ori vor tăcea, ori vor fi pentru tine… dacă tu rămâi în căile Domnului! Aşa răsturnăm noi blestemul.

Dumnezeu nu ne-a pus aici numai pentru a rupe blestemul familiei, deşi aceasta este ceva important! El ne-a mai pus aici pentru a rupe blestemul pe care vrăjmaşul încearcă să-l arunce asupra pământului. El ne-a pus aici ca să sfărâme blestemul conflictelor şi al confuziei.

Nu fi certăreţ. Nu fi ameninţător şi răuvoitor. Nu fi printre cei care mușcă de spate şi bârfeşte. Închide-ţi gura, sau vei aduce un blestem asupra ta.

Când vezi că oamenii vin împotriva ta, răstoarnă blestemul şi spune: „Ia să vedem… ce bine le-aş putea face? I-aş putea invita la cină…" Dar nu-i otrăvi! Fă ceva deosebit pentru ei, fii bun cu ei.

Cum se numeşte aceasta?

„Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinşi pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine". (Romani 12: 20, 21)

Tu protestezi: „Dar a trebuit să înghit orice ca să fac aceasta!" Iov a spus:

„Eu, care n-am dat voie limbii mele să păcătuiască, să-i ceară moartea cu blestem". (Iov 31: 30)

Ai dorit vreodată ca să se întâmple ceva rău cuiva care a fost rău cu tine? Te-ai gândit vreodată: „Oare ce vârstă au? Poate vor muri mai curând, şi aceasta va pune capăt situaţiei". Sau poate te-ai gândit ca ei să se mute în alt oraş? Sau ţi-ai dorit să se întâmple ceva rău în familia lor, ca să se înveţe minte."

Cu ani în urmă, era în biserica noastră o femeie care avea patru copii. Ea ne spunea mereu ce grozavi erau copiii ei şi cât de răi erau copiii celorlalţi. Când ea începea să-şi laude copiii, eu mă gândeam: „Sper să i se întâmple ceva rău."

Dar apoi Domnul mi-a vorbit: „Potoleşte-te, altfel îţi atragi un necaz asupra ta". M-am căit pentru gândurile mele rele!

Dacă spui cu gura ta că doreşti ca ceva rău să se întâmple cuiva, îţi atragi un blestem pentru sufletul tău. Păcătuieşti. Nu dori ceva rău; roagă-te pentru ceva bun. Bunătatea lui Dumnezeu îi va călăuzi spre pocăinţă. Aceasta este calea prin care tu răstorni şi întorci blestemul!

Capitolul nouă

RĂSPUNZÂND LUI DUMNEZEU

„Dar, Marilyn, eu am avut o perioadă grea care s-a datorat unor blesteme de familie. Ca să fiu sincer, îmi displace ideea de a vedea peste tot numai diavoli şi blesteme. Am urmat totuşi sfatul tău, deşi în realitate nu trebuia să mă confrunt cu vreo problemă spirituală".

Am un răspuns la aceasta. Uneori în unele împrejurări ale vieţii, ne gândim: „De ce nu am rezultate bune în această privinţă? Ce este greşit?" Noi creştem copii ca să-L slujim pe Domnul, şi apoi, la o anumită vârstă ei o iau razna, iar noi ne întrebăm: „Doamne, ce înseamnă asta? Am nevoie să-mi răspunzi!"

„Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece (înţeleagă) totul…" (1 Corinteni 2: 15); sau *„… cei ce caută pe Domnul înţeleg totul."* (Proverbe 28: 5)

De multe ori trebuie să-L aşteptăm pe Domnul, şi El ne dă răspunsul. O altă traducere spune: *„Cel care este în Duhul înţelege toate lucrurile."*

Dacă aştepţi călăuzirea Domnului, fiindcă eşti un om duhovnicesc, atunci El te ajută să înţelegi care este problema şi cum să scapi de ea. Dumnezeu nu caută niciodată doar să identifice o problemă şi apoi să te lase să te descurci singur cu ea. El îţi dă întotdeauna soluţia problemei şi adesea minunea prin care poate fi rezolvată.

Astfel Biblia spune că anumite lucruri ereditare, negative, sunt blesteme. Blestemele apar întotdeauna din cauza păcatului, căci *„… nu nimereşte blestemul neîntemeiat".* (Proverbe 26: 2) Păcatul se poate manifesta prin multe forme: închinarea la alţi dumnezei (precum banii sau cariera)… dorinţa de putere… copiii răzvrătiţi… cruzime… violenţă… păcate sexuale:

„… cine curveşte, păcătuieşte împotriva trupului său". (1 Corinteni 6: 18)

Păcatul sexual este unul dintre cele mai rele blesteme, pentru ceea ce produce asupra persoanei. Curvia nu numai te răneşte fizic, dar îţi lasă în suflet cicatrice. Apoi copiii tăi vor avea aceeaşi slăbiciune, şi tot aşa nepoţii şi strănepoţii tăi.

Ruperea blestemului de boli ereditare

Un alt blestem care trece de la o generaţie la alta este boala. Îmi amintesc că în urmă cu câţiva ani am vorbit la un studiu biblic într-o casă din Denver, şi o baptistă a venit tocmai când noi studiam vindecarea.

În timpul părtăşiei noastre, ea nu a stat jos şi acest lucru m-a deranjat. Am crezut că era împotriva studiului biblic. După aceea am stat de vorbă cu ea, şi mi-a spus: „Chiar dacă spui că vindecarea este valabilă şi în zilele noastre, eu nu cred". Apoi mi-a povestit despre cele două nevoi disperate pe care le avea. Tatăl ei era orb. Avea o boală ereditară de ochi care se manifesta de obicei în familia lui pe la treizeci de ani. Vederea lor slăbea treptat şi – pe la vârsta de patruzeci de ani – ei orbeau complet.

Această femeie avea deja treizeci de ani şi începuse să orbească. Dar mai rău de atât, fiica ei, care era adolescentă, începuse şi ea să-şi piardă vederea. Cu ce avem de-a face aici? Cu un blestem din generaţie!

Pe atunci nu ştiam despre blestemele generaţiei, dar cu cât căpătăm mai multă cunoştinţă, cu atât ştim mai bine cum să atacăm vrăjmaşul şi să-i eliberăm pe oameni:

„Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă…". (Osea 4: 6)

Cu cât cunoaştem mai mult Cuvântul, cu atât sunt mai puţine şanse să pierim.

Femeia aceea într-adevăr pierea şi fiica ei la fel. Ea nu a crezut ce studiam noi, dar avea neaparat nevoie de acea vindecare. Şi nu numai că îşi pierdea vederea, dar mai avea în trup un necaz foarte grav. Cu câtva timp în urmă suferise o operaţie la coapsă şi o parte din osul coapsei fusese îndepărtată. Ea nu putea să stea jos mai mult timp şi de aceea stătuse în picioare în timpul studiului biblic din Denver. Avea tare mult nevoie de vindecare!

Un mare evanghelist venea în oraş şi câteva persoane de la studiul biblic au invitat-o să meargă împreună cu ei la adunările lui, dar ea a refuzat. Atunci fiica ei a spus: „Mamă, nu-i niciun rău dacă te duci acolo o dată". Astfel ea şi fiica ei s-au dus acolo. Ele s-au aşezat la balcon şi evanghelistul a chemat în faţă oameni care aveau probleme cu coapsele sau cu oasele. Fiica i-a spus: „Mamă, stai în picioare! Nu o să-ţi facă rău". Şi într-adevăr nu i-a făcut rău. Ea a simţit o căldură în

trupul ei. A ştiut că s-a întâmplat ceva, dar nu-şi dădea seama ce.

În noaptea aceea, înainte de culcare, fiica ei a intrat în dormitor să mai stea de vorbă cu ea. Apoi fiica a spus: „Mamă, ai o umflătură mare". În urma operaţiei suferite, osul coapsei îi fusese îndepărtat, şi pe locul lui nu se mai vedea nimic. Dar acum, fiica ei a observat o schimbare şi i-a spus: „Mamă, pipăie-ţi şoldul. Cred că acum ai un os la coapsă!"

Mama şi-a pipăit coapsa, şi avea un os nou la coapsă! Dumnezeu făcuse o minune! După aceasta duhul ei s-a înflăcărat! Ea a venit din nou la studiul biblic şi a spus: „Cred în vindecare! Cred în vindecare!" Ne-a povestit ce i s-a întâmplat, apoi a spus: „Acum vreau să vă rugaţi pentru ochii mei."

Noi am mustrat duhul rău şi ne-am rugat pentru ochii ei… şi astăzi vederea ei s-a refăcut cu 20 de procente! Iar fiica ei, care era în curs de orbire, nu a mai orbit, pentru că blestemul generaţiei a fost rupt!

Eliberarea generaţiilor noastre

Deuteronom 28: 46 este un verset neobişnuit:

„Ele vor fi veşnic ca nişte semne şi minuni pentru tine şi sămânţa ta."

Îmi place să studiez semnele şi minunile din Noul Testament, dar nu şi semnele şi minunile mincinoase ale diavolului. Dar acest verset se referă la semnele şi minunile rele. El spune că blestemele care vin de la o generaţie la alta sunt semne şi minuni ale puterii demonice a păcatului de a păstra ceva care merge de-a lungul istoriei unei familii.

Acum ştim calea prin care lucrurile se schimbă în bine! Am fost legaţi ani de zile de o mulţime de gunoaie şi prostii ale diavolului, dar acum putem nu numai să ne eliberăm, ci putem elibera şi generaţiile noastre! Putem birui acele afurisite duhuri familiale şi ne putem elibera pe noi, copiii noştri şi copiii copiilor noştri „până la al miilea neam" (Deuteronom 7: 9):

„Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăţia lui Dumnezeu a venit peste voi. Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, şi să-i jăfuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jăfui casa". (Matei 12: 28, 29)

Putem demola întăritura diavolului în casele noastre legându-l în numele lui Isus, spunându-i că el nu poate face acele lucruri îngrozitoare casei noastre sau generaţiei noastre sau generaţiilor care ne urmează.

Duhurile rele familiale care sunt în familia ta de multe generaţii ştiu că te-ai născut deja cu o slăbiciune. Când prind un moment prielnic, ele te atacă. Dacă le legi, nu vei ajunge un diabetic, nu vei fi implicat într-un păcat sexual! Dacă le legi nu vei trăi în sărăcie…!

Dar nu uita: după ce ai fost curăţat, Cel Rău se va întoarce înapoi şi va încerca să-ţi ia copiii. Dacă va reuşi să pună stăpânire pe ei, îi va face de şapte ori mai răi! Să nu lăsăm ca aceasta să se întâmple copiilor noştri: îi putem elibera şi pe ei! Nu trebuie să mai suportăm aceasta.

Eliberarea din amărăciune

Ştiai că Dumnezeu vrea ca tu să fii eliberat? Ştiai că şi Cuvântul Lui întotdeauna eliberează?

„*… unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia*". (2 Corinteni 3: 17)

Dumnezeu vrea să te elibereze în fiecare domeniu al vieţii tale. El vrea ca tu să mergi să-l loveşti pe diavol peste gură:

„*Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, şi mulţi să fie întinaţi de ea".* (Evrei 12: 15)

După tot ceea ce am învăţat, este uşor pentru noi să citim acest verset şi să spunem: „Da, este adevărat. Amărăciunea este categoric o cauză a blestemelor de familie. Oamenii care sunt amărâţi din pricina unui lucru rău care s-a întâmplat tatălui lor sau străbunicului lor, probabil că nu vor ajunge prea departe cu binecuvântările familiei. Trebuie să scape de acea amărăciune."

Da, este foarte adevărat. Iar remediul pentru amărăciune este iertarea. Pentru cei mai mulţi este greu să aibă o iertare adevărată, din adâncul inimii, îndelung răbdătoare – şi mai ales una care uită:

„*Eu, Eu îţi şterg fărădelegile, pentru Mine, şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale".* (Isaia 43: 25)

„*Prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce* ***aţi fugit***** *de*

stricăciunea, care este în lume prin pofte". (2 Petru 1: 4)

* n.tr. – în versiunea King James a Bibliei în limba engleză apare" escaped"-" scăpaţi".

Iertarea adevărată este un dar divin. Dar acum noi avem natura lui Dumnezeu în noi, şi aceasta ne face părtaşi la toate însuşirile Lui divine, inclusiv iertarea adevărată şi abilitatea neîncetată de a nu cădea în amărăciune.

Din nou Esau

„*Băieţii aceştia s-au făcut mari. Esau a ajuns un vânător îndemânatic, un om care îşi petrecea vremea mai mult pe câmp; dar Iacov era un om liniştit, care stătea acasă în corturi"*. (Geneza 25: 27)

„*Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă turburare, şi mulţi să fie întinaţi de ea. Vegheaţi să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi născut. Ştiţi că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe".* (Evrei 12: 15-17)

Din viaţa lui Esau putem învăţa enorm. El a fost un om lumesc, sau profan. M-am gândit: „Ce înseamnă profan? Înseamnă că el a folosit profanarea, în sensul că a blestemat mult?"

Biblia spune că „Esau era un vânător îndemânatic, un om al câmpului". Aceasta reiese din faptul că Esau era „bărbătos" – îi plăcea să vâneze, să pescuiască şi să se lupte cu băieţii. „Iacov era un om liniştit, care locuia în corturi". Iacov părea a fi un tip blând, care se îndeletnicea cu conversaţii intelectuale cu doamnele din tabără. Cei doi fraţi erau tare diferiţi!

Dar aici *profan* nu se referă neapărat la limbajul lui Esau. Ci înseamnă că el era lumesc, că era foarte conştiincios în cele pământeşti. Era un om firesc. Dimineaţa când se trezea, se gândea: „Ce am la micul dejun? Ce voi mânca toată ziua?"

Întreaga lui atenţie era către trupul fizic. Era *mândru* de pieptul lui păros şi de braţele lui puternice care întindeau arcul. Era mândru că putea alerga repede şi îi întrecea pe toţi la luptă. Chiar tatăl lui era

mândru de îndemânarea lui. Dar Rebeca îl favoriza pe blândul Iacov.

Totuşi, preocuparea lui Esau faţă de fizicul lui şi de eul lui l-au condus către curvie. Curvia poate fi un păcat sexual, sau poate fi o curvie spirituală. Esau a mers după idoli – inclusiv propriul eu – mai mult decât după Dumnezeul cel viu. El a tratat cu uşurinţă lucrurile spirituale.

Odată, s-a întors de la o zi grea de vânătoare şi călărit şi de la alte activităţi „bărbăteşti", şi era înfometat. Şi acasă era fratele mai mic, Iacov, care făcea o ciorbă de linte.

Dar amintiţi-vă că Esau se gândea numai la stomac, numai la binele lui fizic. El i-a spus lui Iacov: „Aş vrea să mănânc din ce ai gătit."

Şi Iacov a răspuns: „Iar eu aş vrea dreptul tău de întâi născut, aşa că, hai să facem schimb". La drept vorbind, nu a fost frumos din partea lui Iacov să-i sugereze un asemenea lucru, să pună în balanţă foamea de moment a lui Esau cu unul dintre cele mai puternice lucruri ale lui Dumnezeu.

Aceasta vrea să arate că diavolul este întotdeauna la pândă,

„… caută pe cine să înghită" (1 Petru 5: 8), căutând să ne facă să rătăcim de la lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu într-un moment de glumă sau de slăbiciune, pentru că atunci el poate să deformeze planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre. Trebuie să veghem pentru ca *„… orice gând* – să – *îl facem rob ascultării de Hristos"* (2 Corinteni 10: 5); şi *„… orice faceţi, cu cuvântul sau cu fapta, să faceţi totul în Numele Domnului Isus…"* (Coloseni 3: 17). Când Iacov i-a răspuns lui Esau cu „Vreau dreptul tău de întâi născut", el a contribuit pentru totdeauna la această schimbare în cursul istoriei!

Şi astfel Esau şi-a vândut dreptul de întâi născut pentru o strachină de linte. După ce a mâncat toată lintea şi s-a tolănit cu burta plină, i-a părut rău de ceea ce a făcut. Dar el nu s-a pocăit înaintea lui Dumnezeu, şi nu a spus: „Doamne, mi-ai dat atât de mult! Cum am putut trata cu atâta uşurinţă darul pe care mi l-ai dat?" Lui i-a părut rău doar că a pierdut, de parcă era vorba de o afacere.

Noi putem regreta că am alunecat în păcat, dar nu ne pare rău că am păcătuit şi L-am rănit pe Dumnezeu, sau am rănit pe alţi oameni. Ne pare rău doar de alunecarea pe care am suferit-o. Aceasta nu este o pocăinţă adevărată. Ea nu aduce credincioşie şi nici frumoasele roade ale neprihănirii.

Blestemul depresiei

Ştii ce este de fapt depresia? Durere pământească. Dacă eşti deprimat păcătuieşti.

Oamenilor le place să fie mângâiaţi când sunt deprimaţi. „Fii bun cu mine, poartă-te frumos cu mine, pentru că sunt deprimat". De fapt, sunt într-una din aceste situaţii neplăcute: „Vai de capul meu! Ai milă de mine!" Dar Domnul nu va simpatiza cu tine pentru că depresia este necredinţă, şi necredinţa este păcat!

Adesea depresia este un păcat nemărturisit. Nu ai rezolvat aceasta, crezând că altcineva te-a tratat rău. Dar depresia te face să păcătuieşti şi acesta este un blestem. Ea poate duce la o cădere nervoasă şi emoţională. Ea poate duce la tulburări psihice grave. Uneori duce la nebunie. Şi poate să treacă de la o generaţie la alta.

Esau şi-a pierdut dreptul de întâi născut, dar şi binecuvântarea. Iacov a profitat de această împrejurare şi a luat binecuvântarea. El nu a procedat corect, şi tot aşa a făcut şi Rebeca. Dar prilejul a fost creat de păcatul lui Esau.

Esau şi-a pierdut dreptul de întâi născut, împreună cu binecuvântarea, şi a alergat la cortul lui Isaac strigând: „Tată, mi-am pierdut dreptul de întâi născut!" A cui era vina? Era numai vina lui Esau, dar el nu a spus aceasta. „Tată, mi-am pierdut binecuvântarea! Te implor! Îmi pare atât de rău!" Dar acesta era doar un regret firesc. „Te rog, nu mai ai o altă binecuvântare?"

El a încercat o modalitate de pocăinţă prin care a vrut să-l înduplece pe tatăl lui să-i dea şi lui o binecuvântare. Dar nu a căpătat-o niciodată. A căpătat doar ce a mai rămas din binecuvântarea lăsată. „A cerut-o cu lacrimi", dar nu a căpătat-o niciodată.

Esau nu a avut o pocăinţă adevărată, ci o părere de rău firească. Dacă s-ar fi căit din inimă ar fi spus: „Doamne, cum am falimentat, şi cum am ratat-o!" Dar el a spus: „Doamne, ce a făcut Iacov, şi cum mi-a suflat-o!" Şi uite, nici măcar mama nu mă vrea! Ei m-au distrus!"

Esau s-a înverşunat în inima lui împotriva fratelui său şi împotriva mamei sale – deşi Cuvântul spune: *„Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta…"* (Deuteronom 5: 16) – şi probabil că puţin şi împotriva lui Dumnezeu. Esau nu a avut niciodată o pocăinţa adevărată care l-ar fi curăţat şi l-ar fi eliberat. El s-a întinat prin amărăciunea din inima lui, deşi ar fi putut să răstoarne blestemul în favoarea lui, pocăindu-se.

Aici este diferența. Toți vrem ca ceilalți să se pocăiască, dar credem că noi nu avem nevoie de aceasta pentru că suntem atât de buni. „De ce să mă pocăiesc? Nu am făcut nimic rău."

Esau și-a vândut dreptul de întâi născut, pentru că nu și-a dat seama că binecuvântarea era așa de importantă. Mai târziu el a dorit să-l omoare pe Iacov pentru ceea ce a făcut. „Era vina lui Iacov? Era vina mamei?" Esau era atât de cuprins de autocompătimire, încât nu și-a dat seama niciodată că o căință sinceră ar fi îndepărtat vina lui și ar fi schimbat situația.

Cât timp vei căuta greșeala la alții, vei experimenta și depresia și amărăciunea. Când ești amărât, te întinezi singur… și poți întina și pe alții. Esau și-a întinat urmașii, și aceasta a fost o tragedie.

Părinți supărați… copii supărați

Amărăciunea este un lux pe care nu ți-l poți permite. Este prea scump. Te întinează pe tine și pe cei din jurul tău:

„Părinții au mâncat aguridă, și copiilor li s-au strepezit dinții". (Ieremia 31: 29)

Este exact ce i s-a întâmplat lui Esau. Când Esau s-a supărat pe Iacov și pe urmașii lui Iacov, copiii lui s-au supărat și ei pe urmașii lui Iacov:

„De la Cades, Moise a trimis niște soli la împăratul Edomului, ca să-i spună: „Așa vorbește fratele tău Israel. Tu știi toate suferințele prin care am trecut. Părinții noștri s-au pogorât în Egipt, și am locuit acolo multă vreme. Dar Egiptenii ne-au chinuit, pe noi și pe părinții noștri. Am strigat către Domnul, și El ne-a auzit glasul. A trimes un Înger, și ne-a scos din Egipt. Și iată că suntem la Cades, cetate care se află la marginea ținutului tău. Lasă-ne să trecem prin țara ta; nu vom trece nici prin ogoare, nici prin vii, și nici nu vom bea apă din fântâni; vom merge pe drumul împărătesc, fără să ne abatem la dreapta sau la stânga, până vom trece de ținutul tău". Edom i-a răspuns: „Să nu cumva să treci pe la mine, căci altfel îți voi ieși înainte cu sabia". Copiii lui Israel i-au zis: „Vom merge pe drumul cel mare; și, dacă vom bea din apa ta, eu și turmele mele, îți voi plăti prețul; nu-ți cer altceva decât să trec cu picioarele!" El a răspuns: „Să nu cumva să treci!" Și Edom i-a ieșit înainte cu multă gloată și cu mână tare. Astfel Edom n-a vrut să lase pe Israel să treacă prin ținutul lui. Și Israel s-a abătut de la el". (Numeri 20: 14-21)

Edom era ţara care îi aparţinea lui Esau şi urmaşilor lui. Când israeliţii au ieşit din Egipt, au spus: „Trebuie să trecem prin Edom în drumul nostru spre Ţara Promisă. Dacă ne veţi lăsa să trecem, noi vom plăti pentru apa pe care o vom bea noi şi animalele noastre. Vom plăti pentru iarba pe care o vor mânca ele. Vom plăti pentru tot."

Dar edomiţii au spus: „Nu! Noi nu îi suferim pe urmaşii lui Iacov. Nu puteţi trece pe aici". Ce făcuseră urmaşii lui Iacov edomiţilor? Nimic!

Aceasta se petrecea la 400 de ani după ce Iacov îi luase binecuvântarea lui Esau! Ce făcuseră israeliţii edomiţilor? Nimic! Dar edomiţii erau înverşunaţi. „Dinţii lor erau strepeziţi" din pricina înverşunării pe care o avusese Esau împotriva lui Iacov.

Poate eşti înverşunat împotriva cuiva. Aceasta poate să se fi petrecut demult în copilăria ta, când un dascăl a ţipat la tine la şcoală, sau când fabrica s-a închis şi tatăl tău şi-a pierdut slujba şi a trebuit ca tu să-ţi cauţi ceva de lucru după programul şcolii, pentru a contribui la venitul familiei. Poate soţul tău este mult prea prins în slujba lui şi te-ai necăjit pentru că ţi se pare că lui îi pasă mai mult de locul lui de muncă decât de tine.

Nu îţi poţi permite să te superi pe cineva, căci te va costa binecuvântarea ta! Şi te va putea costa şi binecuvântarea copiilor tăi. Ar trebui mai bine să te pocăieşti. Nu faci bine că eşti supărat şi vei trăi în depresie şi înfrângere până te vei pocăi de acest lucru. Supărarea este periculoasă!

Această supărare care l-a urmărit pe Esau s-a transmis şi asupra urmaşilor lui. Saul a avut o problemă cu urmaşii lui Esau. David a avut o problemă cu edomiţii. Practic fiecare rege al lui Iuda şi unii dintre regii regatului de nord au avut probleme cu sămânţa lui Esau. Ei au hărţuit mereu pe urmaşii lui Iacov şi le-au creat probleme. De ce? Pentru că tatăl lor mâncase aguridă, şi dinţii tuturor urmaşilor s-au strepezit.

Apoi avem în Noul Testament pe idumei. Idumeii erau urmaşii edomiţilor. Cei patru Irozi au fost idumei, ceea ce înseamnă că şi ei erau edomiţi.

Credeţi că ei au spus: „O, iată vine Isus! Noi Îl iubim pe Isus. Vrem să-L slujim pe Isus!" Ei nu au spus aceasta niciodată. Irod cel Mare a spus: „Unde este? Vreau să mă închin Lui" (Matei 2: 8)… dar el nu vroia să I se închine lui Isus, el vroia să-L omoare!

Astfel Irod a ucis toţi pruncii de parte bărbătească sub vârsta de doi ani. De ce? Pentru că exista o aversiune faţă de orice sământă a lui Dumnezeu. Ea a început cu Esau, şi sute de ani mai târziu dinţii lui Irod erau încă strepeziţi.

„Dar, Marilyn, asta e groaznic!" Este adevărat. Dar Irod s-ar fi putut pocăi. El auzise Cuvântul de la magi, şi ştia despre steaua minunată. În momentul în care s-ar fi pocăit, acel blestem din generaţie ar fi fost rupt!

În momentul în care te pocăieşti de păcatele tale, blestemul este rupt. Dar cât timp tu îl păstrezei, cât timp tu arunci vina pe ceilalţi şi pe ce crezi tu că ţi-au făcut ei, atunci blestemul NU va fi rupt în viaţa ta.

Vei continua să fii deprimat. Vei continua să fii amărât. Şi vei semăna aversiune în viaţa celorlalţi. Nu merită. Nu îţi poţi permite aceasta!

Fiecare din cei patru Irozi ai Bibliei a avut ocazia să se pocăiască şi să rupă acel blestem îndelungat. Fiecare din ei a auzit Cuvântul lui Dumnezeu – şi unii din ei au fost „aproape convinşi" – dar cu toate acestea ei au sfârşit întorcând spatele lui Dumnezeu. Şi s-au întors iar la starea dinainte şi au comis nişte crime oribile – inclusiv uciderea a câtorva sute de prunci – împlinind astfel partea lor în blestemul familiei.

După ce timp de patru generaţii a încercat să salveze familia lui Irod din moştenirea blestemată a lui Canaan, Dumnezeu a spus: „Destul". Şi ultimul Irod a murit. Astăzi nu mai există niciun Irod!

Dacă tu eşti „aproape convins" ca să te pocăieşti de păcatele tale, atunci acest „aproape" nu este de ajuns, şi vei fi pierdut. Vei pierde totul – s-ar putea ca întreaga ta familie să moară – dacă nu opreşti chiar acum blestemele generaţiilor.

Trebuie să spui: „Mă pocăiesc de toate lucrurile. Nu voi mai ţine supărare în inimă". Şi când tu te pocăieşti, eşti eliberat, şi blestemul generaţiei este rupt. Poţi elibera şi următoarea generaţie şi datorită acestui fapt, ceva de şapte ori mai rău nu va veni asupra lor. Nu fi ca Esau care a mâncat aguridă şi a întinat pe toţi urmaşii lui.

Capitolul zece

IOV ŞI FAMILIA LUI

„Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău". Şi Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, şi turmele lui acopăr ţara. Dar ia întinde-Ţi mâna, şi atinge-te de tot ce are, şi sunt încredinţat că Te va blestema în faţă". Domnul a zis Satanei: „Iată, îţi dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna". În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc, şi n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu". (Iov 1: 8-12, 22)

Iov a fost un alt om care a suferit de amărăciune. Lucrurile îngrozitoare care i s-au întâmplat nu au fost toate din vina lui, întrucât Dumnezeu îngăduise ca acele calamităţi să vină asupra lui pentru a-i testa credinţa şi a respinge acuzaţiile Satanei.

La început Iov nu L-a acuzat pe Dumnezeu pentru necazurile lui:

„În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc, şi n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu". (Iov 1: 22)

Dar pentru că „prietenii" lui – Elifaz din Teman, Bildad din Şuah şi Ţofar din Naama – au căutat să-i zdruncine credinţa în Dumnezeu, el a căpătat o amărăciune în inimă.

De aceea este aşa de important să te asociezi cu oameni care au o vorbire pozitivă şi să nu te laşi tras în jos la nivelul celor cărora le place să se bălăcească în tristeţe şi să osândească.

Iov a început să se plângă. Plângerea şi amărăciunea sunt siameze: nu le poţi separa. Plângerea este un lucru foarte periculos pentru că, de fapt, tu spui: „Nu cred că Dumnezeu poate să facă ceva în această privinţă. Nu cred că oamenii se pot schimba". Dacă ai o amărăciune, dacă începi să te boceşti, atunci problema este la tine şi trebuie să încetezi.

Ca să fiu sinceră, dacă aş fi fost în locul lui Iov, şi aş fi trecut prin toate lucrurile care i s-au întâmplat, poate m-aş fi necăjit şi eu. El şi-a pierdut copiii; şi-a pierdut toată averea; şi-a pierdut sănătatea. Şi mai avea şi trei prieteni de nimic.

Astfel lui Iov i s-au întâmplat aceste lucruri, şi el a spus: *„Mă voi tângui în amărăciunea sufletului meu".* (Iov 7: 11)

Iată cum ajungem să păcătuim. Spunem: „Am motive să fiu amărât". Nu, nu ai; amărăciunea este foarte costisitoare!

Ea merge mai departe: *„Voi vorbi în amărăciunea sufletului meu".*

(Iov 10: 1)

El a spus: „Sunt aşa de supărat. Problemele sunt atât de grele. Nu a fost vina mea. De ce s-au întâmplat toate acestea? Mă simt atât de rău."

„Veţi şti adevărul…"

Când privim la situaţia lui Iov, spunem: „Bietul Iov, i-a fost aşa de greu". Dar noi nu avem nevoie de compătimire când trecem prin greutăţi. Avem nevoie de Cuvânt care să ne elibereze! Mila şi compasiunea ne pun într-o postură care ne menţine în întinare. Numai Cuvântul ne face liberi:

„Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii". (Evrei 12: 11)

Dacă te vei căi din inimă pentru o faptă rea pe care ai făcut-o, vei căpăta „roada dătătoare de pace a neprihănirii". Dar dacă vei avea o căinţă firească, vei fi deprimat pentru totdeauna. Iar depresia şi amărăciunea merg împreună, sunt în acelaşi pachet.

Blestemul fricii

Care a fost celălalt sentiment pe care l-a avut Iov? Frica:

„De ce mă tem, aceea mi se întâmplă; de ce mi-e frică, de aceea am parte!" (Iov 3: 25)

„M-a apucat groaza şi spaima, şi toate oasele mi-au tremurat". (Iov 4: 14)

Se pare că slăbiciunea lui Iov era deja cunoscută diavolului, pentru că el a putut să exploateze în amănunt acea slăbiciune. Însăşi frica lui Iov a contribuit la virulenţa blestemului pe care diavolul l-a adus asupra lui.

Prin teama ta poţi face să intre un blestem în viaţa ta:

„În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste". (1 Ioan 4: 18)

Frica este o unealtă favorită a diavolului pentru că este aşa de subtilă. O mică supărare poate lua proporţia unei îngrijorări de mărime mijlocie, care se transformă apoi într-un imens munte de frică.

Când eşti zdrobit de un munte de frică, atunci sigur nu vei avea rezultate bune în lupta spirituală.

Îmi amintesc de o doamnă care s-a căsătorit târziu şi a avut doi copii. Ea era o adevărată sursă de agitaţie pentru copiii ei. Dacă unul dintre ei strănuta o dată sau de două ori, ea se grăbea imediat să-i vâre termometrul sub braţ. La primul semn de urticarie sau de ochi umflaţi, îşi frângea mâinile şi spunea: „Doamne, ce alergie îngrozitoare are puişorul meu!"

Copilaşul şi-a auzit mămica vorbind aşa, şi a început să fie foarte mofturos la mâncare. „Nu pot să mănânc aşa ceva, pentru că mami spune că nu-mi priește mâncarea asta". Într-un timp scurt, acel copilaş a căpătat nişte alergii puternice la anumite mâncăruri, care ajunseseră să-i ameninţe viaţa.

Cred că acea femeie s-a îngrijorat şi s-a temut prea mult ca micuţul ei să nu capete acele alergii. Ea a acţionat în îndoială şi teamă, mai mult decât în credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu, şi teama ei a îngăduit diavolului să lanseze cu laşitate un atac asupra familiei ei. Teama ei a fost un păcat, şi păcatele aduc întotdeauna un blestem.

„... şi adevărul vă va face liberi!"

„Aceşti trei oameni au încetat să mai răspundă lui Iov, pentru că el se socotea fără vină. Atunci s-a aprins de mânie Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, din familia lui Ram. El s-a aprins de mânie împotriva lui Iov, pentru că zicea că este fără vină înaintea lui Dumnezeu". (Iov 32: 1, 2)

Acum a venit Dumnezeu la Iov. Din cauza tuturor acestor lucruri care i s-au întâmplat, Iov a cârtit şi s-a plâns şi I-a spus lui Dumnezeu că el era neprihănit. El era plin de neprihănirea de sine! El a spus: „Vopseşte-mă în alb pentru că sunt aşa de bun."

Cei trei prieteni ai lui – Elifaz, Bildad şi Sofar – s-au săturat de această tânguire nonstop şi de stupida lui neprihănire de sine şi l-au părăsit. Atunci Dumnezeu a folosit un alt tânăr, Elihu, ca să vorbească în numele Lui; El a dat lui Elihu Cuvântul Sfânt ca să I-l ducă lui Iov:

„Dar, de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea. Căci sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înlăuntrul meu". (Iov 32: 8, 18)

Dumnezeu – vorbind prin Elihu – a spus: „Iov, te crezi alb pentru

că eşti plin de o neprihănire proprie, dar Eu te voi vopsi cu negru, pentru că eşti aşa de rău. Eşti necăjit; te tânguieşti; ai o stare de depresie; te autocompătimeşti. Dar nici măcar nu ştii ce se petrece aici!"

Dacă am fi în Duhul, am putea înţelege lucrurile – *„suflarea Celui Atotputernic dă priceperea"* (Iov 32: 8) – şi am şti cum putem să ne eliberăm dintr-o anumită situaţie. Cât timp vom încerca să o rezolvăm în chip firesc, nu vom căpăta descoperirea duhovnicească a ei:

„Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii, şi a zis: „Cine este cel ce Îmi întunecă planurile, prin cuvântări fără pricepere? Încinge-ţi mijlocul ca un viteaz, ca Eu să te întreb, şi tu să Mă înveţi. Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere". (Iov 38: 1-4)

Apoi Domnul Însuşi a venit la Iov şi a spus: „De fapt, cine crezi tu că eşti? Tu nu ştii nici măcar un singur lucru despre această situaţie."

Iov a recunoscut vocea lui Dumnezeu. El nu s-a umflat în pene ca să spună: „Păi, dacă Dumnezeu îmi vorbeşte în felul acesta, atunci voi transforma, voi modifica bisericile!" Când Iov a încetat să mai vorbească despre sine şi a rămas în ascultare un timp suficient de lung pentru a-L auzi pe Dumnezeu vorbind, atunci a zis:

„De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă". (Iov 42: 6)

Iov nu a spus: „Îmi este scârbă de soţia mea. Are limba cea mai lungă. De ce m-am însoţit cu ea?" Şi nici nu a spus: „Îmi este scârbă de prietenii mei. Ai ascultat ce au spus? Doamne, sunt aşa de dezgustat. Nădăjduiesc că ai să-i pedepseşti bine. Nădăjduiesc că ai să faci aceasta, pentru că au venit să mă mângâie, dar în schimb, ei m-au supărat mai rău. Aşa că, să nu-i laşi, Doamne!"

Nu, Iov a spus: „Mi-e scârbă de mine". Nu simţi că aceasta este o pocăinţă adevărată, din inimă? Pentru ce trebuie să ne pocăim? Dacă nu ştii să răspunzi la aceasta, atunci cere-I Duhului Sfânt să-ţi arate.

„Marilyn, chiar mă calci pe degete!" Da, aceasta m-a călcat şi pe mine pe degete, dar m-a făcut să-mi dau seama că mai aveam amărăciune în inimă.

Vă amintiţi că străbunicul meu era un om crud? Blestemul s-a transmis în familia noastră, şi aceeaşi cruzime începuse să mă încerce şi pe mine. Noi eram sub blestemul unei generaţii! Când mi-am dat seama de aceasta – când am observat că aveam amărăciune în inimă împotriva tatălui şi a fratelui meu – atunci m-am pocăit de acea

amărăciune, şi m-am pocăit de cruzime… şi blestemul a fost rupt!

Eu nu mai am acea trăsătură de familie – eu semăn cu Isus! Eu am căpătat un Părinte nou, cu o fire nouă, şi eu rup acel blestem… şi nici fiica mea, Sara nu va avea acea trăsătură de caracter!

Aşa că, am spus, ca şi Iov: „Mi-e scârbă de mine. Mă pocăiesc în cenuşă. Doamne, eu am greşit. Nu este vina tatălui meu. Nu este vina mamei mele. Eu greşesc. Iartă-mă. Eu am păcătuit şi Te-am rănit, şi am păcătuit şi am rănit şi pe alţii."

Sângele răstoarnă blestemul

„Luaţi acum şapte viţei şi şapte berbeci, duceţi-vă la robul Meu Iov, şi aduceţi o ardere de tot pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi…". (Iov 42: 8)

Când Iov s-a pocăit, uite ce a făcut Dumnezeu. El a spus: „Aduceţi o jertfă" – pentru că prin sânge este răsturnat blestemul – „şi rugaţi-vă pentru prietenii voştri."

Să mă rog pentru ei? Nu vreau să mă rog pentru prietenii mei. Lasă-i să ardă în loc de jertfă!" Nu, Iov nu a spus aşa. El s-a pocăit şi L-a ascultat pe Domnul. A răspuns la Cuvântul lui Dumnezeu. Şi iată ce s-a întâmplat:

„Domnul a adus pe Iov iarăşi în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Şi Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese". (Iov 42: 10)

Când Iov s-a rugat pentru prietenii lui, starea lui s-a îndreptat. Doreşti ca şi starea ta să se îndrepte? Vrei să răstorni blestemul din viaţa ta?

„Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc". (Matei 5: 44)

Dacă vrei ca starea ta să se îndrepte, atunci mai bine ai binecuvânta pe cei care te-au prigonit şi au vorbit împotriva ta. Mai bine i-ai ierta, şi ai cere lui Dumnezeu să te ierte şi pe tine pentru ceea ce ai făcut, pentru că nimeni nu este fără vină.

Când faci aceasta, ia aminte că Domnul va schimba starea ta! El o va schimba total pentru că tu ai răsturnat blestemul generaţiei. Şi când faci aceasta, ceva se întâmplă cu sămânţa ta şi cu sămânţa care va veni.

Învaţă-i pe copiii tăi: „Fii atent. Dacă diavolul vine să te ispitească cu aceasta, spune-i fără teamă: „Ieşi afară de aici! Eu nu sunt sub blestemul generaţiei. Sunt sub binecuvântările unui Părinte nou, şi am o fire nouă."

Capitolul unsprezece

BINELE BIRUIEŞTE RĂUL

Am studiat tot felul de familii în această carte. Am studiat familia lui Avraam şi familia lui Irod. Am învăţat despre familii binecuvântate, şi am învăţat despre familii blestemate. Acum vom privi la alte câteva familii.

Casa lui Omri

„În al treizeci şi unulea an al lui Asa, împăratul lui Iuda, a început să domnească peste Israel Omri. A domnit doisprezece ani". (1 Împăraţi 16: 23)

Mulţi oameni spun: „Omri? Nici măcar nu am auzit vreodată vorbindu-se despre el. Trec repede peste partea aceasta din Biblie". Dar Omri a ajuns la domnie ca al şaselea împărat al regatului de nord:

„Omri a făcut ce este rău înaintea Domnului, şi a lucrat mai rău decât toţi cei ce fuseseră înaintea lui". (1 Împăraţi 16: 25)

Omri a mutat capitala regatului de nord de la Tirţa – unde o stabilise Ieroboam întâi – la Samaria. Omri a cumpărat un ogor de la un om pe nume Şemer, şi a construit acolo o cetate numită Samaria.

Samaria a devenit capitala regatului de nord – Israel – şi a rămas aşa o mie de ani. Capitala regatului de sud – Iuda – a fost bineînţeles, Ierusalimul.

Apoi Omri a mers puţin mai departe şi a spus: „Trebuie să avem o alianţă cu neamurile din jurul nostru ca să nu avem războaie. Cea mai bună cale pentru aceasta este să-mi căsătoresc copiii cu odraslele liderilor acestor neamuri". Omri a avut un fiu numit Ahab, pe care l-a căsătorit cu o femeie sidoniană pe nume Izabela.

„Izabela şi Ahab? Da, am auzit de ei!" Bineînţeles că ai auzit, dar ştiai de unde a început blestemul lor? Trebuie să te întorci înapoi câteva generaţii ca să vezi că răutatea lor era un blestem moştenit.

Izabela a fost o femeie îngrozitoare. Ea era fiica lui Etbaal, şi a devenit o preoteasă a lui Baal. Acum, în calitate de regină, ea a făcut ca întregul popor Israel să se închine lui Baal. În acelaşi timp însă, Dumnezeu a încercat prin toate mijloacele ca să-l trezească pe Ahab, dar Ahab era un bărbat foarte, foarte slab. El, chiar dacă s-ar fi sprijinit pe Dumnezeu, mai târziu ar fi alunecat iar în idolatrie împreună cu soţia lui.

Fiecărei generaţii care a urmat lor, Dumnezeu le-a trimis mereu pe cineva care să-L mărturisească. El le-a dat mereu o şansă ca să rupă blestemul generaţiei. Dumnezeu a vrut întotdeauna să sfărâme blestemul pentru ei. Astfel Domnul a început să-i vorbească lui Ahab, şi i-a trimis nişte prooroci minunaţi.

Ahab şi Ilie

Domnul l-a trimis de mai multe ori pe Ilie la Ahab ca să-i spună să se pocăiască de răutate. Dumnezeu caută mereu să le vorbească oamenilor, dar de multe ori împietrirea inimii lor sau slăbiciunea lor îi împiedică să vadă adevărul. Ahab a văzut atâtea minuni. El l-a văzut pe Ilie rugându-se, şi cerurile închise. Apoi, după o secetă de trei ani şi jumătate, el a văzut iar pe Ilie că se roagă şi cerurile se deschid din nou, pentru a da ploaie:

„Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toţi cei ce fuseseră înaintea lui". (1 Împăraţi 16: 30)

Ahab a văzut atât de multe minuni, dar nu a vrut să-şi dăruiască viaţa lui Dumnezeu. A fost mai rău decât tatăl lui. Vă amintiţi că „şapte duhuri rele" se vor întoarce cu noua generaţie. Poate că s-a început cu un singur duh rău care l-a chinuit pe tatăl, dar în generaţia următoare el a adus alte şapte duhuri – *„… mai rele decât el;…".* (Luca 11: 26)

Ahab şi Mica

Dumnezeu l-a trimis la Ahab pe Ilie, apoi l-a trimis pe Mica (1 Împăraţi 22). Ahab mergea la luptă şi a spus: „Am nevoie de un mesaj din partea Domnului ca să fiu sigur că într-adevăr voi câştiga". Ahab l-a convins pe Iosafat, împăratul regatului de nord, să-i fie aliat. Şi Ahab a spus: „Îmi voi chema proorocii."

Iosafat a fost de acord: „Da, avem nevoie de o confirmare din

partea Domnului, cheamă-ţi proorocii". Bineînţeles că toţi proorocii pe care îi avea Ahab erau proorocii lui Baal, şi cine ştie în ce erau ei implicaţi! Ei s-au apropiat şi au început să prooroceasc㠄Vei câştiga, vei câştiga!"

Dar Iosafat, care era un om al lui Dumnezeu şi care oricum nu avea niciun interes în toate acestea, a întrebat: „Ştii, eu simt că ceva nu este în regulă. Nu mai sunt alţi proroci?"

Ahab a răspuns: „Ba da, mai este unul în închisoare. Nu-mi place cum prooroceşte, de aceea îl ţin în închisoare. El nu-mi spune niciodată nimic bun."

Iosafat a insistat: „Scoate-l din închisoare". Şi l-au adus pe Mica înaintea împăraţilor:

„Şi împăratul i-a zis: „De câte ori trebuie să te pun să-mi juri că nu-mi vei spune decât adevărul în Numele Domnului?" (1 Împăraţi 22: 16)

Ahab a spus: „Vreau să-mi prooroceşti". La început, Mica i-a proorocit ceva bun, dar Ahab l-a întrerupt: „Mica, te prefaci. Vino şi prooroceşte adevărul!"

Atunci Mica a răspuns: „Ei bine, astăzi vei fi omorât."

Ahab s-a dezgustat şi a spus: „Vezi, ţi-am spus că de câte ori prooroceşte îmi spune ceva rău. Nu pot să-l suport, aşa că aruncaţi-l iar în temniţă". Şi l-au aruncat iar în temniţă pe Mica, dar Ahab a fost omorât chiar în acea zi. Mica a fost un prooroc adevărat.

Ahazia, regele nechibzuit

Astfel a fost Omri, care a făcut ce este rău înaintea lui Dumnezeu. Apoi a venit Ahab, care a fost de şapte ori mai rău decât tatăl lui. Apoi au urmat odraslele pe care le-a avut Ahab cu soţia lui, Izabela. Primul lor fiu, pe nume Ahazia a fost ca şi ei:

„Ahazia, fiul lui Ahab, a început să domnească peste Israel la Samaria, în al şaptesprezecelea an al lui Iosafat, împăratul lui Iuda. A domnit doi ani peste Israel. El a făcut ce este rău înaintea Domnului, şi a umblat în calea tatălui său şi în calea mamei sale, şi în calea lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască. A slujit lui Baal şi s-a închinat înaintea lui, şi a mâniat pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, cum făcuse şi tatăl său". (1 Împăraţi 22: 51-53)

Ahazia a venit târziu şi a avut un nume sfânt, care înseamnă

„Iehova susţine". Dar el a fost implicat în idolatrie, exact ca tatăl, mama şi bunicul lui. Aici avem de-a face cu un blestem de generaţie. Idolatria este un blestem de generaţie… cruzimea şi violenţa sunt blesteme de generaţie… păcatul sexual este un blestem de generaţie. Ahazia a fost implicat în fiecare din aceste blesteme de generaţie.

Într-o zi Ahazia mergea prin palatul lui mare din Samaria. Se plimba şi era foarte mulţumit de el: „Eu sunt marele împărat. Eu sunt tot". Desigur, se gândea că nimic nu-l putea atinge. În palatul lui se afla un hol cu o frumoasă scară în spirală, care avea de-a lungul ei nişte zăbrele. El s-a uitat printre zăbrele şi s-a sprijinit de ele pentru a vedea dacă intră cineva în curte. S-a sprijinit prea puternic şi a căzut printre zăbrele. A căzut de la etajul întâi, şi s-a lovit foarte rău. Îi era aşa de rău, încât a spus: „Mă tem că am să mor". Apoi Ahazia a trimis mesageri departe, la filisteni, ca să întrebe pe idolul lui favorit, *Baal-Zebub* – care înseamnă „dumnezeul muştelor" – dacă se va vindeca sau nu. Mulţi dintre noi încearcă să scape de muşte, dar pe atunci ei se închinau lor:

„Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie, Tişbitul: „Scoală-te, suie-te înaintea solilor împăratului Samariei, şi spune-le: „Oare nu este Dumnezeu în Israel, de vă duceţi să întrebaţi pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?" (2 Împăraţi 1: 3)

Astfel Ahazia a trimis mesageri la Baal-Zebub, dar un prooroc pe nume Ilie i-a oprit şi le-a spus: „Nu este Dumnezeu în Israel, de a trebuit ca împăratul să trimită după împăratul muştelor? Se află aici un Dumnezeu viu, şi îi voi da un mesaj lui Ahazia: duceţi-vă înapoi şi spuneţi-i că va muri."

Şi mesagerii s-au întors la împărat şi i-au spus: „Vei muri". Şi Ahazia a murit.

Ioram şi Elisei

După ce a murit Ahazia, Ioram fratele lui (cunoscut şi ca Ieoram) s-a suit pe tron. Nouă ne place să gândim aşa: „Poate acesta se va schimba, pentru că acesta este deja la a treia generaţie". Dar lucrurile nu s-au schimbat:

„Ioram, fiul lui Ahab, a început să domnească peste Israel la Samaria, în al optsprezecelea an al lui Iosafat, împăratul lui Iuda. A domnit doisprezece ani. El a făcut ce este rău înaintea Domnului, totuşi

nu ca tatăl său şi ca mama sa. A răsturnat stâlpii lui Baal, pe care-i făcuse tatăl său; dar s-a dedat la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască, şi nu s-a abătut de la ele". (2 Împăraţi 3: 1-3)

Ioram a umblat în idolatrie şi răutate. El a fost mai rău decât Omri, mai rău decât Ahab, mai rău decât Izabela, mai rău decât Ahazia. El a fost implicat în tot felul de păcate. El s-a hotărât să-l ia şi pe Iosafat, împăratul regatului de sud, să meargă cu el într-o acţiune riscantă. De aceea Dumnezeu a trimis un alt prooroc.

La fiecare generaţie, Dumnezeu a trimis câte un prooroc ca să-i vorbească împăratului, pentru a-l face să se întoarcă de la păcat şi să se pocăiască. Dacă priveşti înapoi în viaţa ta, vei vedea că de foarte multe ori Dumnezeu a încercat să te oprească de la păcat. Poate tu te-ai oprit chiar la acel punct, sau poate cineva a venit şi te-a lămurit. Dumnezeu este aşa de îndurător; El încearcă încontinuu să îndepărteze moştenirea spirituală a păcatului. Aminteşte-ţi: cu fiecare generaţie starea celor din familia ta va deveni din ce în ce mai rea.

Astfel Elisei a trecut pe acolo tocmai când Ioram şi Iosafat se duceau să se lupte cu împăratul Moabului. În drumul lor spre câmpul de luptă, ei au alergat după apă. Vitele, caii, şi oamenii erau înfometaţi şi însetaţi, şi arătau de parcă urmau să piară chiar înainte de a ajunge să se lupte. Ioram a spus: „Dumnezeu ne-a adus aici ca să ne omoare."

Dar Iosafat a spus: „Stai puţin, nu este pe aici vreun prooroc? Nu putem face nimic?" Iosafat a ştiut cel puţin să-L cheme pe Dumnezeu în ajutor.

Israeliţii au răspuns: „Da, este un om acolo pe nume Elisei care este prooroc."

„Bine, aduceţi-l aici!"

Dar Ioram a protestat: „Nu prea îmi place de el. Fratele meu a căzut printre zăbrele, şi Ilie i-a spus că va muri, şi el a murit. Elisei este exact ca Ilie":

*„Şi Iosafat a zis: „Cuvântul Domnului este cu el..." (2 Î*mpăraţi 3: 12)

Iosafat a spus: „Bine, adu-l aici, oricum. Îmi place de el, şi avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu."

Şi ei l-au adus pe Elisei, iar el a avut un mesaj pentru popor. În marea Lui îndurare, Dumnezeu l-a cercetat pe Ioram, încercând să rupă blestemul din generaţie.

Proorocul a spus: „Aduceţi-mi un cântăreţ cu harfa”. Pe când cânta cântăreţul din harfă, mâna Domnului a fost peste Elisei şi Domnul a început să vorbească prin el despre problema secetei:

„Şi a zis: „Aşa vorbeşte Domnul: „Faceţi gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă! Căci aşa vorbeşte Domnul: „Nu veţi vedea vânt şi nu veţi vedea ploaie, dar totuşi valea aceasta se va umplea de apă, şi veţi bea, voi, turmele voastre şi vitele voastre. Dar aceasta este puţin lucru înaintea Domnului. El va da pe Moab în mâinile voastre”. Şi dimineaţa, în clipa când se aducea jertfa, iată că a venit apa de pe drumul Edomului, şi s-a umplut ţara de apă”. (2 Împăraţi 3: 16-18, 20)

Elisei a poruncit: „Săpaţi gropi, pentru că veţi vedea o minune”. Ei au săpat gropi şi au văzut cea mai neobişnuită minune: acele gropi mici, dimineaţa au fost pline de apă. Biblia spune: „*Dimineaţa, în clipa când se aducea jertfa, ele s-au umplut de apă*”. Aşa că poporul a putut să bea.

Iar când împăratul Moabului a venit pe deal ca să se lupte, soarele a strălucit în acele mici ochiuri de apă, şi ele arătau ca sângele. Era o iluzie optică.

Când împăratul Moabului a privit către apa aceea care avea aspectul sângelui, a spus: „Ia te uită, s-au încăierat şi s-au omorât unii pe alţii”. A crezut că bătălia s-a terminat înainte ca el să intre în luptă! Atunci moabiţii au coborât în fugă dealul, pregătiţi ca să adune prada… dar au găsit pe israeliţi gata de bătaie. Israeliţii tocmai se răcoriseră cu apa minunată pe care le-o dăduse Domnul, şi erau gata de luptă! Ei i-au nimicit pe moabiţi.

Când Ioram a văzut această minune nemaipomenită, credeţi că s-a oprit din căile lui rele ca să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeul viu şi adevărat? Dimpotrivă, el s-a implicat mai mult în idolatrie. În cele din urmă, Ioram a fost omorât de Iehu.

Atalia – când binele se amestecă cu răul

Ioram avea o soră, Atalia, care era fiica lui Ahab şi a Izabelei. Atalia a fost foarte rea. Ea era căsătorită cu un om pe nume Ieoram (cunoscut şi ca Ioram) care a fost împăratul regatului de sud.

Acum o să spuneţi: „O, nu, aceasta este casa lui David. Aceia sunt împăraţi buni!” Acest Ioram a fost fiul lui Iosafat, şi Iosafat a fost un împărat bun. Prin urmare, Ioram care era dintr-o familie bună, s-a

căsătorit cu Atalia care era dintr-o familie rea, şi Cuvântul spune:

„Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiţi?" (Amos 3: 3)

Nu lua în căsătorie un necredincios! Nu ai nevoie în familia ta de blestemele generaţiilor lui; ai destule blesteme de legat în familia ta! Nu te grăbi să iei în căsătorie pe cineva care nu este cu adevărat dedicat lui Isus Cristos. Poţi aduce în casa ta ceva care este de şapte ori mai rău decât ţi-ai închipuit vreodată:

„În al cincilea an al lui Ioram, fiul lui Ahab, împăratul lui Israel, a început să domnească Ioram, fiul lui Iosafat, împăratul lui Iuda. Avea treizeci şi doi de ani când s-a făcut împărat, şi a domnit opt ani la Ierusalim. El a umblat în calea împăraţilor lui Israel, cum făcuse casa lui Ahab, căci avea de nevastă pe o fată a lui Ahab, şi a făcut ce este rău înaintea Domnului". (2 Împăraţi 8: 16-18)

Prin urmare, Ioram era căsătorit de opt ani cu Atalia şi aveau câţiva copii. Dar apoi Ioram a fost omorât într-o luptă, şi fiul lor, Ahazia – un alt Ahazia – a devenit împărat. Aceasta este acum a cincea generaţie: Omri, Ahab, Ahazia (cel care a căzut printre zăbrele şi a murit), şi Ioram, fratele lui, care sunt din aceeaşi obârşie, apoi Atalia (care s-a căsătorit cu un alt Ioram) şi fiul ei Ahazia.

Acest Ahazia avea două moşteniri în el: avea o moştenire sfântă provenită de la Iosafat, bunicul lui dinspre tată; dar avea şi o moştenire păgână provenită de la Izabela, bunica lui dinspre mamă, şi Atalia, mama lui. El avea o fire războinică:

„Învaţă pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, şi când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea". (Proverbe 22: 6)

Mame! Voi ţineţi cheile alegerii pe care o vor face copiii voştri. Bineînţeles şi taţii pot fi un exemplu sfânt, dar copiii urmează mai ales calea pe care îi conduc mamele lor. Trebuie să fiţi nişte femei chemate la o viaţă de rugăciune puternică. Trebuie să trăiţi zilnic Cuvântul, cerând înţelepciune şi călăuzire pentru a vă creşte copiii. Când ei vor ajunge la răscruce îi veţi îndrepta:

„Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea şi blestemul: binecuvântarea, dacă veţi asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veţi asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, şi dacă vă veţi abate de la calea pe care v-o dau în ziua aceasta, şi vă veţi duce după alţi dumnezei pe care nu-i cunoaşteţi". (Deuteronom 11: 26-28)

Astfel Ahazia a venit la domnie şi a fost foarte crud:

„… a început să domnească Ahazia, fiul lui Ioram, împăratul lui Iuda… Mamă-sa se chema Atalia… El a umblat în calea casei lui Ahab, şi a făcut ce este rău înaintea Domnului…”. (2 Împăraţi 8: 25-27)

În cele din urmă, Ahazia a fost omorât într-o bătălie, lăsând copii care au fost moştenitori la tron. Cu toate acestea, Atalia vroia tronul. Ea a fost atât de rea încât şi-a omorât proprii nepoţi. De fapt, Atalia şi-a omorât toţi nepoţii cu excepţia lui Ioas.

Vă puteţi imagina aceasta? Dacă eşti bunic, ştii că nepoţii tăi sunt bucuria vieţii tale. Îţi iubeşti nepoţii! Dar această familie se afla sub un blestem din generaţie, şi el devenea de şapte ori mai rău la fiecare generaţie. Şi cred că a-ţi ucide proprii nepoţi este într-adevăr de şapte ori mai rău:

„Atalia, mama lui Ahazia, văzând că fiul ei a murit, s-a sculat şi a omorât pe toţi cei de neam împărătesc… Şi în ţară domnea Atalia”.

(2 Împăraţi 11: 1, 3)

Astfel Atalia şi-a omorât nepoţii şi s-a urcat pe tron. Ea a fost singura femeie care a domnit vreodată pe tronul lui David, şi a domnit şase ani.

Ioas, regele bun

Dacă ea ar fi reuşit să-şi omoare toţi nepoţii, seminţia lui David s-ar fi stins. Dar Dumnezeu îi promisese lui David că niciodată nu se va depărta scaunul de domnie de casa lui, şi întotdeauna va fi cineva din familie pe tronul lui Israel… şi Isus trebuia să vină prin casa lui David.

Dacă Atalia i-ar fi omorât pe toţi nepoţii ei, atunci Mesia nu ar mai fi venit prin casa lui David. Aceasta ar fi oprit sămânţa lui Dumnezeu, şi diavolul ştia aceste lucruri. Aşa că el s-a gândit: „Dacă fac aceste generaţii să facă lucruri din ce în ce mai rele” – bineînţeles, Dumnezeu căuta să cerceteze fiecare generaţie care venea, pentru a înlătura blestemul generaţiilor – „am să opresc venirea pe pământ a lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu!”

„Dar Ioşeba, fata împăratului Ioram, sora lui Ahazia, a luat pe Ioas, fiul lui Ahazia şi l-a ridicat din mijlocul fiilor împăratului, când i-au omorât: l-a pus împreună cu doica lui în odaia paturilor. Astfel a fost ascuns de privirile Ataliei, şi n-a fost omorât. A stat şase ani ascuns cu Ioşeba în Casa Domnului…” (2 Împăraţi 11: 2, 3)

Şi Atalia avea o fiică pe care o chema Ioşeba, care se căsătorise

cu un preot al Dumnezeului celui viu, pe nume Iehoiada. Prinţesa Ioşeba şi preotul Iehoiada s-au strecurat şi au luat pe ascuns un prunc pe nume Ioas (cunoscut şi sub numele de Ioaş), unul din nepoţii Ataliei.

Atalia poruncise să fie toţi omorâţi, dar Ioas nu a fost omorât. Propria ei fiică l-a ascuns pe băiat! Ce se întâmplă de fiecare dată când faci pe cineva să se întoarcă la Dumnezeu? Răstorni blestemul!

Atalia credea că îi omorâse pe toţi. Vedeţi ce mult se apropiase diavolul de sămânţa lui Dumnezeu? Astfel fiica Ataliei şi ginerele ei l-au ascuns pe nepot şase ani:

„*Preotul a adus înainte pe fiul împăratului, şi i-a pus cununa împărătească şi mărturia. L-au pus împărat, l-au uns, şi bătând din palme, au zis: „Trăiască împăratul!" Atalia a auzit vuietul alergătorilor şi poporului, şi a venit la popor în Casa Domnului. S-a uitat. Şi iată că împăratul stătea pe scaunul împărătesc, după datină. Căpeteniile şi trâmbiţele erau lângă împărat: tot poporul ţării se bucura, şi sunau din trâmbiţe. Atalia şi-a sfâşiat hainele, şi a strigat: „Vânzare! Vânzare!" I-au făcut loc, şi s-a dus la casa împăratului pe drumul pe care intrau caii: acolo a fost omorâtă*". (2 Împăraţi 11: 12-14, 16)

Când Ioas era de şapte ani – la sfârşitul celor şase ani de domnie ai Ataliei – Ioşeba şi Iehoiada au adus pe băieţel, şi l-au pus pe tron, zicând: „Dumnezeu să mântuie pe rege!"

Şi mi-o închipui pe Atalia cum s-a dus acolo în fugă cu părul vâlvoi şi slinos şi a strigat: „Vânzare! Vânzare!" Dar ei au omorât-o. Şi acela a fost sfârşitul generaţiei rele a seminţei lui Omri.

Ioas a fost un rege bun. De ce?

„*Ioas a făcut ce este plăcut înaintea Domnului, în tot timpul cât a urmat îndrumările preotului Iehoiada"*. (2 Împăraţi 12: 2)

Ioas şi-a dăruit viaţa lui Dumnezeu. Blestemul generaţiei a fost rupt. De fiecare dată când vii la Domnul, El efectiv ia blestemul de la tine şi îl răstoarnă. Următorul împărat a fost de asemenea bun, şi domnia lui David nu s-a încheiat, pentru că Isus stă astăzi pe tron!

Mai există o familie la care vreau să privim.

Capitolul doisprezece

MOŞTENIREA RECABIŢILOR

*„Plecând de acolo, a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea înaintea lui. L-a întrebat de sănătate, şi i-a zis: „Inima ta este tot aşa de curată, cum este inima mea faţă de a ta?" Şi Ionadab a răspuns: „Este". (...) Atunci Iehu a venit în templul lui Baal cu Ionadab, fiul lui Recab, şi a zis slujitorilor lui Baal: „Căutaţi şi vedeţi, să nu fie niciun slujitor al Domnului aici, ci să fie numai slujitori de ai lui Baal". (2 Î*mpăraţi 10: 15, 23)

Ionadab, fiul lui Recab, trăia în Israel în vremea lui Ahab şi a Izabelei. În ciuda idolatriei care domnea în jurul lui, Ionadab Îl iubea foarte mult pe Dumnezeu, şi nu-i plăcea ce se petrecea în jurul lui. De aceea s-a răsculat împotriva lui Ahab şi a Izabelei.

Întrucât Ahab şi Izabela domneau peste regatul de nord, şi continuau să conducă poporul la idolatrie, Ionadab a spus: „Nu voi lăsa ca odraslele mele să ajungă idolatre şi să i se închine lui Baal". Şi el a părăsit cetatea Samariei.

Ionadab – bărbatul care a răspuns lui Dumnezeu

Atunci Dumnezeu i-a vorbit. „Dacă vei fi sincer faţă de Mine, Eu îţi voi cere trei lucruri: să nu cumperi nimic făcut din strugure, să nu cumperi pământ şi să fii nomad, şi să-ţi câştigi existenţa din capre şi din oi. Învaţă-i pe copiii tăi această cale, şi Eu îţi voi ocroti familia, şi ai tăi nu vor fi niciodată implicaţi în idolatrie."

În acea perioadă în Israel era război civil. Ahazia devenise împărat dar trebuia să lupte ca să-şi păstreze tronul. Atunci a apărut pe scenă un bărbat pe nume Iehu. El fusese uns de către Elisei pentru a merge în Israel să nimicească casa lui Ahab şi să se aşeze la tronul regatului de nord.

Iehu era fiul lui Iosafat, fiul lui Nimşi; şi cineva din şcoala proorocilor l-a uns împărat. Astfel Iehu a fost uns de către proorocul lui Dumnezeu, şi el avea de partea lui pe toţi oamenii drepţi.

Apoi Iehu a venit la Ionadab şi i-a spus: „Vrei să mergi cu mine şi să mă ajuţi să-i omor pe preoţii lui Baal şi ai Izabelei?" Şi Ionadab a fost de acord:

„Iehu a intrat în Izreel. Izabela, auzind lucrul acesta, şi-a uns sprâncenele, şi-a împodobit capul, şi se uita pe fereastră. Pe când intra Iehu pe poartă, ea a zis: „Pace, noule Zimri, ucigaşul stăpânului său?" El a ridicat faţa spre fereastră, şi a zis: „Cine este pentru mine? Cine?" Şi doi

sau trei dregători s-au uitat la el, apropiindu-se de fereastră. El a zis: „Aruncaţi-o jos!" Ei au aruncat-o jos, şi i-a ţâşnit sângele pe zid şi pe cai. Iehu a călcat-o în picioare". (2 Împăraţi 9: 30-33)

Bătrână cum era, Izabela şi-a făcut ochii, şi-a aranjat părul, apoi s-a dus să se uite pe fereastra palatului. Ea s-a uitat în jos la Iehu şi l-a întrebat: „Ce vrei?"

Iehu a răspuns: „Vreau ca tu să mori."

Izabela a râs: „A, nu ştii ce s-a întâmplat cu ultimul om care s-a răzvrătit împotriva împăratului."

Dar erau nişte eunuci care stăteau lângă ea acolo, şi Iehu a poruncit: „Aruncaţi-o jos". Şi ei au aruncat-o pe fereastră. Ea a căzut şi câinii cetăţii i-au mâncat trupul, în afară de palmele mâinilor, aşa cum fusese proorocit.

După aceea Iehu a mers înăuntru şi a cinat. Vi-l puteţi imagina mâncând după un asemenea spectacol! Apoi ei s-au hotărât să îngroape ce mai rămăsese din Izabela, dându-i cinste, pentru că fusese fată de împărat. Dar nu mai aveau ce să îngroape.

Îl vedem aici pe Ionadab, care dovedise că era devotat lui Dumnezeu. Dumnezeu îi spusese: „Dacă îţi vei creşte urmaşii aşa cum se cuvine – dacă vei învăţa fiecare generaţie şi generaţia următoare şi generaţia care va fi după ea, – atunci Eu îi voi păzi de aceste blesteme. Ei nu vor cădea în idolatrie."

Felul nostru de viaţă este foarte important. Ceea ce facem îi afectează pe copiii noştri şi pe nepoţii noştri. Odată ce blestemele sunt sfărâmate, trebuie să rămânem în Dumnezeu pentru ca blestemele să rămână sfărâmate. Dacă umblăm în neprihănire, generaţia următoare şi generaţia care va veni după ea, vor fi binecuvântate datorită nouă. Pământul va fi binecuvântat pentru că noi suntem acum aici şi pentru că *„Neprihănirea înalţă pe un popor..."* (Proverbe 14: 34)

Oamenii care au rămas credincioşi lui Dumnezeu

„Du-te la casa Recabiţilor, vorbeşte cu ei şi adu-i în Casa Domnului, în una din chilii şi... Şi Ieremia a zis casei Recabiţilor: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: Pentru că aţi ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că aţi păzit toate orânduirile lui şi aţi făcut tot ce v-a poruncit el; pentru aceasta, aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: „Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi

lipsit niciodată de urmaşi, care să stea înaintea Mea!" (Ieremia 35: 2, 18, 19)

Câţiva ani mai târziu, Ieremia (numit „proorocul plângăreţ") se afla jos în regatul de sud, strigând şi plângând pe cei din seminţia lui Iuda, pentru că ei se depărtaseră.

Într-o zi Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: „Cheamă căpeteniile lui Iuda şi cheamă-i pe Recabiţi". Acela este poporul lui Ionadab pentru că el a fost fiul lui Recab. Recabiţii erau copiii şi nepoţii lui Ionadab, câteva generaţii mai târziu. Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: „Cheamă-i pe recabiţi şi toarnă vin pentru ei toţi. Căpeteniile lui Iuda să intre şi să privească". (Ieremia 35)

Şi Ieremia a chemat pe toţi recabiţii şi i-a aşezat la o masă, cu cinste. El a turnat vin pentru fiecare din ei.

„Stai puţin, Marilyn! Nu i-a spus Dumnezeu lui Ionadab că urmaşii lui nu trebuie să bea vin?" Aşa este. Trei lucruri i-a poruncit Dumnezeu lui Ionadab şi seminţei lui: să nu să bea vin; să nu-şi cumpere ogoare; să fie nomazi.

„Atunci de ce Ieremia a turnat vin pentru ei? Aceştia erau oamenii lui Dumnezeu, şi el era prooroc! De ce îi ispitea el?"

În acea zi, Dumnezeu a vrut să dea o lecţie la două grupe de oameni: recabiţilor şi căpeteniilor lui Iuda, care se rătăciseră. Ieremia a turnat vin recabiţilor chiar înaintea căpeteniilor lui Iuda şi a spus: „Feciorii lui Ionadab, haideţi, beţi ceva."

Dar ei au răspuns: „Nu, noi nu bem vin. Avem o juruinţă înaintea lui Dumnezeu. Noi Îl slujim pe Dumnezeu din generaţie în generaţie. Nu bem vin nici când este vorba de un păhărel de prietenie la ocazii deosebite. Şi nu vom stăpâni pământuri, şi vom continua să fim un popor nomad."

Ieremia a zâmbit cum i se întâmpla foarte rar şi a spus: „Ei, haideţi, beţi ceva! Deja l-am turnat pentru voi."

Recabiţii au răspuns: „Nu, nu putem."

Atunci Ieremia s-a întors către căpeteniile lui Iuda şi a spus: „Vedeţi aceşti oameni? Neamul lor s-a legat prin juruinţă să-L slujească pe Dumnezeu. Şi Îl vor sluji, indiferent de ceea ce se va întâmpla. Ei sunt chiar sămânţa lui Ionadab, dar au rămas credincioşi lui Dumnezeu."

„Voi însă sunteţi urmaşii lui David, şi aţi încălcat toate aceste legi pe care le-a dat Dumnezeu, legi care trebuie să fie o binecuvântare

pentru generaţiile voastre! Voi aţi transformat binecuvântările acestea în blesteme!"

Ieremia a spus: „Cum aţi putut transforma aceste binecuvântări în blesteme? Aceşti oameni au fost sinceri faţă de Dumnezeu în calea lor simplă. De ce nu sunteţi şi voi sinceri faţă de Dumnezeu, pentru ca Mesia să poată veni prin sămânţa voastră?"

Ieremia i-a arătat pe recabiţi ca un exemplu pentru căpeteniile lui Iuda, dar ei tot nu au cedat.

Recabiţii într-adevăr au ţinut calea dreaptă. Ei au refuzat să cedeze la presiune, chiar când li s-a părut că vine dintr-o sursă neprihănită (căci au fost testaţi). Ei au refuzat să consume alcool. Nu erau nici măcar „nişte băutori de ocazie".

Ştiai că alcoolul îţi distruge celulele creierului? Ai nevoie de toate celulele creierului tău! Niciunul nu este aşa de deştept încât să-şi permită să piardă câteva. Wally şi cu mine am văzut cum oameni care odată fuseseră străluciţi, au ajuns să trăiască ca nişte „legume" pentru că se dedaseră alcoolului.

Părinţii care sunt băutori de ocazie aşază un dublu standard pentru copiii lor. Ei le spun copiilor: „Să nu beţi". Dar apoi copiii îi văd râzând cu un pahar de vin sau cu o cutie de bere în mână. Părinţi, nu-i învăţaţi pe copiii voştri să nu bea dacă voi nu puteţi să vă abţineţi de la băutură. Dacă nu vrei ca odrasla ta să ajungă un beţiv, atunci aruncă sticlele de vin!

Promisiunile lui Dumnezeu sunt veşnice

Şi acum înapoi la recabiţi. După ce Ieremia i-a mustrat pe căpeteniile lui Iuda, el s-a întors şi a proorocit urmaşilor lui Ionadab. El a spus: „Pentru că aţi fost sinceri faţă de Dumnezeu, când Nebucadneţar va veni aici şi va distruge Iuda, el nu vă va lua prizonieri. Copiii voştri vor fi liberi, şi nepoţii voştri vor fi liberi. Ei nu vor merge niciodată în captivitate."

Apoi el a proorocit căpeteniilor lui Iuda: „Cât despre voi, căpetenii ale lui Iuda, copiii voştri vor fi eunuci. Vor fi luaţi în captivitate şi omorâţi. Vor fi ucişi, şi nu veţi mai avea urmaşi, pentru că nu v-aţi judecat pe voi şi păcatele voastre."

Ultimul cuvânt al lui Dumnezeu către fiii lui Ionadab: „Voi nu veţi duce lipsă niciodată de un urmaş care să stea înaintea Mea!" Nu

este aceasta o promisiune minunată?

Acum, daţi-mi voie să vă spun ce s-a întâmplat cu recabiţii. În timp ce ei trăiau în regatul de nord, Asiria a coborât şi a atacat Israelul. Asirienii au luat ca prizonieri toţi oamenii, cu excepţia recabiţilor, pentru că nu se aflau acolo! Ei erau nomazi, şi în vremea aceea, coborâseră în Iudea, din cauza unei foamete ce era în Israel. Ei au rămas teferi împreună cu toate oile lor, cu mieii lor, şi cu taurii lor. Nu au ajuns în captivitatea asiriană! Şi aceasta a însemnat ocrotire divină.

Apoi, după ani de zile, Nebucadneţar a atacat Iuda. „Acolo au mers împotriva recabiţilor?" Nu, nu s-a întâmplat aşa.

Când Nebucadneţar a cucerit Iuda, a spus soldaţilor lui: „Lăsaţi-i numai pe nomazi". Astfel că recabiţii nu au fost niciodată luaţi în captivitate de către asirieni sau de babilonieni.

Urmaşii lui Ionadab, nu au căzut niciodată pentru că au fost credincioşi lui Dumnezeu. „Nu poţi blestema ceea ce a binecuvântat Dumnezeu!" Dacă umbli în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci umbli în binecuvântările lui Dumnezeu, şi asupra ta şi a urmaşilor tăi nu va putea veni un blestem. Nu te afli aici pentru a fi blestemat, eşti aici pentru a răsturna blestemul!

Promisiunea se împlineşte şi astăzi

Am păstrat cea mai bună parte la urmă. Ştiai că astăzi încă trăiesc recabiţi în Ierihon? Neamul recabiţilor nu s-a stins, şi ei încă Îl slujesc pe Dumnezeul părinţilor lor. Ei sunt din generaţie în generaţie un popor binecuvântat! Dumnezeu a spus: „Aceia care Mă iubesc, îi voi binecuvânta până la a mia generaţie!" Recabiţii sunt o dovadă vie a faptului că slujindu-L pe Dumnezeu şi umblând în Cuvântul Lui aduci o mare binecuvântare în viaţa ta, binecuvântare care continuă şi coboară prin tine în generaţia ta şi a urmaşilor tăi, pentru că blestemul din trecut este sfărâmat!

Capitolul treisprezece

CASA NEPRIHĂNIRII

Cred că vrei să fii eliberat de blestemele generaţiei, şi vrei să te curăţeşti de faptele tale. Doreşti să ierţi pe cei care au trăit înaintea ta

şi au lăsat asupra ta blestemele lor. Doreşti să ierţi pe aceia care te-au rănit astăzi, şi să te rogi pentru ei, mai degrabă decât să te amărăşti împotriva lor. Vrei ca şi copiii tăi şi copiii copiilor tăi să moştenească numai binecuvântări de la tine.

Veghează asupra acestora!

„Cine îşi turbură casa va moşteni vânt…" (Proverbe 11: 29)

Obişnuiam să gândesc: „Moştenirea vântului înseamnă că te alegi cu nimic. Nu poţi prinde vântul" Dar am mai învăţat de atunci că dacă manifeşti violenţă sau cruzime faţă de soţia şi copiii tăi sau rosteşti cuvinte de ură, dacă eşti ameninţător sau te mânii pe lucrurile lui Dumnezeu, atunci vei moşteni vânt… dar va fi un uragan:

„De aceea, pe orişicine aude aceste cuvinte ale Mele, şi le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care şi-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit şivoaiele, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă orişicine aude aceste cuvinte ale Mele, şi nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care şi-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit şivoaiele, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea: ea s-a prăbuşit, şi prăbuşirea i-a fost mare". (Matei 7: 24-27)

Dacă îţi clădeşti casa pe nisip şi nu pe Cuvânt, atunci ea se va prăbuşi. Nu te mânia pe Dumnezeu. Nu te mânia pe biserică. Nu te mânia pe alţi creştini pentru că făcând aşa îţi tulburi propria casă:

„Cel lacom de câştig îşi turbură casa…" (Proverbe 15: 27)

Ce înseamnă aceasta? „Lăcomia de câştig" este idolatrie. Mulţi spun: „Mai bine câştig nişte bani, decât să mă duc la biserică… Mai bine câştig nişte bani decât să merg la rugăciunea de dimineaţă". Aceasta îţi arată care sunt de fapt priorităţile tale:

„Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra". (Matei 6: 33)

Dacă alergarea după bogăţii şi averi este mai importantă pentru tine decât căutarea împărăţiei lui Dumnezeu, atunci tu eşti idolatru… şi idolatria este un păcat îngrozitor.

Ce a spus Dumnezeu că se va întâmpla cu cei idolatrii?

„Să n-ai alţi dumnezei afară de Mine. Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc fărădelegea părinţilor în copii până la al treilea şi

la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc". (Deuteronom 5: 7, 9)

Ce fel de blestem aduce idolatria?

„Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi şi nu vei împlini toate poruncile Lui şi toate legile Lui, pe care ţi le dau astăzi, iată toate blestemurile care vor veni peste tine şi de care vei avea parte. Domnul va trimite împotriva ta blestemul, turburarea şi ameninţarea, în mijlocul tuturor lucrurilor de care te vei apuca, până vei fi nimicit, până vei pieri curând, din pricina răutăţii faptelor tale, care te-a făcut să Mă părăseşti". (Deuteronom 28: 15, 20)

Nu este destul de înspăimântător? Atunci citeşte şi aceasta:

„Domnul va trimite peste tine ciuma, până te va nimici în ţara pe care o vei lua în stăpânire. Domnul te va lovi cu lingoare, cu friguri, cu obrinteală, cu căldură arzătoare, cu secetă, cu rugină în grâu şi cu tăciune, care te vor urmări până vei pieri". (Deuteronom 28: 21, 22)

Aceste blesteme vor veni peste tine dacă te întorci la idolatrie… şi ele vor veni şi peste copiii tăi şi peste copiii copiilor tăi! Acum este înspăimântător!

O altă formă de idolatrie este alergarea după faimă şi putere. „Eu doresc o poziţie importantă". Pofta după putere este idolatrie. Nu ştiai că adevărata recunoaştere vine de la Domnul:

„Ci Dumnezeu este Cel ce judecă: El scoboară pe unul şi înalţă pe altul". (Psalmi 75: 7)

„Aşadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă". (Romani 9: 16)

Dacă îţi pierzi timpul încercând să câştigi simpatia publică şi popularitate, atunci vei avea mari probleme în familia ta. Alergarea după renume este idolatrie, şi blestemul acestui păcat va pune stăpânire pe tine. Va pune stăpânire pe copiii tăi, şi pe urmaşii tăi, pentru că ei vor moşteni slăbiciunea ta. Ei vor fi pradă duhurilor familiale care urmăresc şi îşi aşteaptă rândul ca să lovească generaţia următoare. Iar copiii tăi vor moşteni slăbiciunea ta, dar vor fi de şapte ori mai răi decât tine:

„Celui ce întoarce rău pentru bine, nu-i va părăsi răul casa". (Proverbe 17: 13)

Aceasta înseamnă că dacă munceşti pentru un stăpân bun, dar în spate îl vorbeşti de rău, sau unelteşti împotriva lui, atunci ai grijă! Aminteşte-ţi ce a scris Pavel despre aceasta:

„Orice faceţi, să faceţi din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca

pentru oameni". (Coloseni 3: 23)

„Păi, mie nu-mi place persoana aceasta". Nu contează dacă îţi place sau nu persoana respectivă – dacă întorci rău pentru bine, atunci îţi aduci un blestem. Dacă acei oameni au fost buni cu tine şi nu te-au vorbit de rău, dar tu îi cleveteşti – ai grijă!

Când Wally şi cu mine am fost pastori asistenţi la o biserică din Amarillo, Texas, am ajuns într-o situaţie mai delicată cu secretara bisericii. Ea pălăvrăgea prea mult, şi era supărată din pricina unor lucruri.

Wally şi cu mine eram tineri, şi aceasta a fost la începutul lucrării noastre de slujire. Femeia aceea a clevetit mult, şi noi am primit toate vorbele ei care ne-au afectat enorm sufleteşte. Apoi am început să facem la fel ca ea.

Când Dumnezeu ne-a chemat apoi ca să avem o biserică, mi-am dat seama că unii oameni se purtau cu noi aşa cum ne purtasem şi noi faţă de celălalt pastor. Ştiţi ce am făcut? M-am pocăit şi am spus: „Niciodată nu voi mai lovi mâna care mă hrăneşte!"

Acel pastor nu ne supărase cu nimic; fusese bun cu noi. Iar eu am învăţat să nu mai întorc niciodată rău pentru bine şi să nu mai primesc răutăţile altora. Acesta este păcat, şi el aduce un blestem asupra mea şi a casei mele. De aceea mi-am cerut iertare înaintea lui Dumnezeu pentru purtarea mea! După o vreme, când l-am văzut pe acel om, l-am putut privi drept în faţă şi mi-am spus: „Sunt curată! Slavă Domnului, sunt curată!"

Luptă-te pentru acestea!

„… *dar casa celor neprihăniţi rămâne în picioare!"* (Proverbe 12: 7)

Aceasta căutăm noi să împlinim! Noi suntem „*neprihănirea lui Dumnezeu în El* (Cristos)" (2 Corinteni 5: 21). Noi suntem eliberaţi de blestemele generaţiilor, şi vom rezista:

„*Prin înţelepciune se înalţă o casă;…".* (Proverbe 24: 3)

Ceea ce capeţi prin această învăţătură îţi poate clădi casa ta. Nu-ţi vei clădi casa pe nisip, ci pe o Stâncă, care este Cuvântului lui Dumnezeu. Vei face ceea ce ţi-a spus Dumnezeu să faci.

Un cuvânt pentru femei…

„Femeia înţeleaptă îşi zideşte casa, iar femeia nebună o dărâmă cu înseşi mâinile ei”. (Proverbe 14: 1)

Doamnelor, ce spuneţi copiilor voştri despre tatăl lor? Le spuneţi: „Aş vrea ca el să câştige mai mulţi bani… aş vrea să nu fie aşa de gras… aş vrea să repare toate lucrurile care sunt stricate pe aici, prin casă… aş vrea să facă ceva cu maşina lui – sunt sătulă de rabla asta… vreau să meargă la biserică, nenorocitul ăsta!”

Dacă ai să vorbeşti în felul acesta copiilor tăi despre soţul tău, atunci nu eşti o femeie înţeleaptă. Ai adunat amărăciune în inimă şi o verşi asupra copiilor tăi.

Poate ai divorţat şi eşti adânc rănită de fostul tău soţ. Vrei să-ţi verşi amărăciunea asupra copiilor tăi? Ştii ce se va întâmpla? Fata ta îşi va vărsa şi ea necazul asupra soţului ei şi va divorţa ca şi tine.

Aici este o adevărată bătălie! Ne confruntăm cu lucruri serioase. Aici nu este vorba despre jucării, sau despre o casă de bătrâni sau despre o sală de dans… aici este un război spiritual! Şi dacă ducem această luptă după voia lui Dumnezeu, atunci vor fi nişte biruinţe minunate:

„Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie… să piară din mijlocul vostru…”. (Efeseni 4: 31)

De ce? Pentru că atunci când o mănânci, este aguridă – vei strepezi dinţii copiilor tăi, şi vei porni un blestem de generaţie. Pocăieşte-te de el! Eliberează-te de el!

Nu-ţi vărsa necazurile şi durerile asupra copiilor tăi – varsă-le asupra lui Isus, şi lasă-L pe El să te vindece. Apoi toarnă iubire şi înţelepciune în copiii tăi. Prin înţelepciune este zidită o casă.

… şi un cuvânt pentru bărbaţi

„Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele, şi nu ţineţi necaz pe ele”. (Coloseni 3: 19)

De ce nu este bine să ţii necaz pe soţia ta? Ce gândeşti despre soţia ta? „Şleampăta asta grasă… dacă ar putea face măcar o fiertură de carne ca mama… aş vrea să fie o creştină mai devotată… să-i placă tot atât de mult să ţină casa în curăţenie şi ordine, pe cât este de ahtiată după biserică… aş vrea să fie mai tandră şi mai iubitoare.”

Şi dacă, dimpotrivă, ar trebui să fii tu mai iubitor! Îi spui

vreodată că o iubeşti şi că arată bine?

Bărbaţilor, nu fiţi împotrivitori faţă de soţia voastră, pentru că vă întinaţi. Vă întinaţi căminul, şi purtarea voastră în casă o veţi transmite şi fiului vostru, dacă obişnuiţi să vorbiţi în felul acesta. Veţi porni un blestem de generaţie, pentru că aţi mâncat aguridă, şi veţi strepezi dinţii copiilor voştri şi ai nepoţilor voştri.

Amărăciunea este un lux şi nu vi-l puteţi permite. El costă prea mult. Te va costa copiii tăi şi te va costa nepoţii tăi. Indiferent pe cine eşti supărat, caută să ierţi şi să scapi de acest resentiment!

Calea cea dreaptă

Vreau să vă spun acum ce nu trebuie să faceţi: nu fugiţi după cineva la biserică ca să-i spuneţi: „Am fost supărat pe tine luni de zile; te rog, iartă-mă", căci el nici măcar nu ştie despre ce este vorba şi se gândeşte: „Doamne, dar ce am făcut?" Apoi tu îţi vezi de drum bine mersi, iertat, iar persoana în cauză se îmbolnăveşte de supărare. Dacă cineva nu ştie că te-a rănit, atunci taci din gură şi spune-I lui Dumnezeu. Nu mai crea o altă problemă.

Dar dacă omul acela ştie despre aceasta, şi tu ai fost rău cu el, atunci nu mai are importanţă ce a făcut el – tu te eliberezi înaintea lui Dumnezeu, şi te eliberezi înaintea lui! Iov s-a eliberat faţă de Dumnezeu şi faţă de om, şi atunci captivitatea lui a luat sfârşit!

Cea mai bună atitudine

„… *pentru cel flămând toate amărăciunile sunt dulci".* (Proverbe 27: 7)

Dacă eşti flămând după Dumnezeu, atunci nu te vei amărî. Tu vei îndulci amărăciunile. Dacă eşti flămând după Dumnezeu, şi cineva este rău cu tine, vei spune: „Doamne, acum este un prilej ca să-l împaci pe prietenul meu cu mine, căci *„Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar şi pe vrăjmaşii lui".* (Proverbe 16: 7)

„Tu îl numeşti *prieten*?"

Da, acest „vrăjmaş" este un prieten pentru „sufletul flămând", pentru cel care este flămând după Dumnezeu. Ştii ce se întâmplă cu „sufletul flămând" când vine o încercare? El se gândeşte că Dumnezeu este gata să facă pentru el o mare minune!

Eşti într-o criză financiară? Atunci mulţumeşte-I lui Dumnezeu şi nu te necăji, pentru că vei vedea o minune! Tu hotărăşti ce se va întâmpla cu tine. Te vei lăsa copleşit de criza financiară prin care treci, care poate fi un blestem generaţional, sau vei opri lucrarea diavolului în viaţa ta.

Blesteme care se transformă în binecuvântări

Cele mai mari minuni din viaţa mea nu au venit din senin. Nu spunea nimeni: „Ce grozavă este Marilyn Hickey!" Ci dimpotrivă spuneau: „Ce face femeia asta? Trebuie că este nebună!" De ce? Pentru că atunci când ne-am confruntat cu cea mai mare criză financiară din viaţa noastră, Dumnezeu a intervenit şi a făcut posibil ca noi să apărem zilnic la televiziune.

În perioada acelei crize financiare, diavolul provoca în familia noastră numai ceartă şi supărare, iar eu mă gândeam: „Doamne, unde se află cel mai apropiat pod, ca să mă duc să mă împuşc şi să cad peste balustradă, ca să fiu sigură că mor şi nu dau greş."

Dar Domnul a continuat să-mi spună: „Agaţă-te de Mine. Stai în Duhul şi vei vedea o minune!"

În acea perioadă El a făcut pentru noi cea mai mare minune pe care am avut-o vreodată în slujirea noastră. De ce? Pentru că „… *pentru cel flămând toate amărăciunile sunt dulci"* şi Dumnezeu ştie cum să răstoarne blestemul!

Răspunsul lui Dumnezeu pentru mine nu a fost ca să plec din lumea aceasta şi să mor. El a vrut ca eu să spun: „Doamne, sunt atât de flămândă după Tine. Ce minune ai TU?" Şi am văzut cum El a intervenit şi a împlinit ceva imposibil de realizat!

Eliberare de cancer

Există tot felul de blesteme de generaţie despre care încă nu am vorbit. Unul dintre cele mai mari este cancerul.

Dacă în familia ta au fost mai multe cazuri de cancer, atunci te rog să mi te alături chiar acum într-o rugăciune cu voce tare pentru a sfărâma acest blestem de cancer.

Scumpe Tată din ceruri, vin la Tine în numele lui Isus. Îţi mulţumesc pentru că Isus a plătit preţul acesta, că Isus a luat cancerul, şi

eu nu mai trebuie să-l am. Răstorn blestemul în numele lui Isus. Copiii mei nu vor avea niciodată cancer, şi copiii lor nu vor avea niciodată cancer, şi nepoţii lor nu vor avea niciodată cancer. Blestemul este sfărâmat! În numele lui Isus, Amin

Acum mulţumeşte-I în fiecare zi din viaţa ta că El a plătit deja preţul, că El Şi-a vărsat sângele, şi tu nu vei fi atins niciodată de cancer. Cu cât mai des vei rosti această mărturie, cu atât mai des diavolul te va auzi de asemenea spunându-I Tatălui… şi el nu va avea putere să intervină în viaţa ta sau în viaţa copiilor tăi.

Da, diavolul te poate auzi sprijinindu-te pe Cuvântul lui Dumnezeu! El te poate auzi lăudându-L în fiecare zi pe Isus pentru că a sfărâmat blestemul cancerului din viaţa ta. Aceasta îl face turbat pentru că el era acel „om tare" a cărui casă i-a fost luată, şi el caută un loc unde să locuiască. Şi el te mai aude spunând: „Nici copiii mei nu se mai află sub acel blestem". Şi aceasta probabil că îl face mai violent!

Nu te clătina, fii tare

Nu primi sugestiile diavolului. Când el îţi readuce simptomele unei boli pe care ai respins-o sfărâmând blestemul moştenit, continuă să te îmotriveşti lui! O greşeală pe care o fac creştinii este să creadă că ei au doar o bătălie. Aceasta este o greşeală. Diavolul va veni iar la tine cu acelaşi lucru; tu te vei elibera de simptome, şi el va reveni:

„… Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume".

(1 Ioan 4: 4)

Trebuie să-l respingi cu Cuvântul şi cu credinţa ta. Le poţi folosi şi pentru copiii tăi. Spune: „Aşa spune Cuvântul… aşa spune Cuvântul!" Continuă să te lupţi cu vrăjmaşul până biruieşti. Nu renunţa – rămâi tare.

Poţi fi eliberat din orice blestem care ţi-a invadat viaţa. Nu trebuie să continui sub blestemul pe care tatăl, bunicul sau străbunicul tău l-a transmis până la generaţia ta. Nici copiii tăi nu trebuie să fie sub vreun blestem. Poţi sfărâma blestemul generaţiei chiar astăzi… chiar acum… prin sângele lui Isus Cristos! Poţi răsturna blestemul, făcând din el o binecuvântare care va continua *„până la a mia generaţie"!* Fă-o acum!

Capitolul paisprezece

ACŢIUNE: BLESTEME ŞI BINECUVÂNTĂRI

Blestemul: Stare generală de boală
Binecuvântarea:

„A trimes cuvântul Său şi i-a tămăduit, şi i-a scăpat de groapă” (Psalmul 107: 20).

*„Totuş, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui… Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi” (Isa*ia 53: 4, 5).

„… Cel slab să zică: „Sunt tare!” (Ioel 3: 10).

„Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ţi meargă bine, şi sănătatea ta să sporească tot aşa cum sporeşte sufletul tău” (3 Ioan: 2).

„El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi” (1 Petru 2: 24).

Blestemul: Durere abdominală
Binecuvântarea:

„Nu te socoti singur înţelept; teme-te de Domnul, şi abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău (n.tr. – în versiunea engleză King James cuvântul folosit este „navel” ce înseamnă „mijloc”, „ombilic”)*, şi răcorire oaselor tale”* (Proverbe 3: 7, 8).

Blestemul: Adulter
Binecuvântarea:

„Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea, şi patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari şi pe preacurvari” (Evrei 13: 4).

„… îndemnul şi mustrarea sunt calea vieţii. Ele te vor feri de femeia stricată, de limba ademenitoare a celei străine. N-o pofti în inima ta pentru frumuseţea ei…” (Proverbe 6: 23- 25).

Blestemul: Alcoolism
Binecuvântarea:

„Gustaţi şi vedeţi ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!” (Psalmi 34: 8)

„… Dacă însetează cineva, să vină la Mine, şi să bea” (Ioan 7: 37).

„Isus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăş sete. Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în El într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică" (Ioan 4: 13, 14).

„Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, şi El i-a izbăvit din necazurile lor" (Psalmul 107: 6).

„Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit..." (Ioel 2: 32).

„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8: 36).

„În adevăr, legea Duhului de viaţă în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului şi a morţii" (Romani 8: 2).

Blestemul: Artrită

Binecuvântarea:

„De multe ori tu ai învăţat pe alţii, şi ai întărit mâinile slăbite. Cuvintele tale au ridicat pe cei ce se clătinau, şi ai întărit genunchii care se îndoiau" (Iov 4: 3, 4).

„Întăriţi-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi; croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat" (Evrei 12: 12, 13).

Blestemul: Astmă şi răceli

Binecuvântarea:

„Pentru ce te mâhneşti, suflete, şi gemi înlăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi Îl voi lăuda; El este mântuirea mea (n.tr. – în versiunea King James cuvântul folosit este „countenance" ce se traduce prin „faţă", chip") *şi Dumnezeul meu"* (Psalmul 42: 11).

„... El, care dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile" (Fapte 17: 25).

Blestemul: Fire certăreaţă

Binecuvântarea:

„O cât de înduplecătoare sunt cuvintele adevărului! Dar ce dovedesc mustrările voastre?" (Iov 6: 25)

Blestemul: Dureri de spate

Binecuvântarea:

„Domnul sprijineşte pe toţi cei ce cad, şi îndreaptă pe cei încovoiaţi” (Psalmul 145: 14).

Blestemul: Cădere
Binecuvântarea:

„V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică” (1 Ioan 5: 13).

„… ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce I-am încredinţat până în ziua aceea” (2 Timotei 1: 12).

„Cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său” (1 Ioan 4: 13).

„Însuşi Duhul adevereştre împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8: 16).

Blestemul: boală de sânge (leucemie, tensiune oscilantă, diabet)
Binecuvântarea:

„… te-am văzut tăvălită în sângele tău, şi am zis: „Trăieşte chiar şi în sângele tău!” Da, ţi-am zis: „Trăieşte chiar şi în sângele tău!” (Ezechiel 16: 6)

„Iată, îi voi da vindecare şi sănătate, îi voi vindeca, şi le voi deschide un izvor bogat în pace şi credincioşie” (Ieremia 33: 6).

„Mărturisiţi-vă unii altora păcatele, şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5: 16).

„Le voi răzbuna sângele pe care nu l-am răzbunat încă…” (Ioel 3: 21).

Blestemul: boală de oase
Binecuvântarea:

„Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere, dulci pentru suflet, şi sănătoase pentru oase” (Proverbe 16: 24).

„Ai milă de mine, Doamne, căci mă ofilesc! Vindecă-mă, Doamne, căci îmi tremură oasele” (Psalmul 6: 2).

Blestemul: oase rupte
Binecuvântarea:

„Toate oasele i le păzeşte, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme”

(Psalmul 34: 20).

Blestemul: arsuri
Binecuvântarea:

„… dacă vei merge prin foc, nu te va arde, şi flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43: 2).

„… Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea” (Psalmul 121: 5, 6).

Blestemul: cancer
Binecuvântarea:

„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te şi aruncă-te în mare”, şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea” (Marcu 11: 23, 24).

„… Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină” (Matei 15: 13).

Blestemul: condamnare
Binecuvântarea:

„Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus…” (Romani 8: 1).

Blestemul: atacuri demonice
Binecuvântarea:

„De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul. Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii, având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri…” (Efeseni 6: 13-18).

Blestemul: necinste
Binecuvântarea:

„Căci căutăm să lucrăm cinstit nu numai înaintea Domnului, ci şi

înaintea oamenilor" (2 Corinteni 8: 21).

„Şi să nu daţi prilej diavolului" (Efeseni 4: 27).

„Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău. Urmăriţi ce este bine, înaintea tuturor oamenilor" (Romani 12: 17).

„Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic!" (Psalmul 51: 10)

Blestemul: boli de ochi şi urechi
Binecuvântarea:

„Domnul deschide ochii orbilor…" (Psalmul 146: 8).

„Ochii celor ce văd nu vor mai fi legaţi, şi urechile celor ce aud vor lua aminte" (Isaia 32: 3).

„În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărţii, şi ochii orbilor, izbăviţi de negură şi întunerec, vor vedea" (Isaia 29: 18).

„Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor" (Isaia 35: 5).

„Orbii îşi capătă vederea… surzii aud…" (Matei 11: 5).

Blestemul: oboseală, neputinţă, slăbiciune
Binecuvântarea:

„El dă tărie celui obosit, şi măreşte puterea celui ce cade în leşin. Dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea…" (Isaia 40: 29, 31).

„Când umblu în mijlocul strâmtorării, Tu mă înviorezi, Îţi întinzi mâna… şi dreapta Ta mă mântuieşte" (Psalmi 138: 7).

„… dar Duhul dă viaţa" (2 Corinteni 3: 6).

Blestemul: teamă, ruşine
Binecuvântarea:

„Pot totul în Hristos, care mă întăreşte" (Filipeni 4: 13).

„… Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume" (1 Ioan 4: 4).

„Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori…" (Fapte 1: 8).

„Cel rău fuge fără să fie urmărit, dar cel neprihănit îndrăzneşte ca un leu tânăr" (Proverbe 28: 1).

„Dar aceia din popor, care vor cunoaşte pe Dumnezeul lor, vor rămânea tari, şi vor face mari isprăvi" (Daniel 11: 32).

Blestemul: teama de om

Binecuvântarea

„Totuş în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit" (Romani 8: 37).

„Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu Cuvântul Lui. Mă încred în Dumnezeu, şi nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă nişte oameni?" (Psalmul 56: 4)

Blestemul: frica de bătrâneţe

Binecuvântarea:

„Binecuvintează, suflete, pe Domnul, şi tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvintează, suflete, pe Domnul, şi nu uita niciuna din binefacerile Lui! El îţi iartă toate fărădelegile tale, El îţi vindecă toate boalele tale; El îţi izbăveşte viaţa din groapă, El te încununează cu bunătate şi îndurare; El îţi satură de bunătăţi bătrâneţea, şi te face să întinereşti iarăş ca vulturul" (Psalmul 103: 1-5).

„Cel fără prihană... aduc roade şi la bătrâneţă, sunt plini de suc şi verzi" (Psalmul 92: 12, 14).

Blestemul: picioare slăbănogite

Binecuvântarea:

„Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrămi, şi picioarele de cădere. Voi umbla înaintea Domnului, pe pământul celor vii" (Psalmul 116: 8, 9).

„Atunci vei merge cu încredere pe drumul tău, şi piciorul nu ţi se va poticni" (Proverbe 3: 23).

Blestemul: vorbire nebunească

Binecuvântarea:

„Cine îşi păzeşte gura şi limba, îşi scuteşte sufletul de multe necazuri" (Proverbe 21: 23).

„Căci cine iubeşte viaţa, şi vrea să vadă zile bune, să-şi înfrâneze limba de la rău, şi buzele de la cuvinte înşelătoare" (1 Petru 3: 10).

„Cine îşi înfrânează vorbele, cunoaşte ştiinţa..." (Proverbe 17: 27).

„Cine vorbeşte mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-şi ţine buzele, este un om chibzuit" (Proverbe 10: 19).

„Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui, şi ce bună este o

vorbă spusă la vreme potrivită!" (Proverbe 15: 23)

„Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud" (Efeseni 4: 29).

„Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia" (Coloseni 4: 6).

„Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, şi păzeşte uşa buzelor mele!" (Psalmi 141: 3)

Blestemul: prostie
Binecuvântarea:

„Şi voi, prin El, sunteţi în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înţelepciune..." (1 Corinteni 1: 30).

Blestemul: boală de mâini
Binecuvântarea:

„Întăriţi mâinile slăbănogite, şi întăriţi genunchii care se clatină" (Isaia 35: 3).

Blestemul: ură
Binecuvântarea:

„... Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii" (Ioan 13: 34).

„... pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt..." (Romani 5: 5).

Blestemul: dureri de cap şi migrene
Binecuvântarea:

„Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi" (Romani 8: 11).

„Aceasta este mângâierea mea în necazul meu: că făgăduinţa Ta îmi dă iarăş viaţă" (Psalmi 119: 50).

Blestemul: boală de inimă
Binecuvântarea:

„Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima, şi nădăjduieşte în Domnul!" (Psalmi 27: 14)

„Domnul este tăria mea şi scutul meu; în El mi se încrede inima, şi sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima, şi-L laud prin cântările mele” (Psalmi 28: 7).

„Fiţi tari, şi îmbărbătaţi-vă inima, toţi cei ce nădăjduiţi în Domnul! (Psalmi 31: 24)

„Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieţii” (Proverbe 4: 23).

„O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele” (Proverbe 17: 22).

Blestemul: complex de inferioritate

Binecuvântarea:

„… dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine…” (Galateni 2: 20).

„… ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere…” (2 Timotei 1: 12).

„… Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8: 31)

„Aşa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” (Evrei 13: 6)

„Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu” (2 Corinteni 3: 5).

„Cine aduce mulţumiri, ca jertfă, acela Mă proslăveşte…” (Psalmi 50: 23).

„Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţămitori, fără evlavie” (2 Timotei 3: 1, 2).

„Mulţămiţi totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 5: 20).

„Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă…” (Evrei 13: 15).

„Mulţămiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5: 18).

„Astfel dar, după cum aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-au fost date, şi sporind în ea cu mulţămiri către

Dumnezeu" (Coloseni 2: 6, 7).

Blestemul: sterilitate
Binecuvântarea:

„... şi la tine nu va fi nici bărbat, nici femeie stearpă..." (Deuteronom 7: 14).

„El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei" (Psalmi 113: 9).

Blestemul: insomnie
Binecuvântarea:

„Eu mă culc şi adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai linişte deplină în locuinţa mea" (Psalmi 4: 8).

„Degeaba vă sculaţi de dimineaţă şi vă culcaţi târziu, ca să mâncaţi o pâine câştigată cu durere; căci preaiubiţilor Lui El le dă pâine ca în somn" (Psalmi 127: 2).

„Ci pentru că Domnul a turnat peste voi un duh de adormire; v-a închis ochii, proorocilor, şi v-a acoperit capetele, văzătorilor" (Isaia 29: 10).

„Când te vei culca, vei fi fără teamă, şi când vei dormi, somnul îţi va fi dulce" (Proverbe 3: 24).

Blestemul: necredinţă
Binecuvântarea:

„... potrivit cu măsura de credinţă, pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia" (Romani 12: 3).

Blestemul: boală mintală
Binecuvântarea:

„Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorează sufletul" (Psalmi 94: 19).

„Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz" (Psalmi 9: 9).

„Încredinţează-ţi lucrările în mâna Domnului, şi îţi vor izbuti planurile" (Proverbe 16: 3).

„... Noi însă avem gândul lui Hristos" (1 Corinteni 2: 16).

„Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării

de Hristos" (2 Corinteni 10: 5).

„Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus" (Filipeni 4: 7).

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă" (2 Timotei 1: 7).

Blestemul: boli de gură, buze, limbă
Binecuvântarea:

„Cine îşi păzeşte gura şi limba, îşi scuteşte sufletul de multe necazuri" (Proverbe 21: 23).

„Îndată, i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba, şi a vorbit foarte desluşit. Ei erau uimiţi peste măsură de mult, şi ziceau: „Toate le face de minune; chiar şi pe surzi îi face să audă, şi pe muţi să vorbească" (Marcu 7: 35, 37).

„Gura celui neprihănit este un izvor de viaţă..." (Proverbe 10: 11).

„Cine-şi păzeşte gura, îşi păzeşte sufletul; cine-şi deschide buzele mari aleargă spre pieirea lui" (Proverbe 13: 3).

Blestemul: distrofie musculară şi scleroză multiplă
Binecuvântarea:

„De aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; şi ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ţi loveşti piciorul de vreo piatră" (Psalmi 91: 10-12).

Blestemul: imagine de sine negativă
Binecuvântarea:

„La înfăţişare vă uitaţi? Dacă cineva crede că „este al lui Hristos", să aibă în vedere că, după cum el este al lui Hristos, tot aşa suntem şi noi" (2 Corinteni 10: 7).

„Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii" (1 Ioan 4: 17).

Blestemul: boală de nervi
Binecuvântarea:

„Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipseşte niciodată în nevoi" (Psalmi 46: 1).

„Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, şi El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (Psalmi 55: 22).

„… şi unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Corinteni 3: 17).

Blestemul: practici oculte
Binecuvântarea:

„De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult, şi I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2: 9-11).

„Supuneţi-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi de la voi” (Iacov 4: 7).

„Ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câştig de la noi; căci nu suntem în neştiinţă despre planurile lui” (2 Corinteni 2: 11).

„Iată că v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului: şi nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10: 19).

„… când va năvăli vrăjmaşul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59: 19).

„Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam, şi pe care Satana o ţinea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?” (Luca 13: 16)

„Îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteţi ţinea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti” (Efeseni 6: 11, 12).

Blestemul: apăsare, împovărare
Binecuvântarea:

„Rămâneţi dar tari, şi nu vă plecaţi iarăş sub jugul robiei” (Galateni 5: 1).

„În ziua aceea, se va lua povara lui de pe umărul tău, şi jugul lui de pe gâtul tău, ba încă jugul va crăpa de grăsime” (Isaia 10: 27).

„Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine să mă tem?

Domnul este sprijinitorul vieţii mele: de cine să-mi fie frică?" (Psalmi 27: 1)

„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8: 36).

Blestemul: congestii şi paralizie
Binecuvântarea:

„Dumnezeule, trebuie să împlinesc juruinţele pe care Ţi le-am făcut; Îţi voi aduce jertfe de mulţămire. Căci mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, mi-ai ferit picioarele de cădere, ca să umblu înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii" (Psalmi 56: 12, 13).

Blestemul: otrăvire
Binecuvântarea:

„Vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma;..." (Marcu 16: 18).

„M-ai îmbrăcat cu piele şi carne, m-ai ţesut cu oase şi vine; mi-ai dat bunăvoinţa Ta şi viaţa, m-ai păstrat cu suflarea prin îngrijirile şi paza Ta" (Iov 10: 11, 12).

Blestemul: sărăcie
Binecuvântarea:

„Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Hristos" (Filipeni 4: 19).

„Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune" (Iosua 1: 8).

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi, şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori! Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului, şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care îşi dă rodul la vremea lui, şi ale cărui frunze nu se veştejesc: tot ce începe, duce la bun sfârşit" (Psalmi 1: 1-3).

„Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6: 33).

„Ci adu-ţi aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îţi va da putere să le câştigi..." (Deuteronom 8: 18).

„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ţi meargă bine, şi sănătatea ta să-ţi sporească tot aşa cum sporeşte sufletul tău” (3 Ioan 2).

„Hoţul nu vine decât să fure, să junghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug” (Ioan 10: 10).

„Cinsteşte pe Domnul cu averile tale, şi cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îţi vor fi pline de belşug, şi teascurile tale vor geme de must” (Proverbe 3: 9, 10).

„Daţi, şi vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6: 38).

„Preaiubiţilor, dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Şi orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, şi facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3: 21, 22).

Blestemul: necuviinţă, indecenţă, pângărire
Binecuvântarea:

„Dar acum lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase, care v-ar putea ieşi din gură” (Coloseni 3: 8).

„Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere, dulci pentru suflet, şi sănătoase pentru oase” (Proverbe 16: 24).

„Moartea şi viaţa sunt în puterea limbii; oricine o iubeşte, îi va mânca roadele” (Proverbe 18: 21).

„Limba dulce este un pom de viaţă…” (Proverbe 15: 4).

Blestemul: copii neascultători
Binecuvântarea:

„Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ţi urechea la vorbele mele! Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale! Căci ele sunt viaţă pentru cei ce le găsesc, şi sănătate pentru tot trupul lor” (Proverbe 4: 20-22).

„Aşa vorbeşte Domnul: „Opreşte-ţi plânsul, opreşte-ţi lacrămile din ochi; căci truda îţi va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăş din ţara vrăjmaşului” (Ieremia 31: 16).

Blestemul: tristeţe şi supărare

Binecuvântarea:

„Îmi vei arăta cărarea vieţii; înaintea Feţei Tale sunt bucurii nespuse, şi desfătări veşnice în dreapta Ta” (Psalmi 16: 11).

„Ei le-au zis: „Duceţi-vă de mâncaţi cărnuri grase şi beţi băuturi dulci, şi trimiteţi câte o parte şi celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniţi, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8: 10).

„Tot aşa şi voi: acum sunteţi plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăş, inima vi se va bucura, şi nimeni nu vă va răpi bucuria voastră” (Ioan 16: 22).

„Pe care voi Îl iubiţi fără să-L fi văzut, credeţi în El, fără să-L vedeţi, şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită” (1 Petru 1: 8).

*„Dar eu nu ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea…” (Fa*pte 20: 24).

Blestemul: egoism şi lăcomie

Binecuvântarea:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică” (Ioan 3: 16).

*„… este mai ferice să dai decât să primeşti” (Fap*te 20: 35).

„Se cade să înşele un om pe Dumnezeu, cum Mă înşelaţi voi? Dar voi întrebaţi: „Cu ce Te-am înşelat?” Cu zeciuielile şi darurile de mâncare. Sunteţi blestemaţi, câtă vreme căutaţi să Mă înşelaţi, tot poporul în întregime! Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare. Şi voi mustra pentru voi pe cel ce mănâncă, (lăcusta) şi nu vă va nimici roadele pământului, şi viţa nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oştirilor. „Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veţi fi o ţară plăcută, zice Domnul oştirilor” (Maleahi 3: 8-12).

„Unul, care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; şi altul, care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească” (Proverbe 11: 24).

„Să ştiţi: cine samănă puţin, puţin va secera; iar cine samănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubeşte

Dumnezeu" (2 Corinteni 9: 6, 7).

Blestemul: încredere de sine
Binecuvântarea:

„Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă" (Proverbe 29: 25).

Blestemul: fumat
Binecuvântarea:

*„Mă va scăpa din lupta care se dă împotriva mea, şi-mi va aduce pacea…" (Psa*lmi 55: 18).

„Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: „Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor!" (Isaia 41: 13).

„Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu, şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: şi aşa sunteţi voi" (1 Corinteni 3: 16, 17).

„Vei intra în mormânt la bătrâneţă, ca snopul strâns la vremea lui" (Iov 5: 26).

„… Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului" (1 Ioan 3: 8).

Blestemul: supărare
Binecuvântarea:

„Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm şi să ne veselim în ea!" (Psalmi 118: 24)

„Strigaţi de bucurie către Domnul, toţi locuitorii pământului! Slujiţi Domnului cu bucurie, veniţi cu veselie înaintea Lui. Să ştiţi că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui şi turma păşunei Lui. Intraţi cu laude pe porţile Lui, intraţi cu cântări în curţile Lui! Lăudaţi-L şi binecuvântaţi-I Numele. Căci Domnul este bun; bunătatea Lui ţine în veci, şi credincioşia Lui din neam în neam" (Psalmi 100: 1-5).

„O inimă veselă înseninează faţa; dar când inima este tristă, duhul este mâhnit" (Proverbe 15-13).

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te

sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare" (Isaia 41: 10).

Blestemul: bube
Binecuvântarea:

„Tămăduieşte pe cei cu inima zdrobită, şi le leagă rănile" (Psalmi 147: 3).

Blestemul: neiertare, amărăciune
Binecuvântarea:

„Şi, când staţi în picioare de vă rugaţi, să iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, pentru ca şi Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greşelile voastre" (Marcu 11: 25, 26).

„Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi" (Matei 5: 44, 45).

Blestemul: familie nemântuită
Binecuvântarea:

„Pavel şi Sila i-au răspuns: „Crede în Domnul Isus, şi vei fi mântuit tu şi casa ta" (Fapte 16: 31).

„Pocăiţi-vă", le-a spus Petru, „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri, şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru" (Fapte 2: 38, 39).

*„... bucuraţi-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri" (Luc*a 10: 20).

„Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit" (Romani 10: 13).

Blestemul: cei dragi nemântuiţi
Binecuvântarea:

„Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit. Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea, şi prin mărturisirea cu gura

se ajunge la mântuire" (Romani 10: 9, 10).

Blestemul: moarte prematură
Binecuvântarea:

„Să urmaţi în totul calea pe care v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru, să umblaţi, ca să trăiţi şi să fiţi fericiţi, şi să aveţi zile multe în ţara pe care o veţi lua în stăpânire" (Deuteronom 5: 33).

Blestemul: nevrednicie
Binecuvântarea:

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5: 21).

Blestemul: răni
Binecuvântarea:

*„Dar te voi vindeca, şi îţi voi lega rănile, zice Domnul..." (Ie*remia 30: 17).

Blestemul: îngrijorări, frustrare
Binecuvântarea:

„Domnul să-ţi fie desfătarea, şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima" (Psalmi 37: 4).

„Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuş îngrijeşte de voi" (1 Petru 5: 7).

„Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăş zic: Bucuraţi-vă!" (Filipeni 4: 4)

„Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulţămit cu starea în care mă găsesc" (Filipeni 4: 11).

„Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţămiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus" (Filipeni 4: 6, 7).